Dragoste mai presus de raţiune

(Love Beyond Reason)

Sandra Brown

Traducere de Anca Nistor
Editura Miron
Bucureşti 1994

Capitolul unu

— Consiliul municipal din Denver a votat astăzi majorarea impozitelor cu şase la sută pentru următorul an fiscal. Consilierii au afirmat că...

— Grozav, mormăi Katherine, asta-mi mai lipsea, altă gaură în buget.

Puse peria în sertar şi luă o sticlă cu loţiune de pe măsuţa de toaletă din baie. Îşi propti piciorul lung şi frumos format pe scaunul WC-ului şi începu să-l ungă, îndreptîndu-şi atenţia din nou asupra vocii care se auzea la radioul de pe noptieră.

Încercarea unui bărbat înarmat de a jefui un magazin a fost zădărnicită de poliţia din Denver. O echipă operativă a înconjurat clădirea după primirea telefonului.

„Impozite mai mari şi jafuri. Ce mod plăcut de a încheia o zi!” îşi spuse Katherine spălîndu-se pe dinţi.

Să fi fost una din acele seri cînd îşi permitea să se lase pradă autocompătimirii şi amărăciunii? Asemenea momente de introspecţie erau rare, dar se cufunda în ele ori de cîte ori o apuca melancolia.

Ar fi fost plăcut să-i spună „noapte bună” cuiva, să împartă camera, spaţiul cu el, să respire acelaşi aer, să audă aceleaşi sunete. Cu el? De ce luase acea nonentitate forma unui bărbat? Oftă. Singurătatea îşi avea avantajele ei, dar putea fi şi tristă.

Mîine, vremea...

Încruntîndu-se, Katherine se uită la radio şi se întrebă dacă acel crainic nu se sătura vreodată să vorbească singur. Se gîndea, oare, la sufletele celor cărora li se adresa? Le simţea, oare, tristeţea şi încerca să le-o aline cu vorbăria lui?

Avea o voce plăcută. Bine modulată şi distinsă, dar, într-un fel... sterilă. Cuvintele lui erau cîteodată, anonime şi impersonale.

„Doamne, dar deprimată mai sînt!” îşi spuse ea punându-şi capotul şi ieşind din baie. „Poate ar trebui să-mi iau o tovarăşă de cameră, acum, că Mary s-a măritat” adăugă ea în gînd, în timp ce se mai plimba o dată prin casă, într-o ultimă inspecţie, înainte să stingă luminile.

Katherine iubea acea casă veche. După ce murise tatăl ei, cînd ea nu avea decît şase ani, mama ei a izbutit să păstreze casa şi le-a crescut pe Katherine şi pe sora ei mai mică, Mary, cum a putut mai bine, dintr-un salariu de funcţionară de poştă. Nu fusese uşor pentru o văduvă, dar acest lucru le învăţase pe fete să fie cumpătate.

Katherine verifică dacă uşa era încuiată şi apoi stinse lumina din living-room, respingînd ideea unei tovarăşe de cameră. Ea şi Mary se înţeleseseră bine după moartea mamei lor, cu trei ani în urmă, doar erau surori, şi firea veselă a lui Mary făcea să fie uşor să locuieşti cu ea. Poate nu ar fi fost la fel cu altcineva.

Mary. Draga de ea. Viaţa nu i se îmbunătăţise deloc după

ce se căsătorise. „Nu, mulţumesc”, îşi spuse Katherine cu tristeţe. Avea să rămînă independentă şi să îndure acele scurte, dar dureroase, crize de singurătate.

Chiar în clipa aceasta ne-a sosit o ştire...

Katherine se întinse spre butonul radioului pentru a pune ceasul să sune, cînd încremeni, deodată, uitîndu-se fix la cutia din lemn şi crom şi ascultînd uluită cuvintele crainicului...

În seara aceasta, Peter Manning, o persoană bine cunoscută în cercurile de afaceri din Denver, a decedat în urma pierderii controlului asupra maşinii sale şi a izbirii acesteia de un parapet de beton. Din rapoartele poliţiei reiese că maşina domnului Manning a părăsit şoseaua cu o viteză foarte mare. A decedat pe loc. De asemenea, în acest tragic accident, a mai murit o femeie neidentificată, care se afla lîngă şofer. Peter Manning era fiul...

Katherine tresări violent cînd telefonul sună strident lîngă ea. Trase adînc aer în piept înainte să apuce receptorul cu o mînă tremurătoare. Se prăbuşi pe pat şi îl duse la ureche.

— Da? întrebă ea cu un glas sugrumat.

— Domnişoară Adams?

— Da.

— Sînt Elsie. Lucrez în casa familiei Manning. V-am cunoscut...

— Da, Elsie, îmi amintesc de tine. Ce face sora mea? întrebă ea repede.

— De aceea am sunat, domnişoară Adams. Aţi auzit de domnul Peter?

Nu era nevoie să-i spună cameristei că nu fusese oficial informată, dar confirmă faptul că ştia de accidentul lui Peter.

— Ei bine, aici e un adevărat infern. Doamna Manning e isterică, ţipă şi urlă. Domnul Manning rezistă puţin mai bine. Fotografii şi reporterii au dat năvală cu camerele, microfoanele şi luminile lor orbitoare...

— Ce face Mary? o întrerupse Katherine cu autoritate.

— Ajung şi la asta. Cînd poliţistul le-a spus de accident, se

aflau cu toţii în living-room. Cînd a zis că în maşină cu Peter mai era o femeie, care murise şi ea, doamna Manning s-a întors spre domnişoara Mary, care e atît de dulce, şi a început să strige la ea. I-a spus nişte lucruri atît de îngrozitoare, domnişoară Adams! A zis că, dacă domnişoara Mary ar fi fost o soţie mai bună, domnul Peter n-ar mai fi plecat seara să caute...

— Te rog, Elsie, Mary se simte bine?

— Nu, domnişoară Adams. A fugit sus ca să scape de doamna Manning. Nimeni nu-i dădea atenţie, chiar în starea în care se află. M-am dus să văd ce face şi sîngerează, domnişoară Adams.

— Oh, Doamne...

— Da, şi cred că au apucat-o durerile. M-am gîndit să vă spun dumneavoastră, pentru că aici nimănui nu-i pasă de ea. Nu se gîndesc decît la...

— Elsie, ascultă-mă cu atenţie. Cheamă ambulanţa şi du-o pe Mary la spital imediat. Eu o să-l sun pe medicul ei ginecolog. Nu spune nimănui ce faci. Dacă va fi nevoie să o scoţi pe Mary prin bucătărie, fă-o. Dar urc-o neapărat în ambulanţă. Ai înţeles?

— Da, domnişoară Adams, aşa o să fac. Întotdeauna mi-a plăcut de sora dumneavoastră şi m-am gîndit...

— Lasă asta acum, Elsie. Cheamă ambulanţa.

Katherine nu îşi putea permite să se enerveze acum din cauza vorbăriei lui Elsie, dar spera ca aceasta să o ducă pe Mary la spital imediat.

Închise şi formă repede numărul doctorului după ce îl căutase înnebunită în cartea de telefon. Părea să fi uitat şi ordinea alfabetică şi îşi înjură neîndemînarea. Îi răspunse centralista, pe care o informă despre starea lui Mary. Femeia îi promise să ia legătura cu doctorul imediat şi să-l cheme la spital.

Fără să se gîndească la ce face, Katherine îşi scoase repede capotul şi cămaşa de noapte şi se duse la dulap. Punîndu-şi o pereche de blugi, blestemă familia Manning şi îndeosebi pe Peter. Cum a putut face aşa ceva? Nu îi făcuse viaţa lui Mary destul de mizerabilă şi fără să o umilească murind în timp ce se

afla în maşină cu una din amantele lui? Ea credea tot ce îi spusese Mary despre faptul că abuza de ea fizic. Dar să o facă să nască la şapte luni? „Doamne, ajut-o," se rugă ea punîndu-şi un tricou şi o pereche de sandale.

Fără să-şi perie părul sau să se machieze, ieşi în fugă din casă, se urcă în maşină şi porni în goană spre spital. Se sili să conducă mai încet decît ar fi vrut, căci nu ar fi ajutat-o pe Mary cu nimic dacă s-ar fi rănit sau dacă ar fi murit într-un accident.

„Mary, Mary, de ce n-ai văzut ce fel de om era Peter Manning?" Să fi fost atît de captivată de zîmbetul din fotografiile care apăreau în ziare, încît nu îi sesizase superficialitatea? Peter Manning, Băiatul de Aur, fiul uneia dintre cele mai bogate şi mai marcante familii din Denver, moştenitor al directorului unei bănci, al unor proprietăţi imobiliare, al unor companii de asigurări şi al altor numeroase întreprinderi, devenise soţul lui Mary Adams cu un an în urmă.

Katherine fusese uluită, pentru a nu spune mai mult, cînd Peter îşi îndreptase atenţia deodată spre Mary, pe care o cunoscuse pe cînd ea lucra într-o galerie de artă, ca să facă rost de bani pentru şcoala de artă.

Era politicos, curtenitor, superb, cizelat şi încrezător în sine. O ridicase pe blînda, naiva şi încrezătoarea Mary şi apoi o lăsase să cadă. Cu putere şi de la mare înălţime.

De ce? Acea întrebare o urmărise pe Katherine de la bun început. Mary era drăguţă, dar nu aducea nici pe departe cu splendidele debutante şi celebrităţi cu care era obişnuit Peter. De ce îi dăduse atenţie lui Mary?

Katherine îl claxona pe un şofer care stătea pe loc în faţa luminii verzi a semaforului. Furia ei, însă, nu se datora acestuia, ci bărbatului care transformase o tînără veselă şi plină de viaţă într-un robot temător şi apatic.

După numai cîteva luni de căsnicie, atitudinea iubitoare a lui Peter faţă de soţia lui, despre care Katherine a considerat întotdeauna că era prea exagerată ca să fie sinceră, a început să se schimbe radical.

Rămăsese şocată cînd Mary îi povestise înlăcrimată tot felul de lucruri îngrozitoare. Abuzurile fizice şi emoţionale aveau loc zilnic. Peter era furios că Mary rămăsese însărcinată, deşi ea a jurat că o violase într-o seară, fără să-i lase timp să ia măsuri împotriva acestei situaţii. Căsnicia era un adevărat coşmar.

Dar imaginea pe care Peter o oferea lumii era una de fericire. În faţa părinţilor şi a prietenilor îi arăta lui Mary un devotament profund. Ipocrizia lui ar fi fost hilară, dacă situaţia nu ar fi fost atît de tragică.

Katherine găsi, din fericire, un loc de parcare lîngă intrarea în spital. Încuie portiera şi porni repede spre intrarea luminată, doar cu cîteva clipe înainte să audă sirena ambulanţei.

Se afla în holul larg împreună cu medicul lui Mary cînd cei de pe ambulanţă împinseră targa prin uşile care se deschiseră automat. Katherine scoase un geamăt cînd văzu chipul surorii ei şi duse mîna la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. Ochii lui Mary erau deschişi, dar priveau în gol şi nu observă prezenţa iui Katherine cînd fu dusă repede într-una din sălile de consultaţii.

După o examinare rapidă, fu trimisă în sala de naşteri, unde, după numai treizeci de minute de chin, aduse pe lume o fetiţă.

Doctorul era palid cînd veni spre Katherine.

— E într-o stare foarte gravă, domnişoară Adams. Nu cred că va rezista pînă mîine dimineaţă.

Katherine se prăbuşi moale lîngă perete şi îl privi pe deasupra pumnului încleştat pe care îl ţinea apăsat pe buzele vineţii. Ochii ei verzi se umplură de lacrimi care începură să-i şiroiască pe obrajii palizi şi îi umeziră şuviţele de păr auriu ce îi erau într-o totală dezordine.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu atît de dur, dar cred că ar trebui să ştiţi care e realitatea. A pierdut foarte mult sînge pînă să fie adusă aici şi n-am putut schimba nimic, deşi i-am făcut transfuzii, zise doctorul şi o privi pe Katherine cu atenţie înainte de a continua încet: Nu a fost o sarcină fericită. N-a vrut să se îngrijească. M-am temut pentru ea dinainte. Ei bine, ştiţi ce s-a

întîmplat astăzi. Îmi pare rău în legătură cu domnul Manning. Cred că Mary nu vrea să trăiască, adăugă el cu compătimire în glas.

Katherine încuviinţă fără să spună nimic. Cînd doctorul dădu să plece, ea îl apucă de mînecă şi îl întrebă cu un glas răguşit:

— Copilul?

El îi aruncă un zîmbet stins.

— O fetiţă. Două kilograme. Perfect alcătuită. Ar trebui să supravieţuiască.

●

Mary muri în zori. Într-unul din rarele momente de luciditate din timpul nopţii, a întrebat de Katherine.

— O bucată de hîrtie, şopti ea.

— Hîrtie? repetă Katherine prosteşte.

Oare Mary nu îşi dădea seama că acela era momentul de adio?

— Da, te rog, Katherine. Repede.

Abia putea rosti cuvintele.

Katherine căută cu disperare prin cameră o bucată de hîrtie şi, în cele din urmă, găsi un prosop de hîrtie în baia strîmtă.

— Stilou, zise Mary încet.

Katherine găsi un stilou în poşeta ei şi se uită mirată cum sora ei extrem de slăbită scrise cîteva rînduri cu o mînă tremurătoare. Cînd termină, îşi puse obişnuita ei semnătură, după care se prăbuşi pe perne, total epuizată. Chipul îi era alb şi acoperit de broboane de sudoare. Buzele îi erau vineţii. Cearcăne întunecate îi înconjurau ochii, dar aceştia erau mai strălucitori şi mai plini de viaţă ca oricînd după căsătorie. Katherine o zări o clipă pe acea Mary care fusese odată şi ar fi vrut să plîngă în hohote pentru că o pierdea.

Mary era blondă, cu ochi albaştri. Pielea îi fusese întotdeauna netedă şi trandafirie. Ochii îi rîdeau ori de cîte ori

gura ei schiţa cel mai slab zîmbet. Era mai scundă şi mai plinuţă decît sora ei zveltă şi se temea de fiecare calorie, pînă de curînd, cînd îi pierise orice poftă de mîncare. Vocea ei veselă, care acum se transformase într-o şoaptă, o smulse pe Katherine din reverie.

— Katherine, să-i dai numele Allison. Nu-i lăsa s-o ia. Ei nu trebuie s-o aibă.

Mîna ei albă, ca o gheară, o apucă de braţ.

— Ia-o de aici. Spune-i că am iubit-o foarte mult.

Închise ochii şi trase aer în piept de cîteva ori. Cînd deschise ochii din nou, aceştia erau visători şi liniştiţi.

— Allison e un nume atît de frumos. Nu crezi, Katherine?

●

Dubla înmormîntare avu loc două zile mai tîrziu şi fu un adevărat spectacol. Pofta de scandal a publicului fu satisfăcută de reporterii care se întreceau care să scrie cel mai senzaţional articol. Fata care murise odată cu Peter era o animatoare de liceu în vîrstă de şaptesprezece ani. Era doar parţial îmbrăcată în momentul accidentului. Naşterea prematură a lui Allison şi moartea lui Mary nu au făcut decît să dea şi mai mult gust evenimentului.

Katherine era distrusă de moartea lui Mary. Peter murise pe loc, avînd gîtut rupt, fără să sufere. Cu sadism, Katherine se gîndi că acest lucru nu era drept, mai ales cînd îşi amintea chipul răvăşit al lui Mary, frumuseţea ei inocentă fiind afectată de toate acele luni de abuzuri fizice şi atacuri verbale. Nu era drept.

Katherine abia suportase caracterul ostentativ al nunţii, cu un an în urmă, dar înmormîntarea era un chin şi mai cumplit.

Eleanor Manning, izbutind să arate minunat în rochia ei neagră şi elegantă şi cu părul blond, frumos coafat, era de neconsolat. Acum se agăţa plîngînd de Peter Manning Sr., care era un bărbat înalt, distins şi grizonat, pentru ca, în clipa următoare să o acuze pe biata Mary că nu îl iubise destul pe Peter, scumpul ei fiu. Apoi îşi exprimă nemulţumirea şi în

legătură cu absenţa lui Jason, fratele mai mic al lui Peter.

— N-a fost de ajuns că ne-a umilit nevenind la nuntă. A trebuit să ne facă şi mai mult de rîs nevenind acasă pentru înmormîntarea fratelui său. Africa! Doamne, e la fel de sălbatic ca păgînii care trăiesc acolo. Întîi au fost indienii. Acum, păgînii din Africa.

Şi, în clipa aceea, izbucni din nou într-un plîns isteric.

Katherine ştia foarte puţine despre Jason Manning. Peter se referise la el foarte vag întotdeauna, de parcă existenţa fratelui său ar fi fost cu totul lipsită de importanţă. Cu toate acestea, Mary fusese extrem de bucuroasă cînd primise o scrisoare de la el.

Cînd i-a făcut o vizită lui Katherine, i-a arătat scrisoarea cu o mîndrie timidă. Era nevoie de foarte puţin pentru ca Mary să fie fericită.

— Am primit o scrisoare de la fratele lui Peter. Ştii că e în Africa! Lucrează în domeniul petrolului sau ceva de genul ăsta. Oricum, şi-a cerut scuze că n-a putut să vină la nuntă şi m-a felicitat pentru copil. Ascultă.

Citi apoi de pe foaia albă pe care se vedea un scris hotărît şi îndrăzneţ.

— „Abia aştept să vin acasă şi să te felicit ca un adevărat frate. Dacă eşti atît de drăguţă cum arăţi în pozele pe care mi le-a trimis mama, tare aş fi vrut să te fi cunoscut eu primul. Să-l ia naiba pe Peter. Întotdeauna are noroc!” Bineînţeles că doar mă tachinează, spuse Mary roşind. Nu pare simpatic? Mai zice: *„Ai grijă de nepoţica sau nepoţelul meu. O să fie minunat să avem un copilaş în casă, nu? Închipuie-ţi, o să fiu unchiul Jace.”*

Katherine încuviinţă entuziasmată, deşi o făcu din politeţe doar. Era îngrijorată de faptul că Mary era foarte slabă, în ciuda burţii care îi creştea. În ziua aceea, o interesase mult mai mult sănătatea şubredă şi evidenta nefericire a surorii ei decît un frate aflat la mare distanţă. Avea aceeaşi părere despre el ca şi despre ceilalţi membri ai familiei Manning.

După înmormîntare, zilele intrară într-o rutină monotonă şi

obositoare. Katherine se duse la lucru la compania de electricitate şi continuă să scrie lucrări ştiinţifice şi comunicări de presă, munca pentru care fusese angajată cu cinci ani în urmă. Oare trecuse chiar atîta timp de cînd absolvise colegiul? Făcea munca aceea plictisitoare de atîta vreme? Cîştiga un salariu bunicel, dar considera că era un fel de practică pentru o slujbă mai bună. Era mult prea talentată pentru ceea ce făcea şi îşi dorea tare mult să găsească ceva care să-i stimuleze creativitatea. Poate că, acum, cînd avea responsabilitatea copilului, avea să caute o slujbă mai bine plătită.

Allison! Katherine era încîntată de ea. În fiecare seară se ducea la spital şi o privea prin peretele din sticlă al sălii unde se aflau bebeluşii născuţi prematur. Abia aştepta clipa cînd o va putea ţine în braţe. Allison cîştiga în greutate cu fiecare zi, iar medicul pediatru îi spusese mătuşii nerăbdătoare că, atunci cînd fetiţa va avea două kilograme şi jumătate timp de cinci zile consecutiv, i-o va da în grijă.

Ea aranjă în aşa fel încît să-şi ia liber două săptămîni în perioada cînd urma să o aducă pe Allison acasă şi începu să caute cel mai bun centru de îngrijire al copiilor în timpul zilei pentru mamele cu serviciu. Trebuia să fie cel mai bun loc pentru a o lăsa pe Allison în grija lor. Nu îi trecea prin cap că siguranţa fetiţei ar fi fost în pericol.

Fu zguduită în calmul ei în clipa în care avocatul familiei Manning veni la ea la serviciu şi îi umplu biroul cu hîrtii cu aspect oficial, spunîndu-i pe un ton arogant că „...clienţii lui intenţionează să îşi asume răspunderea creşterii copilului.”

— Clienţii mei sînt gata să ia fetiţa şi să o crească la fel ca pe propriul lor copil. Bineînţeles că veţi fi despăgubită pentru timpul şi cheltuielile suportate în aceste cîteva săptămîni cît fetiţa a fost în spital.

— Vreţi să spuneţi „cumpărată”, nu?

— Vă rog, domnişoară Adams. Cred că interpretaţi greşit intenţiile clienţilor mei. Ei sînt financiar capabili să crească fetiţa într-un mediu opulent. Cu siguranţă că doriţi ca fetiţa să se

bucure de tot ce e mai bun, nu?

— Mama ei a considerat că s-ar bucura de tot ce e mai bun dacă aş creşte-o eu.

Din fericire se abţinu să-i spună de instrucţiunile scrise de mîna lui Mary.

— Sînt sigur că dorinţa tatălui ar fi fost cu totul alta.

Katherine nu putea suferi acea atitudine îngîmfată.

— Şi, în plus, discuţia aceasta e pur teoretică. Sînt convins că nici un tribunal nu ar acorda custodia unui copil unei tinere necăsătorite şi cu morală îndoielnică, din moment ce nişte oameni atît de iluştri ca soţii Manning sînt dispuşi să-şi asume întreaga responsabilitate a creşterii singurului lor nepot, moştenitorul şi urmaşul fiului lor mai mare.

Insulta adusă caracterului ei era atît de gravă, încît Katherine nu o onoră cu un răspuns, dar ştia că el o ameninţă. Şi-l închipuia rostind acele cuvinte într-o sală de tribunal şi numai cînd se gîndea ce rezultat ar fi avut o audiere pentru acordarea custodiei, simţea fiori de gheaţă prin tot corpul.

Katherine încercă să îşi înfrîngă panica şi să judece la rece. Mai presus de toate, în mintea ei era hotărîrea că Allison nu avea să crească sub tutela lui Eleanor Manning. Nu subestima influenţa şi puterea acelei familii. Probabil că aveau prieteni în locuri foarte importante. Ea şi Allison trebuiau să plece cît mai departe de ei. Făcu o mulţime de planuri şi le puse în aplicare imediat.

Medicul pediatru fu de acord cu scoaterea lui Allison din spital cu cîteva zile mai devreme decît intenţionase, cu condiţia să fie adusă la el la cabinet săptămîna următoare. Lui Katherine nu îi plăcea să mintă, dar promise solemn să ducă fetiţa la control.

Sună o agentă imobiliară cu care discută despre vînzarea casei. Banii obţinuţi urmau să fie trecuţi într-un cont pe numele lui Allison, putînd fi retraşi mai tîrziu împreună cu o dobîndă. Toată mobila avea să fie vîndută, cu excepţia lucrurilor pe care Katherine voia să le ia cu ea. Tot ce se obţinea de pe urma

mobilei putea opri agenta imobiliară ca răsplată pentru deranjul ei.

Katherine închirie o cutie de valori şi, după ce făcu o copie după jalnica bucăţică de hîrtie, o împături cu dragoste şi o puse în cutia de metal.

Nu răspundea la telefon şi îşi acoperea mişcările cu grijă. Îşi ţinea maşina parcată mai departe de casă şi sacrifica folosirea luminilor după lăsarea întunericului. Temîndu-se să nu fie citată, făcea eforturi să fie cît mai invizibilă.

Adună ce lucruri putu şi le îngrămădi în maşină. Era extrem de tulburată cînd se duse să o ia pe Allison de la spital.

O puse cu grijă în pătuţul prins de centura de siguranţă de pe scaunul din faţă şi, aplecîndu-se, o sărută uşor pe fruntea catifelată.

— Nu prea mă pricep să fiu mămică, îi şopti ea copilaşului adormit. Dar nici tu nu te pricepi prea mult să fii bebeluş.

Uitîndu-se la chipul acela care îi aducea aminte foarte mult de Mary, se simţi liniştită pentru prima oară de cînd aflase de moartea lui Peter.

Părăsind oraşul Denver, nu îşi permise nici o privire aruncată spre munţi şi nici gînduri legate de vînzarea casei care fusese singurul cămin de care îşi aducea aminte. Se gîndea doar la viitorul ei şi al lui Allison: De acum încolo, nu mai aveau trecut.

●

Katherine îşi îndreptă spatele şi umerii pentru a-şi dezmorţi muşchii. Stătea pe podeaua acoperită de ziare din living-ul apartamentului ei, unde de o jumătate de oră vopsea un dulăpior pentru camera lui Allison. Cu o seară în urmă, dăduse ultimul strat de vopsea albastră peste suprafaţa de lemn şi acum îi mai adăuga o dungă galbenă. Vopseaua galbenă pătase ziarele şi cîteva picături săriseră şi pe picioarele ei goale.

Cufundînd pensula în borcanul de vopsea, Katherine oftă mulţumită. Totul ieşise bine pentru ea şi Allison. În orice altă

împrejurare, a călători singură prin ţară cu un nou-născut după ea, ar fi fost un proiect care ar fi speriat-o. Katherine părăsise Denver-ul în cele mai grele condiţii, dar călătoria decursese bine. Allison era un înger de copil, dormind tot timpul cînd Katherine nu o schimba sau nu îi dădea să mănînce.

Katherine nu îşi amintea să fi trăit vreodată în Van Buren, Texas, dar ai ei locuiseră acolo înainte ca tatălui ei să i se ofere o slujbă mai bună în Denver.

Îşi aducea aminte că mama ei visa mereu la estul Texas-ului şi la pădurile bogate de acolo. Peisajele despre care vorbea ea contraziceau total descrierile tipice ale Texas-ului care îl ilustrau ca fiind un tărîm sterp, cu tufişuri de mărăcini măturate de colo-colo de vînturi necontenite. După ce străbătu o astfel de regiune ce se întindea pe mile întregi, în vestul Texas-ului, Katherine descoperi uimită că Van Buren era exact aşa cum i-l descrisese mama ei – un oraş universitar liniştit situat în inima unor păduri de pini.

Uitîndu-se pe fereastră, Katherine fu încîntată să vadă cei şase aluni care creşteau în curtea care despărţea apartamentul ei de deasupra garajului de casa lui Happy Cooper.

Noua ei proprietăreasă se dovedise a fi fost trimisă de Dumnezeu. Katherine ajunsese în Van Buren exact cînd începea vacanţa de primăvară şi avusese noroc să găsească acel apartament în care în ultimii doi ani locuiseră doi studenţi de colegiu. Apartamentul, format din două dormitoare, un living-room, bucătărie şi baie, era destul de spaţios.

Katherine se ridică şi porni desculţă spre camera pe care o desemnase ca fiind a lui Allison, deşi amîndouă dormeau acolo. Aplecîndu-se deasupra unui pătuţ revopsit pe care îl găsise într-un magazin cu lucruri de mîna a doua, îşi privi nepoţica. Creşterea ei rapidă era uluitoare. În cele două luni de cînd se aflau în Van Buren, cîştigase în greutate şi se împlinise, devenind un copilaş dolofan şi fericit, în ciuda tragediei care îi marcase naşterea. Katherine îi zîmbi şi trase încet un iepuraş din mîinile ei grăsuţe, după care o acoperi cu o păturică.

Lui Katherine îi făceau mare plăcere zilele cînd era liberă şi stătea cu fetiţa. Izbutise să-şi găsească o slujbă la biroul de relaţii cu publicul al colegiului, dar îşi făcea griji în legătură cu Allison în timpul zilei. Spre marea ei surprindere, Happy se oferise cu timiditate să ţină fetiţa la ea. Cînd o auzise, Katherine o privise uluită, zîmbise, izbucnise în rîs şi apoi, spre propria ei surprindere şi spaima lui Happy, începuse să plîngă.

Ce s-ar fi făcut, oare, fără Happy, care era o bunică frustrată ce nu îşi vedea nepoţii decît foarte rar? Avea două fiice care trăiau împreună cu familiile lor pe fiecare Coastă, şi un fiu în Louisiana. Acesta era încă necăsătorit şi Happy se plîngea de acest lucru cel puţin o dată pe zi. După ce fusese căsătorită timp de patruzeci şi trei de ani înainte de a rămîne văduvă, Happy nu îşi putea închipui cum de unii oameni preferau să stea singuri.

Da, totul mergea foarte bine. Slujba lui Katherine era cu siguranţă mai interesantă decît cea din Denver. Şeful ei i se părea uneori ciudat, căci avea obiceiuri neplăcute ca acela de a o privi stăruitor, de a transpira şi de a-şi umezi buzele. Dar, făcînd abstracţie de aceste lucruri, îi plăcea munca pe care o făcea.

Scărpinîndu-şi nasul absentă, şi-l mînji de vopsea galbenă fără să-şi dea seama. Apoi, fredonînd uşor, se duse să vadă cine bătea la uşă. Nu se putea să fie Happy, căci ea nu bătea de obicei.

Katherine trase de pantalonii scurţi şi zdrenţuiţi, sperînd că, indiferent cine era, nu avea să se simtă jignit de aspectul ei.

— Da? întrebă ea deschizînd uşa.

Chiar dacă ar fi vrut să mai spună ceva, i-ar fi fost imposibil. Bărbatul din prag era cel mai superb pe care îl văzuse vreodată. Dacă statura nu ar fi fost de ajuns pentru a-l face să atragă atenţia, cu siguranţă că părul negru ca abanosul şi ochii de un albastru uluitor ar fi făcut-o.

El o privi la fel de atent şi gura lui senzuală schiţă un zîmbet amuzat cînd văzu în ce hal arăta. Ştiind că avea să facă tot felul de treburi prin casă în ziua aceea, ea nu se ostenise prea mult în privinţa părului de culoarea mierii, aşa că doar îl strînsese

într-un coc neglijent în creştetul capului şi îl prinsese cu ace care stăteau în diverse unghiuri. Cîteva şuviţe, decolorate de soare, îi încadrau faţa şi i se lipeau umede de ceafă.

Chipul îi era îmbujorat din cauza efortului şi căldurii dimineţii de sfîrşit de vară. Pantalonii zdrenţuiţi extrem de scurţi şi decoloraţi erau însoţiţi de o cămaşă la fel de zdrenţuită ale cărei mîneci fuseseră tăiate demult fie de Katherine, fie de Mary. Îi înnodase poalele sub sîni. Era o cămaşă foarte bună pentru vopsit, dar deloc potrivită pentru primirea unor oaspeţi.

Primul ei impuls fu să trîntească repede uşa pentru a pune capăt stînjenelii, dar bărbatul o privi drept în ochii ei mari şi verzi şi spuse fără nici o inflexiune în glas:

— Sînt Jason Manning.

Capitolul doi

Cuvintele lui o izbiră ca o lovitură puternică în stomac şi o lăsară fără puterea de a mai gîndi logic. Rămase stupefiată cîteva secunde, după care se sprijini de toc, eliberînd aerul pe care îl reţinuse din clipa în care deschisese uşa şi îl văzuse pe acel bărbat magnific care era fratele lui Peter Manning.

Observînd că ea nu spune nimic şi nici nu are de gînd să îl invite înăuntru, el zise ironic:

— Nu obişnuiesc să atac femeile, domnişoară Adams. Şi, deşi mi-am petrecut aproape doi ani în Africa, sînt tot un om civilizat.

Ochii îi erau plini de vioiciune şi lui Katherine îi displăcu imediat umorul lui. Avea să distrugă lumea pe care ea o construise cu greu pentru sine şi pentru Allison şi mai avea tupeul să stea acolo şi să zîmbească!

— Pot să intru? întrebă el politicos şi, îmbufnată, Katherine se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă pragul.

Închise apoi uşa în urma lui, dar imediat se răzgîndi şi o deschise din nou. Observîndu-i mişcarea, el zîmbi şi mai mult. Gropiţele aflate de fiecare parte a gurii erau singura asemănare cu Peter. Dinţii păreau extrem de albi pe faţa lui bronzată.

— Tot te temi să nu-ţi fac vreun rău? o tachină el, după care, devenind serios, adăugă încet: Văzîndu-te în costumaţia asta, trebuie să recunosc că-i al naibii de tentant, dar în nici un caz n-aş profita de o doamnă mînjită cu vopsea pe faţă.

Katherine le aruncă o privire hainelor îngrozitoare de pe ea şi observă şocată cît de lipită de sîni îi era cămaşa umedă. Făcîndu-i baie lui Allison, se udase din cap pînă-n picioare, cum se întîmpla de obicei, dar uitase de acest lucru după ce o dusese la culcare.

„Oh, Doamne!" îşi spuse ea îngrozită. Riscă să îşi ridice privirea spre Jason Manning, dar el tocmai se apleca să ia o cîrpă udă pe care ea o folosise pentru a şterge vopseaua. Fascinată, ca o făptură hipnotizată, îl văzu apropiindu-se, de ea şi apucîndu-i bărbia.

Îi dădu capul pe spate şi începu să-i şteargă nasul cu grijă, fără nici un fel de emoţie, dar Katherine descoperi că îi era greu să respire. Prezenţa lui era copleşitoare şi o sufoca. Degetele care îi ţineau bărbia erau puternice, dar blînde. Pielea lui era foarte bronzată şi aşa ceva nu se obţinea stînd la soare perioade scurte de timp, şi cu ajutorul a tot felul de alifii.

Cutele fine care se răsfirau din colţurile ochilor constituiau un alt semn că îşi petrecuse cea mai mare parte din timp în aer liber. Petrol? Parcă aşa spusese Mary, nu? Nu îşi mai aducea aminte. De fapt, nu îşi mai putea aduce aminte nimic. Creierul i se golise complet cînd venise lîngă ea şi îi luase bărbia în mînă.

Ochii îi erau adumbriţi de gene dese, scurte şi negre şi sprîncenele negre şi arcuite păreau trasate cu pensula. Katherine îi venea pînă la piept şi, ridicîndu-şi privirea uşor, îi văzu gîtul puternic, în V-ul format de cămaşa descheiată, zări cîteva fire de păr negru şi cîrlionţat care, fără îndoială, îi acopereau pieptul larg. Dumnezeule! Ce gînduri îi treceau prin minte?

Furioasă pe sine pentru că îi permisese un asemenea familiarism, ea îi dădu mîna la o parte şi se depărtă.

— Ce doreşti, domnule Manning?

El ridică din umeri şi lăsă cîrpa să cadă pe ziarele de sub picioarele lui.

— O Coca-Cola ar fi foarte bună, spuse el zîmbind nevinovat.

— Nu la asta m-am referit şi ştii foarte bine, zise ea furioasă.

Purtarea lui prietenoasă era numai un truc pentru a-i alunga suspiciunuile şi a o face să se relaxeze. Ei bine, se mai împotrivise avansurilor unui Manning. Cutremurîndu-se de dezgust, îşi aminti purtarea lui Peter faţă de ea. O să-i reziste şi acestui Manning.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea cu răceală.

El oftă şi traversă încăperea pentru a se aşeza pe canapea, ale cărei perne fuseseră reparate de ea, fapt de care era foarte mîndră.

— Cred că ştii foarte bine de ce mă aflu aici, Katherine.

Cînd îşi auzi numele rostit de el, inima îi tresări în piept. Îşi spuneau deja pe nume? Un alt truc al lui pentru a o dezarma, fără îndoială.

O privi o clipă, după care se rezemă de spătar.

— Am venit să iau copilul fratelui meu.

Ea ştiuse că acela era motivul, dar, auzindu-l, o cuprinse groaza. Durerea din piept era aproape insuportabilă. Nu avea să se prăbuşească în faţa lui. Nu putea face aşa ceva!

Păli vizibil şi spuse încet, clătinînd din cap:

— Nu.

Cînd îi văzu tulburarea, el se ridică şi făcu cîţiva paşi spre ea, dar Katherine se dădu înapoi şi atunci el se opri. Trecîndu-şi degetele prin părul care întotdeauna avea să fie oarecum rebel, el murmură o înjurătură.

Îşi muşcă buzele de cîteva ori şi o privi printre gene. Stătea în faţa ei, cu mîinile în şolduri, şi acea poziţie autoritară o

făcu pe Katherine să se simtă şi mai vulnerabilă în hainele ei ponosite şi desculţă. Se mişcă jenată de pe un picior pe altul, dar îi susţinu privirea cu cît calm află în ea.

În cele din urmă, el spuse:

— Uite ce e. Ştiu că n-o să-i fie uşor nici unuia dintre noi, aşa că, ce-ar fi dacă am încerca măcar să facem ca totul să fie cît mai puţin dureros cu putinţă? Chiar aş vrea o Coca-Cola dacă ai. Sau o cafea? Hai să discutăm despre problema noastră comună ca nişte oameni maturi. Da?

— Eu n-am nici o problemă, domnule Mannirig.

— Jace.

— Poftim? întrebă ea, nedumerită momentan de întreruperea lui.

— Spune-mi Jace.

— Ah. Deci, cum spuneam, eu n-am nici o problemă. Îl iubesc pe copilul surorii mele ca şi cum ar fi al meu. Pe patul de moarte, Mary mi-a spus să am grijă de ea, s-o cresc şi să n-o las în preajma nici unui Manning. Am legănat-o, am îmbăiat-o, am hrănit-o...

— Tu ai hrănit-o? întrebă el şi privirea i se fixă asupra sînilor ei, făcînd-o să roşească de jenă şi de furie.

Şi de ce sfîrcurile îi împungeau atît de tare cămaşa? Încă de cînd o atinsese, fusese conştientă de acest lucru. Sutienul i se păruse inutil cînd se îmbrăcase de dimineaţă. Bărbatul acela era periculos în alte privinţe decît în a i-o lua pe Allison şi ea era incapabilă să acţioneze în vreun fel.

Jace continua să o privească avînd acel zîmbet amuzat şi nesuferit.

— Nu fi obtuz, domnule Manning. Ştii foarte bine că, în spital, nou născuţilor li se dau tot felul de formule de lapte praf în cazul în care mamele nu pot sau nu vor să...

— Să-i alăpteze la sîn? întrebă el încet.

Katherine se uită pe fereastră şi apoi îşi privi picioarele goale, numai să scape de ochii lui pătrunzători.

— Da, murmură ea şi se duse grăbită spre bucătărie.

Pretextul de a-i aduce ceva de băut avea să-i ascundă stînjeneala.

— Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

Intră în bucătărie aproape în fugă şi se prinse de dulap de parcă ar fi fost un loc de popas. Respirînd greu, îşi apăsă ambele mîini de tîmplele care îi zvîcneau şi se întrebă în şoaptă:

— Ce se petrece cu mine?

Persoana aceea... bărbatul acela – şi, Doamne, ce bărbat superb! – o zăpăcise complet. Tremura. Simţea furnicături în pulpe. Dăduse vina pe firele care atîrnau din pantalonii tăiaţi, dar acum realiză că proveneau din interior. Îşi lipi mîinile de sfîrcuri dorind ca acestea să se relaxeze din nou.

— Pot să te ajut?

Katherine tresări cînd îi auzi vocea atît de aproape în spatele ei.

— P... poftim? Ah, nu. Ce voiai? O Coca-Cola?

— Da, ar fi foarte bună, spuse el, după care o întrebă arătînd cu degetul mare peste umăr spre living. Cum îi spune culorii de pe pereţi?

Ea se chinuia să destupe o sticlă de Coca-Cola pe care o găsise în frigider. De cînd o fi fost acolo? Dacă era răsuflată?

— Culoarea? Ah, se numeşte „terra cotta”.

Puse un pahar pe dulap şi se duse să scoată gheaţă din congelator. Tăviţa de cuburi se lipise şi fu cît pe-aci să-şi rupă o unghie încercînd să o desprindă.

— E frumoasă. Cum de ţi-a venit ideea asta? Nu-i puţin cam neobişnuită?

Ea rîse fără să vrea.

— Ar fi trebuit să vezi mutra proprietăresei cînd i-am cerut permisiunea să zugrăvesc şi i-am arătat culoarea pe care o voiam. A crezut că sînt nebună, dar, pînă la urmă, a fost de acord. Sora mea, Mary...

Se întrerupse brusc, amintindu-şi deodată cine era el şi de ce se afla acolo.

El îi sesiză reţinerea şi o îndemnă cu blîndeţe:

— Da? Sora ta, Mary...?

Katherine îi întoarse spatele şi îi turnă Coca-Cola peste gheaţa din pahar.

— Mary era o artistă. Uneori ne distram proiectînd camere şi zugrăvindu-le în culori neobişnuite. Într-o seară a făcut o cameră cu pereţii portocalii şi, spre surpriza noastră, ne-a plăcut. De atunci am tot vrut să zugrăvesc o cameră în culoarea asta.

Îi întinse paharul de Coca-Cola şi el îi mulţumi din cap, după care se dădu la o parte lăsînd-o să se ducă înapoi în living.

— Cine o să care lemnele de foc în sus pe scări? o întrebă el cu totul ieşit din context.

Capacitatea lui de percepţie şi spiritul de observaţie acut erau neobişnuite şi supărătoare.

— Happy, proprietăreasa mea, m-a întrebat acelaşi lucru. Dar îmi plac şemineurile şi n-aş fi vrut ca acesta să nu fie folosit. Un fost chiriaş l-a zidit, dar eu l-am redeschis. Bănuiesc că o să aduc cîte un butuc odată.

Ea păşi pe lîngă ziare şi pe lîngă dulapul ale cărui sertare le scosese pentru a-i vopsi mai uşor. Probabil că el o credea îngrozitor de dezordonată. Dar de ce avea importanţă părerea lui?

— Te rog să scuzi dezordinea, dar trebuia să fac treaba asta în ziua mea liberă şi înăuntru, ca să fiu mai aproape de copil.

Îi venea să-şi muşte limba. De ce trebuise să amintească de Allison? Într-un fel spera ca el să uite de scopul vizitei şi să plece. Voia, oare, ca el să plece? Da! îşi spuse ea, dar nu era convinsă.

El îşi bău paharul şi îl puse pe măsuţa de cafea, aşezîndu-l cu grijă pe un cartonaş. Oare nu făcea nici o greşeală niciodată?

Din coşul de fructe luă o portocală pe care o mirosi apreciativ. Apoi o puse la loc şi luă un măr de un verde aprins pe care îl analiză în acelaşi mod.

Katherine îl privi cu prudenţă cum traversează încăperea şi se opreşte în faţa ferestrei largi, admirînd curtea umbrită de

copaci. Storurile albe fuseseră ridicate pentru a-i oferi lui Katherine posibilitatea de a vedea verdeaţa care îi plăcea atît de mult.

El îşi strecură mîinile cu palmele spre exterior în buzunarele de la spate ale blugilor strîmţi.

Muşchii umerilor şi ai spatelui se mişcară sub cămaşa ecosez din bumbac ale cărei mîneci erau suflecate pînă la coate. Ea nu mai privise niciodată un bărbat cu atîta atenţie. Dar nici nu mai văzuse picioare atît de lungi, de puternice şi...

— Frumoşi copaci, observă el.

Nu era nevoie de nici un comentariu, aşa că ea nu spuse nimic. Trecură cîteva clipe de linişte pînă cînd el o întrebă încet:

— Acum pot să văd fetiţa?

— Doarme, încercă ea, dar el nu se lăsă.

— Promit să nu o trezesc.

Ea ar fi vrut să-l refuze, dar ar fi fost inutil. Dacă el dorea să vadă fetiţa, ea nu îl putea împiedica. Oftă resemnată şi îi arătă camera unde Allison dormea liniştită, neştiind nimic de neînţelegerile pe care existenţa ei le crease între acei doi oameni.

Trupul masiv al lui Jace păru să umple încăperea cînd se aplecă deasupra pătuţului, dînd uşor pledul la o parte.

Allison era în poziţia în care dormea de obicei: pe burtică, cu căpşorul întors pe o parte, cu genunchii strînşi şi cu funduleţul în aer.

Katherine urmări cu atenţie reacţia lui Jace care se uita la bebeluşul a cărui respiraţie uşoară era singurul sunet din încăpere. Întinse o mînă mare şi bronzată şi îi mîngîie obrazul trandafiriu cu degetul arătător.

— Bună, Allison, şopti el.

Katherine, care rămăsese uluită văzînd contrastul dintre mîna lui şi căpşorul lui Allison, îl privi repede.

— De unde ştii cum o cheamă? îl întrebă ea.

Avusese grijă să nu-i pomenească numele în faţa lui, crezînd că, dacă fetiţa nu avea o identitate pentru el, avea să o

dorească mai puţin.

— Mi-au spus asistentele de la spital. De acolo mi-am început căutările. Şi-o aminteau foarte bine pe Allison. Împrejurările în care s-a născut şi...

Se opri şi se uită la Katherine. Oare zărea durere în ochii lui?

— Oricum, îşi aminteau de ea. Şi de tine.

— De mine?

— Ah, da, mi-au spus de nu ştiu cîte ori cît de blîndă şi de atentă erai. Ca să nu mai spun cît de frumoasă.

Vocea lui era o şoaptă răguşită şi Katherine îi ocoli privirea care o fixa de la o distanţă mult prea mică. Îi simţea răsuflarea fierbinte pe obraz.

Mîinile îi tremurau cînd o înveli din nou pe Allison. El îi atinse umărul ca pentru a o întoarce cu faţa, dar ea se feri.

— Nu, strigă ea şi, cînd Allison tresări la auzul vocii ridicate, continuă în şoaptă: Cum îndrăzneşti să vii în casa mea şi să te porţi frumos, prietenos... şi cu afecţiune? Înţelege, domnule Manning. Nimeni n-o să mi-o ia pe Allison. Cu atît mai puţin cineva cu numele Manning. Nu vreau să am de-a face cu nimeni din această familie. Nici eu, nici Allison n-o să vă cerem nimic.

Trase adînc aer în piept.

— Fratele durnitale mi-a ucis sora!

Cuvintele acelea atîrnau grele între ei. Pentru o clipă rămaseră încremeniţi în timp, adversari care se măsurau, fiecare cîntărind forţa celuilalt.

Atmosfera era încărcată de emoţie şi încordare. Mai tîrziu, stînd singură şi analizînd momentul respectiv, Katherine jură că nu se aplecase spre el şi că mişcarea care îi unise fusese numai din partea lui. Nu îşi amintea decît că fusese învăluită de căldura lui puternică. Buzele care le zdrobeau pe ale ei provocau durere şi ea îi răspunse cu aceeaşi furie. Îşi încleşta mîinile pe spatele lui, în timp ce era strînsă de nişte braţe de oţel.

Katherine nu putu să îşi dea seama în ce punct se schimbase acel sărut, dar, dintr-un anume motiv, ea nu mai voia

să pedepsească, ci să placă. Deschise gura în faţa limbii lui lacome şi, sesizîndu-i acordul, sărutul lui se transformă într-o explorare dulce. Se sorbeau de parcă nu reuşeau să-şi stingă o sete pîrjolitoare. Apoi gurile li se contopiră din nou.

— Iu-huu, Katherine. Am văzut o maşină foarte ciudată afară. Mi-am făcut griji şi m-am gîndit să vin să văd...

Trupul imens al lui Happy Cooper umplu cadrul uşii dormitorului lui Allison şi rămase încremenită cînd îi văzu pe amîndoi lîngă pătuţ.

Cînd îi auziră vocea, ei se despărţiră, uluiţi de ceea ce se petrecuse între ei. Katherine avea impresia că tot sîngeie i se concentrase în lobii urechilor şi tot trupul îi radia căldură ca un cuptor. Pieptul îi tresălta datorită efortului de a-şi umple plămînii cu aer.

— Katherine? întrebă femeia cu grijă şi cu un glas tremurător.

Cînd văzu că nici ea, nici frumosul necunoscut nu răspunseră, începu să dea înapoi şi apoi o rupse la fugă spre telefonul din living.

Katherine se trezi brusc din stupoare.

— Happy, strigă ea ducîndu-se după proprietăreasă şi apucînd-o de braţ. E... e în regulă. Nu s-a întîmplat nimic. Doar ne-ai luat prin surprindere, atîta tot.

— M-ai speriat de moarte! zise Happy. Nu sînt obişnuită să văd bărbaţi la tine, Katherine, adăugă ea şi începu să rîdă făcînd să i se mişte pieptul şi burta.

Pe chipul ei rotund apăru un zîmbet sincer cînd îi întinse mîna lui Jace.

— Eu sînt Happy Cooper, prietena şi proprietăreasa lui Katherine. Ce mai face îngeraşul meu? întrebă ea apoi arătînd spre micuţa Allison, care dormea. Nu-i aşa că e cel mai dulce copil pe care l-aţi văzut vreodată? O iubesc ca şi cum ar fi a mea.

Jace îi strînse mîna şi o privi uimit, copleşit de dimensiunea şi francheţea ei.

— Katherine, prezintă-mi-l pe acest bărbat splendid pînă

nu leşin. Parcă-i o stea de cinema! Cine e?

Happy nu dădea niciodată dovadă de prudenţă sau tact. Spunea orice gîndea.

Katherine căută cea mai plauzibilă minciună şi îngăimă:

— E... e cumnatul meu. Da. Fratele răposatului meu soţ şi unchiul lui Allison.

Îl privi pe Jace peste părul grizonat al lui Happy, sperînd ca el să nu o dea de gol. Îi plăcuse acel apartament de cînd îl văzuse şi dorise neapărat să-l închirieze, dar faptul că Happy ezita să închirieze unei tinere necăsătorite şi cu un copil, o făcuse pe Katherine să inventeze un soţ care murise. Aproape nimeni nu putea să-i refuze ceva unei văduve tinere şi neajutorate.

— Ce plăcere, domnule Adams, spuse Happy entuziasmată. Katherine trebuie să se simtă grozav că o vizitează cineva din familie.

— Numele meu nu e Adams, doamnă Cooper, ci Jason Manning. Jace.

Happy rămase uimită.

— Cum de n-ai acelaşi nume cu fratele dumitale?

Katherine îşi ţinu răsuflarea şi închise ochii. Jace avea să-i dea în vileag minciuna şi ea avea să-şi piardă cea mai bună prietenă.

— Ăăă... eram fraţi vitegi. Aveam taţi diferiţi, minţi el cu uşurinţă.

Oare aşa făcea mereu?

— Ah, înţeleg, bineînţeles, spuse Happy, bătîndu-l uşor pe mînă. A fost cumplit să moară tocmai acolo. În Africa, nu?

Jace îşi ridică o sprînceană a nedumerire şi ironie, iar Katherine roşi. Ea nu se gîndise deloc la faptut că el fusese în Africa, ci era doar cel mai îndepărtat loc care îi venise în minte cînd îi povestise lui Happy despre prăbuşirea unui avion în care se aflase un soţ inexistent.

— Da, în Africa, spuse Jace. Şi a fost, într-adevăr, cumplit. Păcat că nu poate să fie cu noi astăzi.

Chipul şi vocea lui erau grave, dar ochii albaştri îi erau plini de umor cînd se uită la Katherine peste capul lui Happy, care îşi ştergea ochii cu o batistă dantelată.

— Biata Katherine, oftă ea întorcîndu-se din nou spre tînăra femeie.

În locul expresiei de tristeţe apăru imediat una de bucurie şi exclamă:

— Dar acum, că Jace e aici, n-o să mai fii nevoită să mergi singură la dans. Nu-i un noroc extraordinar?

Îl apucă pe Jace de mînă şi îl trase spre Katherine. În ciuda staturii lui, forţa lui Happy îl făcu să se ciocnească de Katherine pe care o prinse repede pe după mijloc ca să nu cadă. Se priviră intens. Nu uitaseră de sărutul din urmă cu cîteva clipe. Nici unul din ei nu îl luase în glumă.

— Îmi făceam griji că trebuie să se ducă neînsoţită la dans, dar iată că, dintr-o dată, apare din senin un cumnat superb, continuă Happy încîntată, ignorînd semnalele tacite ale lui Katherine.

— Dans? întrebă Jace.

Oare avea un radar în cap?

— Da. Banchetul facultăţii se dă în seara asta. Katherine a muncit atît de mult la pregătiri. A fost invitată datorită slujbei şi trebuia să se ducă singură. Acum tu poţi să o însoţeşti. Ai un smoching? Eh, n-are importanţă. E bun şi un costum negru.

— Happy, nu înţelegi. Domnul... ăăă... Jace nu stă. Doar a trecut pe aici...

— Bineînţeles că stau, Katherine. Crezi că te-aş lăsa fără însoţitor în seara asta? N-am apucat să-ţi spun că firma petroliferă pentru care lucrez forează în zona asta. O să stau pe aici multă vreme.

Katherine rămase cu gura căscată, dar Happy bătu din palme bucuroasă.

— Ah, Jace, nici nu-ţi închipui ce încîntată sînt. Nu sînt de părere că o tînără ar trebui să fie lăsată singură. Katherine o să fie fericită să te aibă aici.

Jace îi zîmbi lui Happy şi apoi se întoarse spre Katherine. O fixă cu privirea, mesaj pe care ea îi înţelese foarte bine. Avea să rămînă pînă cînd obţinea custodia lui Allison.

— Trebuie să mă duc să duc alimentele înăuntru. Tocmai veneam de la cumpărături cînd am văzut acel... ăăă...

Pentru prima oară, Happy nu îşi găsea cuvintele.

— Jeep, o ajută Jace.

— Un jeep! Ce ciudat! exclamă Happy. Katherine dădu ochii peste cap. Se părea că Happy nu era la curent cu faptul că o asemenea maşină era simbolul prosperităţii.

— Simţiţi-vă bine. Diseară o s-o iau la mine pe Allison ca să puteţi sta cît de mult vreţi.

— Trebuie să plec şi eu acum, Katherine. La ce oră să vin să te iau? o întrebă el punîndu-i mîna pe umăr cu o afecţiune de frate şi, de ochii lui Happy, ea îşi înfrînă dorinţa de a-l respinge.

Lucrurile se petreceau repede. Nu putea să se gîndească. Cum avea să reziste o seară întreagă în compania lui?

— La şapte şi jumătate, se auzi ea răspunzînd fără să fie conştientă că vorbise.

— Bine. Happy, vrei să te ajut să duci lucrurile înăuntru? O doamnă ca tine n-ar trebui să facă asemenea treburi.

Happy chicoti ca o fetiţă.

— Oh, Jace, tare mult simt lipsa unui bărbat care să mă ajute, zău aşa. Fiul meu, Jim, trăieşte în...

Vocea ei se pierdu în timp ce coborau amîndoi treptele de la intrare. Jason Manning. Era dezgustător de deschis. Un domn perfect şi fermecător. Oare avea intenţia să ajungă la ea prin prietenii ei? Care îi era planul?

O speria. O tulbura. Trebuie să fi fost nebună de îl lăsase să intre în casă. Nu trebuia să aibă încredere într-un Manning. Nu văzuse cît de superficial fusese farmecul lui Peter? Trebuia să o apere pe Allison. Dar cum? Jason Manning era prea frumos şi prea abil. Katherine găsea că acele trăsături erau mult mai periculoase decît răutatea şi proasta reputaţie.

●

Imaginea din oglindă confirma faptul că eforturile ei pentru pregătirea banchetului fuseseră răsplătite. Făcuse o baie fierbinte după-amiază cît dormise Allison şi apa ar fi trebuit să-i elimine tensiunea din corp, dar nu o făcuse decît să îşi dea seama şi mai mult de efectul pe care îi avusese îmbrăţişarea lui Jace asupra trupului ei. Se şterse repede şi începu să-şi onduleze părul. La ce ar fi trebuit să se aştepte din partea fratelui lui Peter? Acesta îi făcuse avansuri cînd era deja logodit cu Mary.

Într-o seară aşteptase împreună cu Katherine ca Mary să coboare. Katherine îi strigase acesteia să se grăbească, fiindcă nu se simţea bine cînd era singură cu Peter chiar şi în casa ei.

— Nu mă placi prea mult, nu, Katherine? o întrebase el luînd-o prin surprindere. De ce? Sînt chiar încîntător cînd ajungi să mă cunoşti foarte bine. Aş vrea să fim prieteni.

Stătea foarte aproape de ea, în timp ce Katherine îşi făcea de lucru udînd o plantă de la fereastră. Îi mîngîie umărul uşor şi ea se întoarse brusc, dîndu-i mîna la o parte.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Peter, spuse ea tăios. Nu te cunosc destul de bine ca să pot spune dacă-mi placi sau nu.

— Exact ce ziceam şi eu! exclamă el aruncîndu-i acel zîmbet care fusese surprins de nenumărate ori de către fotografii rubricilor mondene ale ziarelor.

O luă de cot şi o strînse uşor.

— Ce-ar fi să luăm într-o zi masa de prînz împreună şi... spuse el coborîndu-şi privirea asupra gurii ei, să ne cunoaştem mai bine.

Ea se cutremură de repulsie cînd îl simţi că se apropie şi mai mult. Îl împinse cu scîrbă şi, chiar în clipa aceea, o auziră pe Mary coborînd.

Din fericire, aceasta nu ştia nimic de defectele lui şi, bineînţeles, Katherine nu îi spuse despre acel incident. Încă de atunci el îşi juca jocurile macabre.

La nuntă, a insultat-o pe Katherine cu un alt avans. În timp

ce Mary sporovăia veselă cu cîţiva prieteni ai familiei Manning, Peter se duse lîngă proaspăta lui cumnată, care încerca să se facă invizibilă printre ghivecele cu plante şi coşurile cu flori.

— Surioară Kate, arăţi minunat în rochia de domnişoară de onoare.

Ea ura vocea aceea mieroasă şi învăţase să-i fie groază de ea. Începuse să i se adreseze aşa, după ce ea îi respinsese primul avans. O enerva la culme de fiecare dată cînd folosea acel apelativ, dar niciodată nu i-ar fi dat satisfacţia de a-l lăsa să vadă acest lucru.

Îi luă mîinile şi o sărută pe obraz. Ea tresări de groază cînd îi simţi limba caldă atingîndu-i obrazul uşor. Stătea cu spatele spre încăperea plină de invitaţi, aşa că nimeni nu-i văzuse gestul, Ea îl privi furioasă printre gene, dar el îi zîmbi sarcastic.

— Eşti îngrozitor de josnic, îi spuse ea.

— Ţţţ, surioară Kate. Aşa vorbeşti cu fratele tău drag?

Avusese motive întemeiate să-l urască pe Peter Manning.

— Da, domnul Jason Manning nu se deosebeşte prin nimic de el şi păstrează tradiţia familiei, îi spuse Katherine imaginii din oglindă în timp ce se parfuma.

Îşi privi critic rochia şi îi plăcu. Hotărîse să împacheteze în ultima, clipă, înainte să plece din Denver.

— Nu mi-aş fi putut permite să cumpăr una, murmură ea cu tristeţe.

O cumpărase pentru o petrecere care se dăduse înainte de nuntă la reşedinţa familiei Manning. Îi lăsase o gaură foarte mare în buget, dar meritase. Modelul era clasic şi avea să fie la modă o vreme.

Rochia, dintr-un *georgette* de un verde marin, îi cădea dreaptă pe trup şi, în stil grecesc, un umăr era gol, în timp ce, pe celălalt, materialul era strîns într-un nod delicat.

Îi scotea în evidenţă silueta şi i se mula pe forme. Culoarea se potrivea foarte bine pielii ei bronzate şi îi accentua verdele ochilor. Katherine nu realiza cît de superb arăta în rochia aceea, dar se simţea mai încrezătoare cînd o purta.

Cercelul îi scăpă din mînă cînd auzi bătaia în uşă. Aruncîndu-şi încă o privire în grabă, luă cercelul cu perle, îl vîrî în gaura din lobul urechii, îl fixă şi apoi se duse să-i deschidă lui Jace.

Mai devreme, în cursul zilei, făcuse curat în living-room şi dusese dulapul vopsit în celălalt dormitor. Living-ul era luminat de veioze, căci lui Katherine nu îi plăceau lustrele şi becurile orbitoare.

Deschise uşa şi, fără să vrea, îşi ţinu respiraţia cînd îl văzu pe Jace într-un costum de un gri închis. După nasturi îşi dădu seama că era croit de un designer şi observă că îi venea perfect.

Cămaşa era din mătase bleu, iar cravata era de aceeaşi culoare, dar de o nuanţă mai închisă. Părul negru şi ondulat fusese periat, dar tot părea puţin rebel

Fluieră încet şi prelung cînd intră.

— la te uită! Să fie aceeaşi văduvă Adams pe care am cunoscut-o după-amiază?

— Intră, domnule Manning.

Îi sesizase sarcasmul. Joaca aceea trebuia să înceteze dacă voia să-şi recapete controlul asupra situaţiei respective.

— De ce faci asta? îl întrebă ea cuprinsă de disperare.

— Ce anume?

— Asta! strigă ea desfăcînd braţele ca pentru a cuprinde întreaga situaţie. De ce eşti atît de drăguţ şi amîni inevitabila confruntare? Amîndoi ştim de ce te afli aici, aşa că aş vrea să renunţi la chestia asta cu cumnatul proiector.

El zîmbi, dar o mustră uşor:

— Nu uita cine a născocit povestea asta cu cumnatul, Katherine. Nu eu. Eu ţi-am salvat pielea astăzi. Ar trebui să-mi mulţumeşti. Şi, pe urmă, chiar sînt cumnatul tău.

— Ah! exclamă ea încleştîndu-şi pumnii.

Văzînd că nu putea fi provocat, se înfurie şi mai mult.

— Nu face asta! strigă ea.

Pe chipul lui apăru o umbră de supărare.

— Uite ce e, am venit să te însoţesc la dans sau la ce

naiba o fi. E ceva chiar atît de groaznic? Crede-mă, Katherine, sînt o mulţime de alte moduri în care aş prefera să-mi petrec o seară cu tine, zise el fixînd-o cu ochii lui albaştri şi calzi, după care adăugă sugestiv: Vrei să-ţi explic mai pe larg?

O clipă ea se pierdu în profunzimea ochilor lui, dar izbuti să răspundă:

— Nu. Hai să terminăm odată cu toată treaba asta. Mă duc să o iau pe Allison.

Intră în camera fetiţei şi fu surprinsă cînd îl văzu în spatele ei.

— O iau eu, zise el aplecîndu-se deasupra pătuţului şi întinzîndu-se să ia copilul.

— Nu, spuse ea cuprinsă de panică şi îl apucă de braţ, îndepărtîndu-l de Allison.

Cînd se întoarse spre ea, pe chipul lui se citea furie, dar se înmuie văzîndu-i teama din privire.

— Nu fug cu ea, Katherine. Nu-i stilul meu.

Să fi fost o aluzie la fuga ei din Denver împreună cu Allison?

— Voiam doar să o duc eu ca să nu-ţi şifonezi rochia. Da?

Ea îşi umezi buzele, ruşinată de izbucnirea pe care o avusese, şi începu să adune scutecele curate, punîndu-le într-o sacoşă mare.

— Bine, zise ea încet.

Jace întoarse fetiţa încet pe spate şi îi privi faţa rotundă şi trandafirie. Chicoti.

— O să fii o adevărată frumuseţe într-o bună zi, Allison.

Mîinile lui mari erau uluitor de pricepute şi de blînde cînd o înfăşură într-un pled subţire şi o ridică. O ţinea bine, proptindu-i căpşorul într-una din palme.

— Seamănă cu...

— Mary, îl întrerupse Katherine repede, căci nu voia să-l audă spunînd că semăna cu Peter.

El o privi peste capul fetiţei.

— Exact asta voiam să spun. Bineînţeles, n-am văzut-o pe

Mary decît în fotografii, dar Allison îi seamănă. Are ochii albaştri? E atît de leneşă, că încă nu i-a deschis să-i văd şi eu.

Katherine rîse.

— Doarme bine. Şi are ochi albaştri. Sper să nu-şi schimbe culoarea.

El dădu să plece, dar ea îl opri.

— Stai. S-ar putea să saliveze pe haină. Dă-mi voie să-ţi pun asta pe umăr.

Luă un tampon absorbant şi i-l puse pe umăr. Contactul cu statura lui înaltă îi înteţi bătăile inimii. Se retrase repede, dar nu înainte ca el să-i observe reacţia.

Pentru a-şi ascunde stînjeneala, se apucă să adune tot felul de lucruri pentru copil şi plecară, după ce stinseră toate luminile din casă.

Happy le ieşi în întîmpinare la uşă şi Jace i-o dădu pe Allison. Le spuse repede că arătau foarte bine şi imediat după aceea începu să-i gîngurească fetiţei.

Traversînd pajiştea pe lîngă aluni, Jace îi propuse să ia maşina ei.

— Îmi pare rău, dar jeep-ul nu e prea potrivit pentru o întîlnire.

— Ai dreptate şi o să luăm maşina mea, spuse ea dîndu-i cheile, iar el o ajută să urce.

Simţi furnicături în braţ multă vreme după ce el îi dădu drumul. Maşina era prea mică pentru statura lui, dar, pînă la urmă, reuşi să urce la volan, bombănind furios cînd se lovi cu capul mai întîi şi apoi cu genunchiul.

Pregătirile pentru banchet îi luaseră foarte mult timp lui Katherine de cînd se angajase, dar acum totul părea atît de lipsit de însemnătate. Toate simţurile îi erau anihilate de Jason Manning.

Făcu prezentări politicoase, mîncă, îl aplaudă pe vorbitor, conversă cînd era nevoită. Dar totul pălea în comparaţie cu prezenţa bărbatului de lîngă ea. Chiar şi printre străini se purta politicos şi fermecător, absolut stăpîn pe sine.

A fost un moment penibil cînd i-a făcut cunoştinţă lui Jace cu şeful ei, Ronald Welsh. Cei doi s-au privit cu atenţie şi ostilitatea dintre ei a făcut-o pe Katherine să nu se simtă bine deloc.

— Domnule Welsh, spuse Jace strîngîndu-i mîna.

Ronald Welsh îi răspunse, dar în ochii lui cenuşii şi inexpresivi nu se văzu nici un pic de căldură.

— Katherine, arăţi minunat în seara asta, spuse el ignorîndu-l pe Jace şi îndreptîndu-şi toată atenţia spre ea.

Dădu să-i atingă braţul, dar, instinctiv, ea se feri. În ultima vreme, făcuse astfel de gesturi şi la birou şi, de fiecare dată, ea se simţise prost. Nu voia ca el să o atingă. Familiarismele nedorite şi inutile o deranjaseră întotdeauna. Se gîndi la sărutul de după-amiază şi apoi se sili să şi-l alunge din minte. Nu fusese deloc acelaşi lucru!

— Mulţumesc, Ronald.

El insistase să-i spună pe nume, deşi ei nu-i făcea nici o plăcere. Le modifica relaţia într-un fel pe care ea îl considera jignitor pentru un raport profesional.

— Vrei să dansezi cu mine, Katherine?

Dar, înainte ca ea să apuce să răspundă, Ronald Welsh o luase în braţe, depărtîndu-se cu ea. Katherine nu putea decît să-i facă pe plac. În definitiv, era şeful ei şi nu îşi putea permite să-l jignească.

Părul rar al lui Ronald era uns foarte mult pentru ca şuviţele să-i acopere locurile goale, dar mirosul uleiului de păr era îngrozitor.

— E bine, nu? o întrebă el lipind-o şi mai mult de trupul lui bondoc.

— Da, foarte, spuse ea.

El părea hotărît să o ţină sufocant de aproape şi lipită de burta lui.

Ea trebui să îndure acel dans şi încă alte cîteva pînă ce Jace să vină şi să o bată uşor pe umăr. Nu o invită prin cuvinte, ci îşi petrecu braţul puternic pe după mijlocul ei, în timp ce celălalt

îi ţinea mîna.

Jace o trase spre el şi o conduse într-un dans lent şi lipsit de efort. Nu spuse nimic. Ea nu putea să o facă. Senzaţiile care porneau din străfundul stomacului, răspîndindu-i-se în tot trupul, îi atinseră corzile vocale, făcîndu-le să devină inutile.

Mîna care o ţinea lipită de el, cu degetele răsfirate pe spatele ei, era ca o torţă care îi ardea pielea. Îi simţea pulpele tari şi musculoase prin materialul subţire al rochiei...Răsuflarea fierbinte care îi mîngîia tîmpla era uşoară şi aromată.

Era prea aproape pentru a-i vedea chipul, dar îi vedea părul ondulat care îi atingea gulerul şi simţi o dorinţă puternică de a-şi apropia mîna de onduleurile acelea şi de a le mîngîia cu vîrful degetelor.

Muzica se opri, dar el nu îi dădu drumul, ci continuă să o ţină posesiv de braţ, conducînd-o afară, pe terasă.

Capitolul trei

Campusul era învăluit în întuneric. Numai sala banchetului era luminată. Katherine îl urmă pe Jace, fără să se întrebe nici măcar o clipă de ce o făcea.

Străbătu terasa din cărămidă şi o fîşie îngustă de iarbă, pînă la un zid deloc înalt care înconjura o grădină de trandafiri. Înainte ca ea să apuce să protesteze, el o luă de mijloc şi o săltă pe zid.

— Te dor picioarele.

Putea să-i citească gîndurile?

— De unde ştii? Şchiopătam cumva? Pantofii sînt noi şi mă omoară, mărturisi ea.

— Te-am văzut scoţîndu-i puţin înainte să dansez cu tine. M-a durut sufletul să vin să te invit, dar m-am temut că n-o să mai am altă ocazie să dansez cu frumoasa balului, o tachină el.

— Nu sînt deloc aşa, protestă ea şi vru să-i aducă aminte că nici nu o invitase la dans în adevăratul sens al cuvîntului, dar următoarea mişcare din partea lui o lăsă fără grai.

Îşi strecură mîna pe sub fusta ei şi îi luă glezna în mîinile lui calde. Îi scoase apoi pantoful cu toc şi începu să-i maseze piciorul delicat cu degetele lungi şi puternice.

Îi zîmbi, ignorîndu-i impulsul iniţial de a-şi trage piciorul. Mişcările lui erau lente şi ritmice.

— Faimosul masaj al doctorului Manning. Oamenii vin la mine de la cîteva mile distanţă ca să le fac astfel de masaje. De obicei, trebuie să aştepte luni întregi pentru a obţine o programare, dar cu tine, domniţă, o să închei o înţelegere deosebită.

Buna lui dispoziţie era molipsitoare. Oare cînd se relaxase şi rîsese ultima oară? Ideea aceea că ar fi fost un tămăduitor era o pură prostie, dar ea îl întrebă:

— De ce mi-e teamă, deodată, să aud termenii acestei înţelegeri deosebite?

El o privi cu atenţie pornind din creştetul capului şi cercetîndu-i fiecare trăsătură înainte de a coborî spre gît şi piept. Acolo, privirea îi zăbovi cîteva clipe, după care se ridică din nou spre faţă.

— Ar trebui să-ţi fie teamă, şopti el, făcîndu-i cu ochiul.

Ea se mişcă uşor, simţindu-se stînjenită sub privirea lui cercetătoare. El îi dădu drumul piciorului şi i-l luă pe celălalt, pe care îl supuse aceluiaşi tratament. Degetele îi erau puternice, dar atingerea blîndă.

Erau amîndoi tăcuţi şi liniştea contribuia la crearea acelei intimităţi neaşteptate. Nimic nu o tulburase pe Katherine mai mult vreodată decît mîiniie lui Jace sub fusta ei, atingînd-o cu familiaritate.

Oare ceea ce era interzis şi nevăzut era mai bun întotdeauna? De aceea bărbaţii din secolul trecut nu puteau rezista cînd zăreau glezna unei femei? Să fi făcut femeia modernă un pas uriaş înapoi atunci cînd începuse să-şi etaleze

sexualitatea?

Îi era dificil să se concentreze cînd degetul lui mare îi mîngîia atît de senzual arcul piciorului, dar ea ştia că subiectul legat de Allison mai persista încă între ei. Totuşi, deşi ar fi vrut ca acel moment să nu se mai sfîrşească niciodată, nu putu să mai tacă. Îşi drese glasul şi îl întrebă cu curaj:

— Jace, ce ai de gînd să faci în privinţa lui Allison?

Mîinile lui se opriră imediat, dar el continuă să-i ţină piciorul.

— Ce crezi că am de gînd să fac?

Ea înghiţi în sec şi încercă să-şi stăpînească tremurul buzelor.

— Nu o să ne laşi în pace?

— Nu, Katherine, îi răspunse el încet.

Ea suspină întretăiat şi îşi trase piciorul brusc din mîna lui. Sări de pe zid înainte ca el să apuce să o ajute şi apoi se aplecă să-şi caute pantofii prin iarba umedă.

— Katherine, te rog, nu, zise el şi o apucă de mijloc cu hotărîre, întorcînd-o cu faţa.

Ea se zbătu puţin, dar el refuză să-i dea drumul. În cele din urmă, forţa lui învinse şi ea îşi încetă eforturile de a se elibera, prăbuşindu-se învinsă la pieptul lui.

El îşi plimbă mîinile în sus şi în jos pe braţele ei. O trase încet-încet pînă cînd o lipi de trupul lui înalt şi musculos. Apoi îşi lăsă capul în jos şi îi adulmecă părul lîngă obraz. Cu degetele lui pricepute îi scoase pieptenele decorativ din păr şi, cînd acesta îi căzu greu peste faţă, el scoase un sunet jos din gîtlej.

Îi mîngîie ceafa şi îi atinse obrazul cu sărutări uşoare, lăsîndu-şi mîna pe umărul ei gol şi mîngîindu-i clavicula cu degetul mare.

Katherine era furioasă pentru că îl lăsa să-şi permită asemenea libertăţi în privinţa ei. De ce nu îl dădea la o parte?

Nu dăduse voie nici unui bărbat să facă aşa ceva. Absolut nici unuia.

Dar era incapabilă să se mişte sau să protesteze. Căldura

pe care o emana trupul lui o atrăgea ca un magnet. Picioarele îi erau lipsite de vlagă. Voia să inhaleze cît mai mult parfumul coloniei lui. Era atît de uşor să se lipească de trupul lui puternic şi să se lase pradă acelei senzaţii de delicioasă vulnerabilitate!

Oare îi simţea bătăile inimii sub mînă? Mînă! Cum ajunsese acolo? Toate mişcările lui erau atît de superbe şi de fireşti, încît nici nu observase acea mîngîiere care o şocă prin îndrăzneală.

Îşi lipi buzele de gura ei şi îi şopti numele:

— Katherine.

Îşi coborî mîna de pe umărul ei şi îi acoperi sînul. Atunci ea îl împinse brusc şi făcu un efort ca să-şi recapete suflarea.

— Da, eşti, într-adevăr, un Manning,. strigă ea furioasă.

Ei fu întîi uluit şi apoi defensiv.

— Parcă n-ar fi un compliment.

— Exact asta am vrut să spun, zise ea şi toate frustrările şi grijile din ultimele cîteva ore inundară cuvintele pe care i le aruncă în continuare: Fratele tău mi-a făcut avansuri cînd era logodit cu sora mea, fără ca eu să-l încurajez cîtuşi de puţin, iar la nuntă a făcut ceva şi mai obscen.

Se cutremură cînd îşi aminti cum Peter îi atinsese obrazul cu limba. Şi-l închipui pe Jace făcînd acelaşi lucru, dar imaginea nu îi stîrni deloc repulsie. Nervoasă îşi alungă acel gînd din minte şi spuse:

— Acum vii şi mă pipăi. Crezi că mîngîierile astea şi cuvintele dulci or să mă facă să mă răzgîndesc? O s-o păstrez pe Allison şi n-o să te las nici pe tine, nici pe nimeni altcineva să mi-o ia. Înţelegi? Ţine-te departe de ea – şi de mine.

Se depărtă de el cu spatele, dar era o retragere şi faţă de sine. Chiar şi în clipa aceea, tînjea să se întoarcă în seninătatea senzuală a braţelor lui.

Alergă la maşină, dar, după ce încercă să deschidă portiera, îşi dădu seama că el avea cheile. Jace veni spre ea agale şi, fără să spună ceva, îi descuie portiera. Nu încercă deloc să o atingă. După ce urcă la volan, îi dădu pantofii pe care ea îi

uitase în iarbă.

Străbătură drumul pînă la apartamentul ei într-o linişte apăsătoare. El îi dădu cheile maşinii şi ea o luă la fugă pe scări, fără să aştepte să o însoţească. Aranjaseră ca Allison să rămînă toată noaptea la Happy.

Katherine trînti uşa şi o încuie. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi se rezemă de uşă, gîfîind şi luptîndu-se cu mustrările de conştiinţă. Îl lăsase să o sărute. De două ori. Voise ca acele clipe să nu se mai sfîrşească. Şi el era duşmanul ei.

Mult timp după ce auzi jeep-ul depărtîndu-se, fu incapabilă să se desprindă de uşă.

●

Toată noaptea se întoarse cînd pe o parte, cînd pe alta, umflînd perna, învelindu-se pînă la gît şi apoi împingînd aşternutul cu picioarele. Katherine era furioasă pe Jace că făcuse din ea o făptură atît de tulburată, care se purta ca o adolescentă la prima dragoste.

Ceea ce nici nu prea era departe de adevăr. După moartea tatălui ei, viaţa lui Katherine fusese complet lipsită de o influenţă masculină. Nici ea, nici Mary, nici mama lor nu avuseseră unchi, bunici, fraţi sau veri.

Teama firească de bărbaţi devenise şi mai intensă în timpul adolescenţei. Libertăţile sexuale moderne le permiteau bărbaţilor să ceară mai mult decît voia ea să dea. Nu era pregătită să se descurce în astfel de situaţii şi se înconjurase de un zid protector care nu se prăbuşise niciodată.

Pînă în ziua aceea.

De ce, cînd era prudentă faţă de orice bărbat, Jace Manning reuşise să o tulbure atît de mult? După ce fusese cu el în ziua aceea, ura acel zid de protecţie.

Numai gîndul la trupul lui zvelt făcea să i se înfierbînte sîngele. Îşi aminti de ochii lui albaştri ca cerul care îi cercetau trupul, încet. Pielea încă îi mai ardea în locurile unde o

mîngîiaseră degetele lui.

Se temea de el şi de ce ar fi putut însemna amestecul lui neaşteptat în viaţa ei şi a lui Allison. Reacţia ei fizică şi emoţională faţă de el făcea ca ameninţarea să fie şi mai periculoasă. Era prea mare, prea viril, prea arogant. Era, oare, întotdeauna, atît de sigur de sine?

Şi îi dispreţuia numele. Manning. Fratele lui Peter Manning. Peter, care o ucisese pe Mary cu cruzime, lăsînd-o, astfel, orfană pe Allison. Peter, care se folosise de bani şi de farmec pentru a-şi ascunde imoralitatea.

Încercă să-şi amintească vreun indiciu de falsitate pe chipul lui Jace, dar imaginea lui era limpede în dosul pleoapelor ei fierbinţi. Nu vedea decît doi ochi albaştri superbi, două gropiţe adînci şi o gură senzuală, zîmbitoare. În cele din urmă, căzu pradă unui somn agitat.

●

— Bună ziua, doamnelor! strigă Jace sărind din jeep.

Katherine stătea împreună cu Happy la umbra alunilor bînd limonadă rece de casă. Le întrerupse zgomotul frînelor şi scrîşnetul pietrişului sub roţi cînd Jace opri maşina stropită de noroi pe aleea din faţa casei lui Happy.

— Bună, strigă aceasta veselă şi se ridică repede să-i pună şi lui puţină limonadă din carafa de pe măsuţa din sticlă. Ne bucurăm atît de mult că ai venit! Am fost la biserică azi-dimineaţă, dar abia aşteptam să scăpăm de corsete – eh, bineînţeles că ea nu poartă aşa ceva – şi să venim aici, să ne bucurăm de umbră.

Îi dădu paharul cu lichidul rece. El îi mulţumi cu căldură, dar ochii îi sclipeau plini de neastîmpăr cînd duse paharul la buze. O cîntărea pe Katherine, gîndindu-se dacă ar fi avut nevoie de corset sau nu. Ea roşi stînjenită şi se uită la Allison care dormea în braţele ei.

— Dar copilul ăsta nu se trezeşte niciodată? întrebă Jace

lăsîndu-se pe vine lîngă scaunul lui Katherine şi atingînd uşor burtica lui Allison.

Katherine îi simţea răsuflarea pe picioarele goale şi era teribil de conştientă de pieptul lui care îi apăsa gamba.

— Aşa! exclamă Happy cînd Allison deschise ochii leneşă şi îşi privi unchiul pentru prima oară.

La fel ca toţi copiii, fu atrasă de vocea joasă, bărbătească şi liniştitoare şi îl studie pe Jace cu atenţie, în timp ce acesta îi vorbea.

— E o păpuşă, nu-i aşa? întrebă el retoric, evident foarte impresionat de copil.

— Absolut, confirmă Happy. Uită-te la mama ei.

După un moment de derută, Jace îşi aminti de minciuna lui Katherine şi îi aruncă un zîmbet tulburător.

— Înţeleg foarte bine ce vrei să spui, Happy, spuse el, după care se ridică brusc speriind-o pe Allison, care începu să scîncească. Iartă-mă, scumpo, n-am vrut să te sperii, zise el rîzînd. O să învăţ să fiu mai atent în preajma ta.

Katherine îngheţă. Deci, tot avea de gînd să fie cu Allison tot timpul.

— Poate n-ar trebui să te apropii atît de mult de ea.

— Dar *vreau* să fiu lîngă ea, spuse el degajat, şi amîndoi se studiară cîteva clipe.

Happy, care îşi privea florile fără să fie conştientă de tensiunea dintre ei, întrebă atunci din pură curiozitate:

— Te duci să înoţi?

Era imposibil să nu se observe că Jace purta doar un slip şi un tricou descheiat la gît.

Jace spuse vesel:

— Da, am trecut să văd dacă nu cumva Katherine şi Allison vor să mă însoţească la lac. Vremea e destul de caldă pentru copil şi cred că o plimbare le-ar face bine amîndurora.

„Cît de caracteristic lui”, îşi spuse Katherine. Nu venise să o întrebe numai pe ea, ci o făcea în faţa lui Happy, care se entuziasmă imediat şi se duse repede să le pregătească nişte

gustări.

De cum dispăru Happy, ea spuse:

— Nu pot să fac baie unui copil de patru luni în lacul ăla şi ştii foarte bine.

— În regulă, spuse el liniştit, atunci eu o să înot şi voi o să staţi la umbră.

— Trebuie să o pregătesc, spuse Katherine ridicîndu-se şi pornind spre apartamentul ei, dar el o apucă de braţ.

— Nu, nu. O să te duci sus şi o să găseşti vreun motiv ca să nu mai mergi. Cît de pregătit trebuie să fie un bebeluş? Asta-i sacoşa cu scutece, nu? întrebă el arătînd spre bagajul pe care îl luaseră la biserică în dimineaţa aceea şi care acum se afla pe un scaun. O să ne întoarcem înainte să fie nevoie să mănînce din nou.

— Şi de unde ştii, mă rog, care e programul ei alimentar?

— Am ghicit, spuse el, aruncîndu-i acel zîmbet fermecător care îi adîncea gropiţele din ambele colţuri ale gurii şi cutele din jurul ochilor.

Happy ieşi din casă cu un coş, care, după cum arăta, conţinea mîncare pentru cel puţin o săptămînă. Urcară în jeep şi Katherine o ţinu pe Allison în braţe pînă cînd Jace instală pătuţul pe bancheta din spate. Apoi, el îi făcu vesel cu mîna lui Happy şi plecară.

Lacul de la periferia oraşului era artificial. Apa din mai multe rîuri fusese vărsată în el şi peisajul din jur fusese transformat într-un parc public, care era un loc foarte atrăgător pentru cei care voiau să-şi petreacă weekend-ul în aer liber. Jace găsi un loc la umbră, pe iarbă, mai departe de punctele aglomerate din preajma zonei de înot.

Scoase o pătură din jeep şi o întinse pe iarba înaltă. Puse pe pătură pătuţul lui Allison, după care îşi scoase tricoul cu dezinvoltură.

Priveliştea oferită de trupul lui pe jumătate gol era copleşitoare. Slipul era bleumarin cu dunguliţe subţiri, roşii. Materialul era întins perfect peste burta lui plată. Nu se vedea

nici o urmă care să indice o limită a bronzului şi Katherine roşi puternic cînd se gîndi cum ar fi fost posibil acel lucru.

— Mă întorc repede. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

— Mulţumesc, dar o să ne descurcăm foarte bine, răspunse ea politicoasă.

El îi aruncă o privire exasperată, după care coborî dealul îndreptîndu-se spre lac.

„Foarte bine!” îşi spuse ea bucurîndu-se de enervarea lui. Poate avea să-i strice acea excursie.

Allison dădea din mîini şi din picioare, încîntată şi intrigată de ramurile de deasupra capului. Se jucară amîndouă pînă cînd fetiţa obosi şi începu să se agite. Imediat ce Katherine o întoarse pe burtă, adormi.

— Ce distracţie, murmură ea cu tristeţe întinzîndu-se pe pătură.

Involuntar, se uită spre lac, încercînd să-l distingă printre ceilalţi care înotau în apa mîngîiată de razele soarelui. Îşi ridică mîinile deasupra capului, nervoasă că o interesa unde era el.

În acea poziţie, dormind, o găsi Jace cînd se întoarse o jumătate de oră mai tîrziu. Katherine uitase cît de transparentă putea fi bluza tricotată din bumbac care trebuia purtată fără sutien pentru că avea bretele foarte subţiri. Faptul că stătea cu braţele întinse, îi făcea sfîrcurile să împungă materialul subţire. Pantalonii scurţi, galbeni, nu-i ascundeau picioarele lungi şi subţiri, bronzate de soarele Texas-ului.

Razele soarelui îşi făcură loc printre frunzele copacilor şi li căzură pe faţă. Ea clipi de cîteva ori înainte să deschidă ochii complet.

La început, crezu că imaginea lui Jace era o prelungire a unui vis frumos şi buzele îi schiţară un zîmbet leneş şi ademenitor.

Dar sări ca arsă cînd îşi dădu seama că el nu era un rod al imaginaţiei ei. Părul negru era încă ud şi cîteva bucle îi stăteau lipite pe frunte. Nervoasă, ea îşi luă privirea de la pieptul lui gol, care era acoperit de un păr negru şi mătăsos.

Se aşează pe pătură, întinzîndu-şi picioarele lungi şi sprijinindu-se într-un cot.

Apoi deschise coşul pregătit de Happy.

— Măr? Portocală? o întrebă el scoţînd respectivele fructe.

— N-nu, mulţumesc, bîigui ea.

Braţul lui se afla lîngă genunchiul ei şi acea virilitate evidentă o enervă.

— Te superi dacă eu o să mănînric? întrebă el zîmbind şi muşcă din măr. După ce înot, întotdeauna am poftă de mîncare, mormăi el cu gura plină.

Timp de cîteva clipe se concentra asupra mărului, după care o întrebă brusc:

— Îţi place slujba pe care o ai?

Cu o seară în urmă, ea îi povestise pe scurt cu ce se ocupa.

— Da, răspunse ea cu grijă, pentru că nu ştia unde voia să ajungă. E mult mai interesantă decît cea de dinainte, dar tot mi-ar plăcea să scriu şi altfel de lucruri.

— Ca, de exemplu?

Îl interesa cu adevărat sau era un mod de a o face să-i dezvăluie secrete, eşecuri?

— Reclame, anunţuri publicitare în reviste, chestii din astea.

El încuviinţă fără să spună nimic.

— Îţi place de domnul... ăăă... cum îl cheamă? Welsh?

Ea ridică din umeri.

— Bănuiesc că e de treabă, deşi, uneori, cred că e cam ciudat, dar probabil că şi el mă consideră la fel.

Încercarea ei de a glumi dădu greş, fiindcă el nu schiţă nici un zîmbet.

Reţinerea lui, care nu îi era deloc caracteristică, o făcu să se simtă stînjenită.

— Ce faci pentru compania aceea petroliferă? Forezi?

— Nu. Încerc, uneori, să găsesc petrol. Sînt geolog la *Sunglow*.

— Geolog? Nu cred să mai fi cunoscut vreunul pînă acum! exclamă ea evident impresionată.

— Ai vrea să cunoşti unul mai bine? o întrebă el şi ochii li licăriră cînd li puse mîna pe genunchi.

Gestul lui o luă prin surprindere şi, o clipă, fu prea uluită ca să poată vorbi. În cele din urmă îl întrebă cu o voce care nu semăna deloc cu a ei:

— Cum... cum se ajunge geolog?

El rîse şi îşi retrase mîna înainte de a răspunde

— Am învăţat în Arizona, New Mexico şi chiar şi în Texas, la un moment dat. Lîngă Houston. Spre groaza mamei, am făcut unele cercetări şi experienţe într-o rezervaţie indiană. Îi povesteam tot felul de lucruri despre scalpări şi dansuri războinice, zise el şi îi făcu cu ochiul. De fapt, nu dansam decît dansul ploii.

Ea nu putu să nu rîdă, închipuindu-şi ce trebuie să fi simţit Eleanor Manning, regina societăţii din Denver, în legătură cu faptul că fiul ei trăia în preajma indienilor. Încet-încet se potoli şi deveni serioasă. Îşi muşcă obrazul înainte de a-i întreba:

— Cum m-ai găsit, Jace?

— Te-am găsit frumoasă şl extrem de încîntătoare, zise el cu căldură, dar acest lucru nu o făcu să-şi uite scopul.

— Te rog să nu te joci cu mine. Cred că viitorul lui Allison e prea important.

El deveni... deodată foarte serios.

— Îmi pare rău şi ai dreptate.

Oftă şi se întinse pe spate, împreunîndu-şi mîinile sub cap.

— Ţi-ai acoperit urmele foarte bine, Katherine. Tocmai epuizasem toate posibilităţile, cînd am auzit-o pe Elsie vorbind de tine şi de Mary. Eram în camera mea şi ea a venit să facă ordine. A început să vorbească despre Mary, despre cît de dulce şi de nefericită fusese. Se pare că deveniseră prietene. Oricum, a spus în treacăt că singurul oraş pe care îl cunoştea Mary era Denver şi pe urmă a adăugat: „Dar fetele s-au născut în Texas”. Am întrebat-o dacă ştie unde. S-a chinuit să-şi amintească şi,

pînă a făcut-o, am simţit că înnebunesc.

Trase aer în piept, umflîndu-şi cutia toracică şi sugîndu-şi burta. Katherine îşi feri privirea repede, temîndu-se ca nu cumva mişcarea aceea să-i despartă slipul de piele.

El ridică din umeri.

— Am încercat şi am reuşit. A fost un noroc că *Sunglow* intenţiona să foreze pe terenul petrolifer din estul Texas-ului. Am stat aici trei zile înainte să apar la uşa ta ieri dimineaţă. Te-ai aflat sub supraveghere, domnişoară Adams, îi spuse el zîmbind.

Ea se uita spre lac, aşa că el continuă încet:

— Casa din Denver s-a vîndut. Am descoperit-o pe agenta imobiliară care s-a ocupat de tot şi a depus banii într-un cont pe numele lui Allison, potrivit instrucţiunilor tale.

— Foarte bine, spuse Katherine.

Jace se ridică în capul oaselor.

— Din ce aţi trăit, Katherine? o întrebă el.

Ea îl privi şi îi răspunse defensiv:

— Dacă m-aş fi îndoit vreo clipă că n-o să pot s-o cresc pe Allison, n-aş fi luat-o de acolo.

— Nu ţi-am adus o acuzaţie.

Ea îşi dădu la o parte de pe faţă părul auriu ca mierea şi zise:

— Am avut vreo două mii de dolari economii, din care am cheltuit pînă cînd am început să primesc salariu.

— Sînt sigur că eşti de părere...

— Sînt capabilă să am grijă de ea. Am douăzeci şi şapte de ani...

— Douăzeci şi şapte? se miră.

Allison se mişcă uşor în pătuţul ei şi atunci el repetă în şoaptă:

— Douăzeci şi şapte?

— Da. Ce-i cu asta?

— Nimic, spuse el rîzînd. Arăţi mai degrabă de şaptesprezece. Iartă-mă, continuă.

După izbucnirea lui, ea nici nu îşi mai amintea unde

rămăsese. În cele din urmă, îşi adună gîndurile şi continuă:

— Ştiu că pot să cîştig destul pentru a-i oferi un cămin lui Allison. Poate că nu-i la fel de luxos ca acela pe care l-ar fi avut în Denver, dar o iubesc.

Vocea i se frînse din cauza emoţiei.

— Nu mă îndoiesc de asta, Katherine. Vei fi capabilă să-i oferi un cămin foarte plăcut. Dar te-ai gîndit la viitorul ei? La colegiu? O să-i poţi oferi asta? Şi îmbrăcăminte? Şi alte nenumărate lucruri de care are nevoie o fată?

Lovea prea aproape de ţintă. Ea se gîndise la toate acele lucruri şi îşi făcuse griji în privinţa lor, dar şi le alungase din minte. Într-un fel, avea să se descurce. O mai făcuse şi altădată.

— Ai dreptate, Jace, dar ştii că eu mi-am plătit singură colegiul? Că am ţinut-o în şcoală pe Mary după moartea mamei? Că am plătit mare parte din taxe, haine şi tot felul de lucruri cînd a urmat cursurile şcolii de artă? Mă întreţin singură de multă vreme şi m-am obişnuit.

El îşi frecă ceafa de cîteva ori şi, cînd vorbi din nou, schimbă complet subiectul.

— E ceva de băut acolo? întrebă el arătînd spre coş.

Katherine îl deschise şi se uită înăuntru.

Îl privi şi începu să rîdă cînd îl văzu făcînd ochii mici pentru a simula nehotărîrea.

— Cred că o să beau o bere, zise el în final şi izbucniră în rîs amîndoi.

Ea deschise cutia şi scoase un ţipăt cînd lichidul ţîşni, stropind-o.

După cîteva minute se opriră din rîs. Jace chicoti cînd se uită la ea.

— Ce-i pe faţa ta?

Ştergîndu-şi lacrimile provocate de rîs, Katherine nu se împotrivi cînd el o ridică în genunchi.

— Hai să ştergem puţin din asta, zise el începînd să-i îndepărteze picăturile de bere de pe faţă.

După numai cîteva clipe, Katherine sesiză o schimbare în

atingerea lui. Unde înainte fusese grăbită şi avusese un scop, acum era lentă şi mîngîietoare. Îşi ridică ochii, neştiind că încă mai erau umezi din cauza lacrimilor de rîs şi, deci, fermecători.

Jace cercetă acele profunzimi verzi în timp ce îşi trecea degetele mari peste buzele el tremurătoare. Mişcîndu-se încet, îi cuprinse capul în palme şi îşi împleti degetele în părul el ciufulit, trăgînd-o spre el.

Buzele care le atinseră pe ale ei erau calde, dulci şi, la început, şovăitoare, dar apoi deveniră mai lacome cînd o îmbrăţişă şi o lipi de el.

Ea deveni rigidă şi se împotrivi, dar, în loc să-i dea drumul, el o ţinu cu mai multă blîndeţe şi îi mîngîie spatele încet, cu tandreţe. Buzele lui erau acum convingătoare. Îi înconjură buzele cu limba, rozîndu-i uşor colţurile gurii. Fără să vrea, Katherine îşi simţi gura relaxîndu-se sub a lui şi gemu.

Cînd rămaseră amîndoi fără aer, el îşi desprinse gura de a ei, dar îşi îndreptă atenţia asupra urechilor. Apoi îi sărută pleoapele.

— Ochii tăi au culoarea frunzelor primăvara, îi şopti el cu o voce răguşită. De unde ai genele astea negre? De obicei, blondele n-au gene atît de negre.

Mîinile şi buzele lui îi mîngîiau fiecare trăsătură a feţei şi îşi trecea degetele prin părul ei.

— Părul tău e ca mătasea răcoroasă. Aş vrea să-l simt pe faţă.

Îi captură gura cu mai multă precizie ca înainte, smulgîndu-i răspunsuri pe care ea nu le mai oferise nimănui.

O mînă puternică o trase şi mai aproape de el. Depărtă genunchii pentru a avea mai multă siguranţă şi ea îşi aşeză picioarele între ale lui, simţindu-i pulpele puternice.

Senzaţiile care puseseră stăpînire pe ea erau înspăimîntătoare şi s-ar fi desprins de el, dar buzele care îi atingeau ceafa erau atît de blînde şi mîinile care îi mîngîiau pielea spatelui pe sub bluză erau atît de tandre! Nu era nici un pericol, nu? îşi ridică braţele timidă şi îl luă de gît, atingîndu-i

muşchii umerilor.

— Oh, Doamne, Katherine.

Vocea lui era agitată şi mîinile îi ridicară bluza. Părul de pe pieptul lui îi atinse sînii dezgoliţi.

— Katherine, te vreau.

Ea nu putea să ignore dovada dorinţei lui, din moment ce erau lipiţi unul de celălalt.

— Eşti frumoasă... dulce...

Mîna lui îi acoperi sînii şi, undeva, în capul ei, se declanşă un semnal de alarmă. Nu trebuia să se poarte astfel! Ar fi trebuit să-i reziste. Era un Manning şi, chiar dacă n-ar fi fost...

Ah! Ce se întîmpla cu ea? Sfîrcurile o dureau de dorinţă sub atingerea lui. Îşi încleşta mîinile pe umerii lui.

„Te rog, nu, Jace. Jace, nu. Jace,”. Îşi dădu seama deodată că îi rostea numele cu glas tare sub forma unui suspin, care se combina cu şoaptele lui.

— Katherine, eşti... Sînii tăi. Katherine, te rog...

— Nu! strigă ea, desprinzîndu-se de el, dezechilibrîndu-se şi făcîndu-l să cadă pe spate. Nu! Nu mă atinge.

Îşi trase bluza în jos şi îşi acoperi obrajii înflăcăraţi cu mîinile tremurătoare.

— Katherine, eu...

— Nu... nu te scuza. Doar lasă-mă-n pace.

Suspina necontrolat şi nu ştia de ce. Să fi fost de ruşine sau dintr-un sentiment de abandonare? Nu îşi putea permite să caute sursa acelor lacrimi.

Îşi dezlănţui asupra lui furia pe care o simţea faţă de sine.

— Chiar te-ai fi aşteptat să te las...? Doamne, ce făceam?

Ca şi cum s-ar fi depărtat de ceva periculos, făcu cîţiva paşi înapoi.

— Te aşteptai ca toată lumea să-ţi satisfacă orice dorinţă? Trebuia să fiu onorată că un Manning mi-a acordat puţină atenţie? Şi, dacă aş fi cedat, ar fi fost şi mai multă muniţie împotriva mea. Îmi amintesc cum avocatul vostru s-a referit la morala mea îndoielnică. Eşti arogant, egoist şi mincinos. Exact ca

fratele tău, zise ea şi îi întoarse spatele.

Imediat o apucă de braţ şi o întoarse spre el. Ochii care numai cu cîteva clipe înainte, o priviseră cu pasiune, aruncau acum fulgere de furie. Dispăruseră gropiţele-şi zîmbetul senzual. În locul lor erau nişte buze subţiate de furie şi o bărbie de granit.

Katherine se înfieră în faţa violenţei care izbucni chiar în clipa aceea.

— Afurisită să fii! Să nu mai spui aşa ceva niciodată. Mă auzi? spuse el şi o zgîlţîi uşor. Să nu mă mai compari niciodată cu fratele meu. Niciodată!

Ultimul cuvînt îl rosti printre dinţii încleştaţi şi corzile gîtului îi ieşiră în evidenţă.

Katherine făcu o grimasă de durere şi, cînd, în sfîrşit, el îşi dădu seama că o strîngea prea tare, îi dădu drumul brusc şi se depărta. Cînd o privi din nou, spuse răguşit:

— Iartă-mă. Nu m-am putut stăpîni.

Capitolul patru

Ea nu ştia dacă se referise la pasiune sau la izbucnirea de violenţă. El începu să strîngă totul în grabă şi apoi se urcară în jeep.

Pe drum, Katherine îi aruncă o privire scurtă. Maxilarul îi era încleştat şi privirea aţintită asupra drumului. Cînd ajunseră acasă, ea urcă scările spre apartamentul ei, cu Allison în braţe, iar Jason se duse să-i înapoieze coşul lui Happy şi să-i povestească despre ieşirea lor la iarbă verde. A doua zi dimineaţă, ea se duse la serviciu ca de obicei, dar nimic nu era la fel. Weekend-ul fusese tumultuos. Era nervoasă şi irascibilă, tresărind din orice. Faptul că nu ştia care avea să fie următoarea mişcare a lui Jace era extrem de stresant.

Nu credea că avea să încerce să o ia pe Allison de la

Happy cînd ea era la serviciu, dar nici nu putea fi convinsă de asta. Nu părea să fie atît de crud, dar şi Peter îşi copleşise soţia cu bune intenţii.

Nu, în ciuda farmecului şi frumuseţii lui, Jace Manning nu era un om în care să se poată avea încredere. Ar fi însemnat să fie nebună dacă ar fi crezut altfel.

Nu trecu mult pînă cînd el îşi făcu cunoscută metoda de lucru. Cînd se întoarse de la serviciu, ea îl găsi în curtea din spate cu Happy, pe care o ajuta să repare o uşă despărţitoare. Avea, într- adevăr, tupeu!

— Nu-i drăguţ din partea lui Jace că mă ajută? N-am spus decît că uşa e stricată şi a venit să se ocupe de ea.

— Sînt convinsă, zise Katherine cu ironie în glas, dar Happy nu sesiză sarcasmul.

Oare ea nu se întreba care era, de fapt, motivul venirii lui Jace?

Acesta îi răspunse la întrebare.

— Se fac unele lucrări de degajare a terenului unde vrem să forăm şi sînt liber cîteva zile. Nu-i un adevărat noroc?

Zîmbetul lui era fermecător şi intenţionat enervant.

— Absolut, spuse Katherine zîmbind la rîndul ei, în speranţa că avea să-l irite, dar el rîse.

Era cel mai enervant individ!

Următoarele cîteva zile au fost la fel. Dădea de el peste tot. A ajutat-o pe Happy la diverse treburi, i-a dus maşina la reparat, a stat cu Allison într-o după-amiază cînd Happy a trebuit să se ducă la o întrunire a femeilor la biserică. S-a oferit să o ajute pe Katherine să-şi aranjeze apartamentul, dar aceasta refuza şi cel mai mărunt gest de bunăvoinţă din partea lui. Nu voia să se lase păcălită de ipocrizia lui.

Vineri după-amiază, nervii ei erau la pămînt. Datorită faptului că se apropia începutul noului semestru, avusese foarte mult de lucru. Nu mai prididea cu scrisul comunicatelor de presă şi al materialelor promoţionale care i se cereau. Jace şi comportamentul lui îi ocupaseră gîndurile toată săptămîna şi

descoperi că îi era greu să se concentreze în timp ce stătea în faţa maşinii de scris.

— Katherine?

Tresări cînd îl auzi pe Ronald Welsh lîngă umărul ei. Avea un obicei extrem de supărător de a veni lîngă ea pe nesimţite şi apoi de a se scuza tot timpul. Bătăile lui liniştitoare pe braţ o deranjau teribil.

Fusese nevoită să spună aceeaşi minciună în legătură cu faptul că era văduvă şi cînd solicitase slujba aceea. El fusese mişcat de povestea ei tragică şi Katherine consideră că grija pe care i-o arătase imediat unei străine fusese extrem de suspectă.

— Te-am speriat? Iartă-mă, spuse el şi, în timp ce ea acoperi maşina de scris cu un plastic, el ocoli biroul pentru a o privi în faţă. Te grăbeşti foarte tare? Mă gîndeam că poate o să începem sărbătorirea weekend-ului mai devreme, cu un păhărel.

Katherine se îngrozi cînd el îl apăsă umărul cu mîna lui mare şi grasă. Încercă să nu intre în panică sau să tragă concluzii greşite, dar, deodată, se simţi oribil în acel birou strîmt.

— Ah, mulţumesc, domnule. Welsh...

— Ronald.

— R... Ronald, dar trebuie neapărat să mă duc acasă. Dumnezeule, ce tîrziu e! exclamă ea uitîndu-se la ceas, dar nici nu observă ce oră era şi nici nu îi păsa.

Nu voia decît să plece cît mai repede de acolo.

Izbuti să se ridice de pe scaun, dar cînd porni spre uşă, el o apucă de braţ.

— Toată lumea a plecat, Katherine. Erau cu toţii nerăbdători să-şi înceapă vacanţa în cinstea Zilei Muncii. Avem toată clădirea la dispoziţie ca să sărbătorim.

Spre groaza ei şi mai mare, el se duse şi încuie uşa.

— Ştiu că nu vrei să mă dezamăgeşti. Îţi place să lucrezi aici, nu? Sper că da. E foarte important pentru tine să ai o slujbă stabilă ca asta. Vreau să spun că trebuie să ţii cont că eşti văduvă şi ai o fetiţă.

Gîtlejul lui Katherine se strînse de groază, înghiţi cu noduri

şi hotărî că lucrul cel mai bun era să pretindă că e de acord cu un tête-à-tête.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, Ronald, rni-ar face plăcere să beau ceva, spuse ea.

Întreaga faţă îi deveni rigidă. Trebuia neapărat să ajungă la uşă!

— Ştiam că o să fii de acord, Katherine, spuse el şi se apropie de ea cu trupul lui scund şi gras, mîngîindu-i obrazul cu degetele ca nişte cîrnăciori.

Lui Katherine îi veni să verse, dar izbuti să schiţeze o umbră de zîmbet. Gura îi era atît de uscată, încît buzele i se lipiseră de dinţi.

— Ce doreşti să bei, draga mea? Ştiai că am acest mic bar ascuns tocmai pentru astfel de ocazii?

Îi făcu cu ochiul înainte de a se apleca deasupra unui sertar de birou. Katherine făcu un pas şovăitor spre uşă şi, ca să acopere mişcarea, spuse:

— Orice. Beau orice este.

— Îmi plac la nebunie femeile care nu sînt pretenţioase, zise el îndreptîndu-se şi ţinînd o sticlă într-o mînă şi două pahare prăfuite în cealaltă.

Katherine le recunoscu ca fiind din cele folosite la bufetul campusului şi îi veni să rîdă isteric. Domnul Ronald Welsh nu azvîrlea banii pentru cuceririle lui.

Vino încoace şi stai lîngă mine, Katherine. Vreau să te relaxezi, spuse el aşezîndu-se pe canapea.

În afară de a o rupe la fugă spre uşă, Katherine nu avea de ales. Trebuia să aştepte să i se ofere un prilej de a scăpa. Dar avea să i se ofere, oare, înainte de a fi fost prea tîrziu? Cu genunchii tremurind, se duse spre canapea şi se aşeză lîngă el.

Mirosul dulceag al uleiului de păr, al transpiraţiei lui şi al whisky-ului ieftin pe care i-l oferea aproape că o făcură să verse. Dar zîmbi şi duse paharul la buze. De obicei nu bea decît vin şi alte băuturi mai slabe, aşa că abia putu să înghită picătura aceea de whisky.

— Îmi plac femei care poartă rochii. Totdeauna ai venit la lucru în fustă sau rochie, spuse el punîndu-i mîna pe genunchi şi avansînd încetul cu încetul pe piciorul ei.

Nu se putea să i se întîrnple aşa ceva!

— Multor bărbaţi nu le plac dresurile, dar mie-mi plac. Găsesc, că dresurile sînt incredibil de sexy, Katherine.

Mîna îi era sub fustă acum, urcînd din ce în ce mai mult şi apăsînd din ce în ce mai tare. Broboane de sudoare îi apăruseră deasupra buzei.

— Vă rog, domnule... Ronald..., spuse ea cu o voce subţire şi stridentă.

Următoarea mişcare a lui o luă cu totul prin surprindere.

Se aruncă asupra ei, lăsînd-o fără suflare cu greutatea lui. Încercă să-i descheie bluza de mătase, dar buzunarul de la piept fu sfîşiat cînd ea încercă să-i scape din mînă.

— Nu mă păcăleşti, Katherine. Şi tu vrei asta la fel de mult ca mine, mormăi el. Ţipă cît vrei că tot n-o să te audă nimeni.

Gîfîia sau era propria ei respiraţie întretăiată care îi suna în urechi în timp ce se zbătea sub greutatea lui zdrobitoare?

— Nu... oh, Doamne... ai înnebunit... te rog, nu...

El îi apucă partea din faţă a bluzei şi o sfîşie, făcînd nasturii să zboare în toate părţile. Se chinui în zadar să-i desfacă închizătoarea din faţă a sutienului, dar cînd degetele lui febrile nu reuşiră acest lucru, o rupse furios.

Gura i se năpusti lacomă asupra gurii ei şi buzele lui groase le supse pe ale ei, iar, cînd ea îl muşcă, el o plesni cu putere peste faţă.

Sînii ei delicaţi erau expuşi mîinilor lui grosolane. Katherine ţipă de durere cînd i-i zgîrie şi i-i ciupi cu brutalitate.

Cînd îşi dezlipi buzele de ale ei pentru a le coborî pe gît, ea scoase un ţipăt cu ultimele puteri. Acel sunet strident fu însoţit de cel al unui geam spart şi de lemn plesnit.

Peste umărul lui Ronald Welsh, ea îl văzu pe Jace dînd un picior în uşă, făcînd-o să se deschidă, în sfîrşit, şi, în cîteva secunde, îl apucă pe ticălos de gulerul hainei, trăgîndu-l de pe

Katherine şi izbindu-l în peretele opus.

— Nemernicule! urlă Jace trăgîndu-i un pumn în mutra stupefiată.

Katherine auzi zgomotul greţos de nas rupt şi văzu sîngeie ţîşnind.

Suspină isteric în timp ce Jace continua să care la pumni în Ronald. Acesta nu mai era coerent şi se prelingea încet pe perete, fiind ţinut în picioare numai de Jace, care îl apucase de cămaşa pătată de sînge.

Jace îi mai dădu un pumn în burtă, după care îl lăsă să se prăbuşească la pămînt.

Se uită o clipă la forma aceea inertă, trăgîndu-şi suflarea, după care îşi şterse fruntea cu mîneca şi se întoarse încet spre Katherine.

Ea izbuti să se ridice în capul oaselor, dar avea senzaţia că, din clipă în clipă, avea să înceapă să ţipe şi să nu se mai oprească.

Jace îngenunche în faţa ei şi îi dădu la o parte părul încîlcit de pe chipul alb ca varul.

— Katherine? spuse el încet. Katherine, eşti teafără?

Avea o expresie care trăda atîta îngrijorare, încît, cînd îl văzu, ea nu îşi mai putu reţine lacrimile.

— D-da, spuse dînd din cap afirmativ.

El îi şterse lacrimile cu degetele şi îşi lipi palma de urma roşie de pe obrazul ei, strîngînd din buze extrem de furios.

— Mă întorc imediat. Vreau să iau...

Dădu să se ridice, dar ea se agăţă de umerii lui disperată.

— Nu! Te rog, Jace, nu mă lăsa singură cu el. Nu suport. Te rog.

Devenea isterică şi nu mai putea stăvili şirul de cuvinte.

Jace o trase la piept şi îi puse capul pe umărul lui mîngîindu-i-l liniştitor.

— Gata, gata. E în regulă. Nu te las, Katherine. Îţi promit. Linişteşte-te acum. Voiam doar să găsesc ceva de scris. Preşedintele acestei importante instituţii trebuie să afle despre

treaba asta imediat. Dar bănuiesc că un telefon ar fi şi mai bun.

Continuă să o ţină strîns în timp ce se ridică. Îi luă poşeta de pe birou şi apoi o luă în braţe şi ieşi cu ea în aerul serii. Era deja întuneric şi campusul *Colegiului Van Buren* era pustiu.

După ce o aşeză în jeep, căută prin mulţimea de lucruri îngrămădite în spate pînă găsi ce căuta.

— Poftim, pune-ţi ăsta pe tine.

Ea se feri de mîinile care încercau să-i scoată bluza sfîşiată pe care ea o ţinea strîns, într-un efort de a se acoperi.

El îi spuse atunci răbdător:

— Katherine, dacă te vede Happy astfel, va trebui să-i dai o mulţime de explicaţii penibile. Pune-ţi tricoul ăsta şi poate reuşim să ne strecurăm în casă fără să-i atragem atenţia. Dacă spune ceva legat de bluză, o să-i zic că ai pătat-o de cerneală sau ceva de genul ăsta. Da?

Ea încuviinţă şi nu opuse rezistenţă cînd el îi scoase bluza distrusă, pe care o aruncă apoi pe jos în maşină. Deşi cuprinsă de apatie, Katherine roşi de jenă cînd el îi îndepărtă bretelele sutienului rupt.

— Naiba să-l ia, murmură el văzîndu-i vînătăile şi zgîrieturile de pe sîni.

Cu o nespusă tandreţe, atinse una din zgîrieturi cu vîrful degetului.

Katherine îi privi chipul, nevenindu-i să creadă că vedea atîta emoţie. Căldura mîinii lui i se transmise şi atingerea aceea păru să-i aline durerea fizică provocată de atac şi de traumatismul emoţional.

Jace strînse din dinţi şi spuse cu asprime:

— Ar trebui să mă duc înapoi şi să-l omor pe ticălos!

Făcînd tot posibilul să nu-i provoace şi mai multă durere, îi puse tricoul, care era mult prea mare pentru ea, dar al cărui material moale o făcu să se simtă bine.

Cînd fu sigur că stătea bine, Jace porni maşina şi conduse cu o viteză moderată, iar cînd ajunseră acasă la Katherine, opri şi coborî fără să scoată un cuvînt. Ea observă încîntată că maşina

lui Happy nu se afla în locul ei obişnuit.

El nu îi lăsă timp să protesteze şi urcă scările cu ea în braţe. O privi întrebător şi ea îi arătă spre camera lui Allison.

O aşeză pe patul pe care dormea ea de obicei.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el. Şi nu începe să-mi spui că n-ai nevoie de ajutorul meu.

Ea îl privi şi buzele îi tremurau.

— M-mulţumesc, Jace. Avea de gînd să... Nu cred că m-aş mai fi putut opune mult. A fost oribil.

Se cutremură şi se cuprinse cu braţele, legănîndu-se înainte şi înapoi.

— Doamne, Katherine, nici nu-mi pot închipui cît de înspăimîntător trebuie să fi fost pentru tine. Cînd am intrat şi am văzut...

— De fapt ce căutai acolo? întrebă ea deodată.

El nu o privi în ochi cînd îl răspunse.

— Ăăă... Încă de cînd l-am cunoscut... la banchet, am simţit că nu e-n regulă ceva. Pură intuiţie. Felul cum te privea mă enerva. Aşa că l-am ţinut sub observaţie. Cînd toate luminile din clădire s-au stins şi toată lumea a plecat, în afară de voi doi, am început să devin bănuitor. Am încercat uşa, dar era încuiată. Atunci te-am auzit ţipînd.

— Îţi mulţumesc, şopti ea şi se întinse şovăitoare spre mîna lui.

El i-o luă şi o privi în ochi desenîndu-i un cerc cu degetul mare în palmă. Mîngîierea şi privirea lui pătrunzătoare o făcură să-i fie deodată foarte cald şi se sili să-şi tragă mîna. El îi dădu drumul imediat.

— Aş vrea să fac o baie, spuse ea.

— Bine, între timp eu o să dau nişte telefoane, zise el şi ieşi, închizînd uşa în urma lui.

Apa fierbinte îi provocă usturime cînd îi atinse zgîrieturile proaspete, dar, cînd ieşi, se simţi curăţată de mirosul şi de atingerea lui Ronald. Îşi puse un halat din bumbac şi se strecură în patul de lîngă leagănul copilului.

— Vine, strigă Jace înainte să intre în cameră împingînd uşa cu şezutul.

Ţinea o tavă cu ambele mîini.

— Serviciul la cameră, spuse el vesel şi Katherine rîse cînd văzu un şervet vîrît sub cureaua blugilor.

Îi puse tava cu grijă în braţe şi îşi admiră cu mîndrie opera.

— M-am gîndit că ţi-ar plăcea un ceai cu pîine prăjită. Dacă vrei omletă sau altceva, rnă duc să-ţi pregătesc, dar mi-am închipuit că o să doreşti ceva uşor.

— E perfect, spuse ea sorbind din ceaiul fierbinte.

Degajat şi fără nici o ezitare, el se aşează de-a curmezişul patului, peste picioarele ei, sprijinindu-se în coate.

— Pentru informarea ta, domnul Ronald Welsh nu mai este angajat la *Colegiul Van Buren*. L-am sunat pe preşedinte, întrerupînd o petrecere care avea loc la ei acasă şi i-am spus toată povestea. Am ameninţat că o să relatez totul ziarelor şi că o să fac un scandal teribil dacă nu cooperează, dar s-a lăsat convins foarte uşor.

Îi zîmbi, dar în ochii lui albaştri nu se vedea nici umbră de umor.

— Şi domnul Welsh? întrebă ea cu timiditate, amintindu-şi de trupul lui prăbuşit la pămînt.

— Am chemat o ambulanţă pentru el, zise Jace îmbufnat.

Katherine încuviinţă absentă.

— Are familie. Mă întreb ce o să se întîmple cu ei dacă îşi pierde slujba, spuse ea gînditoare.

— O să se aibă grijă de ei ca şi de nota de plată a spitalului.

Katherine îl privi surprinsă.

— Ce vrei să spui?

El luă unul din animalele de jucărie ale lui Allison şi îi studie urechile.

— N-are importanţă, spuse el vag, după care adăugă repede: Cineva de la colegiu o să-ţi aducă maşina.

Înainte ca ea să-l mai poată întreba ceva, o auziră pe

Happy strigînd veselă cînd intră în living-room:

— Katherine, Jace, sînteţi aici? Allison şi cu mine am avut un drum de făcut şi...

Tăcu brusc cînd ajunse în dreptul uşii.

Jace nu încercă să se ridice de pe pat, iar Happy fu şocată cînd îi văzu pe amîndoi în patul acela mic şi pe Katherine pregătită de culcare.

— Ce...

Însă Jace nu o lăsă să termine, ci se ridică, luîndu-i-o pe Allison din braţe.

— Pe Katherine a durut-o foarte rău stomacul la serviciu şi m-a sunat, rugîndu-mă să o aduc acasă. Am insistat să se urce imediat în pat şi să se culce.

Minţea cu atîta uşurinţă, observă Katherine.

— Oh, draga mea, te simţi mai bine? Poate ar trebui să chemăm un doctor, spuse Happy, dar Katherine reacţionă imediat:

— Nu, nu, mi-e foarte bine. Cred că am mîncat ceva la prînz şi nu mi-a picat bine.

— Jace are dreptate. Stai în pat şi nu-ţi face nici o grijă. O iau pe Allison la mine.

— Nu, Happy. Vreau s-o am aici lîngă mine, spuse Katherine.

Într-un fel, trupşorul lui Allison îi dădea un sentiment de siguranţă.

— Dar dacă ai ceva contagios? Copilul...

— Nu, nu-i nimic de genul ăsta, o întrerupse Jace. Am hotărît să rămîn aici noaptea asta, aşa că, dacă o să aibă nevoie de ajutor sau dacă o să se simtă mai rău, te chem.

Şi Katherine şi Happy îl priviră uluite. Happy îşi reveni cea dintîi.

— Dar, Jace, crezi că se cuvine? Adică...

— Bineînţeles. O să stau în living-room. Şi aşa aveam de gînd să mă uit pe nişte scheme şi hărţi, aşa că o s-o pot face şi aici.

Happy era cam şovăielnică, clar atitudinea lui Jace era atît de dezarmantă, încît ea nu mai protestă.

— Cred că ar fi mai bine să o lăsăm pe Katherine să doarmă, zise el şi Happy le spuse repede noapte bună, o mîngîie pe Allison pe spate şi plecă.

Jace o aşeză în pătuţ şi îi spuse:

— Nu plec, prinţeso, mă-ntorc imediat.

După aceea se întoarse în spaţiul îngust dintre leagăn şi pat şi o întrebă pe Katherine:

— Ai terminat?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Mai vrei ceva?

Ea scutură din cap şi el luă tava, ieşind din cameră.

Cînd se întoarse, îşi frecă mîinile şi se aplecă deasupra leagănului.

— N-am mai făcut asta niciodată, Allison, dar poţi să mă îndrumi, nu-i aşa?

Katherine rîse cînd îl văzu cum se chinuie să-i descheie năsturaşii costumului. În cele din urmă, i-l scoase, îi puse un alt scutec absorbant şi, după ce o unse cu cremă, o pudră şi o îmbrăcă în pijama, o ridică şi se duse cu ea în bucătărie pentru a lua biberonul. Katherine îl auzi vorbindu-i copilului tot timpul...

Se întoarse ţinînd un biberon cu lapte într-o mînă şi se aşeză în balansoarul care scîrţîi sub greutatea lui.

— Afurisitul ăsta o să mă ţină oare? întrebă el şi Katherine rîse.

— Sper, zise ea din aşternut.

— E numai vina lui Allison, să ştii. Dacă n-ar fi atît de grasă, n-am fi atît de grei. Ai auzit, prinţeso? Va trebui să ţii regim.

Îi duse biberonul la gură şi ea începu să tragă din el cu poftă.

Katherine îl privea pe Jace din pat cum hrănea fetiţa, îi vorbea încet şi ea îl privea fascinată întinzîndu-şi pumnii mici spre faţa lui.

Ceaiul fierbinte pe care îl băuse şi timbrul liniştitor al vocii lui Jace o făcură pe Katherine să devină somnoroasă.

După ce Allison bău tot laptele din biberon, Jace o puse pe umăr ca să o facă să rîgîie şi izbucni în rîs cînd o auzi scoţînd un sunet teribil.

O aşează apoi în pătuţ pe burtă şi o bătu uşor pe şezut înainte de a o înveli cu pledul. După aceea stinse veioza de lîngă patul lui Katherine, astfel că numai lumina din living-room pătrundea în încăpere.

Jace se aşează pe marginea patului şi îşi propti mîinile de o parte şi alta a lui Katherine.

— Cum te simţi? o întrebă el în şoaptă.

Ea se simţea apărată şi mică, la fel de neputincioasă şi de dependentă ca Aliison.

— Bine, şopti ea.

Răsuflarea lui îi atinse părul cînd el îşi lăsă capul în jos pentru a o săruta pe frunte. Ea închise ochii şi îi simţi sărutările uşoare pe pleoape. Apoi, el îşi lăsă buzele să alunece încet spre urechea ei, iar ea întoarse capul în aşa fel încît să-i permită accesul.

— Ştiu că n-ai chef de aşa ceva după peripeţiile din seara asta, dar aş vrea atît de mult să te sărut, Katherine.

Îi şopti acele cuvinte la ureche şi ea îi simţi vîrful limbii mîngîindu-i lobul.

Scoţînd un geamăt slab de plăcere, ea îşi întoarse faţa spre el, îi căută gura în întuneric, i-o găsi şi îşi contopi buzele cu ale lui.

Fiecare credea despre celălalt că era delicios. O înnebunea cu limba lui îndrăzneaţă, care nu se opri decît după ce îi examină fiecare centimetru al gurii. Ea gemu şi îşi împleti degetele în părul lui, ţinîndu-i capul nemişcat.

— Katherine, spuse el cu gura lipită de obrazul ei. Nu mai pot să fac asta multă vreme.

— Nu? îl întrebă ea dezamăgită.

— Nu, zise el cu un glas tremurător.

Ea îşi descleştă mîinile de pe ceafa lui şi el dădu să se ridice.

— Jace, spuse ea.

El se aşeză din nou şi răspunse cu un glas răguşit.

— Da?

Ea ridică mîna timidă şi şi-o strecură pe sub cămaşa lui, plimbîndu-şi degetele peste părul mătăsos şi muşchii lui fierbinţi.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru ce ai făcut.

El gemu şi se aplecă din nou deasupra ei. De data aceasta, îi captură gura cu o pasiune nestăpînită. Îşi strecură mîna pe sub aşternut şi îi cuprinse mijlocul. Ea era conştientă de fiecare mişcare prin bumbacul subţire al cămăşii de noapte. Mîna lui îi trecu peste şold şi apoi peste burtă. Îşi răsfiră degetele, acoperindu-i tot abdomenul.

Un val de plăcere amestecată cu teamă o străbătu în clipa cînd palma lui se opri deasupra triunghiului dintre pulpele ei. Secundele treceau în ritmul bătăilor accelerate ale inimii. El nu făcea nici o mişcare, ci doar îşi continua sărutul pîrjolitor. Apoi, foarte încet, aproape imperceptibil, începu să traseze cercuri concentrice. Degetele lui o mîngîiau mai jos şi mai adînc, pînă cînd...

— Jace!

Era un strigăt de spaimă şi el îşi retrase mîna imediat.

Îi cuprinse faţa în palme.

— Nu o să te mai deranjez în seara asta. Mi-am promis mie însumi. Şi nici n-o să-ţi fac vreun rău. O sărută uşor, după care ieşi din cameră.

●

A doua zi dimineaţă, Katherine îşi puse un capot şi o schimbă pe Allison, care era agitată şi înfometată, după care ieşi din cameră.

Jace se afla la chiuveta din bucătărie, fredonînd, în timp ce storcea suc de portocale într-o carafă. Aroma de cafea umplea

încăperea.

— Bună dimineaţa, doamnelor, spuse el aruncînd o privire peste umăr.

— Bună dimineaţa. Ai apucat să dormi puţin? îl întrebă Katherine, căci observase cîteva hărţi şi grafice răspîndite pe jos în living-room.

— Am aţipit, spuse el ştergîndu-şi mîinile pe un prosop şi întorcîndu-se spre ea. Cum te simţi?

Ea îi zîmbi şi îi răspunse cu fermitate:

— Foarte bine. Pe cuvînt. Am impresia că a fost un vis urît.

— Foarte bine. Mă bucur, zise el mîngîindu-i obrazul uşor, după care adăugă: în timp ce tu îi dai să mănînce prinţesei, eu o să fac nişte ouă.

— Bine, spuse ea şi chiar în clipa aceea sună telefonul. Alo!

Îi dădu receptorul lui Jace cu o expresie uluită pe chip. Cum de ştia cineva că el se afla acolo?

— Interurban şi personal, spuse ea.

El nu o privi cînd luă receptorul şi spuse răstit:

— Jace Manning. Da, Mark. Ah, fir-ar să fie! Eh, am crezut că poate... nu ştiu. Totul e aranjat? Cum ai zis că-l cheamă? Da, la ce oră? Nu, dar o să mă descurc. La naiba, am uitat că e sărbătoare. Nu. Nu. M-am gîndit că or să încerce aşa ceva. Da... Dacă mai e ceva, sună-mă. Şi ţie la fel. Cînd o să se rezolve totul, te sun. Poţi să le spui. Da, un adevărat şoc. La revedere şi îţi mulţumesc, Mark.

Puse receptorul în suportul de pe perete şi îl privi cîteva clipe înainte de a întîlni ochii întrebători ai lui Katherine.

— Cît timp îţi ia să te pregăteşti pentru un drum pînă la Dallas?

— Dallas? întrebă ea. Pentru ce să merg acolo?

— Pentru o nuntă. Ne căsătorim.

Capitolul cinci

— Ţi-ai pierdut minţile? îl întrebă ea privindu-l nedumerită.

— Poate, zise el abătut, dar n-avem de ales.

— De ales? Ce tot spus acolo?

Allison devenea din ce în ce mai agitată, dar Katherine o mută pe umărul celălalt şi începu să o legene absentă în sus şi în jos. Toată atenţia îi era atrasă de bărbatul care, în interval de o săptămînă, preluase controlul asupra vieţii ei.

Katherine, îi spuse el cu o voce calmă şi enervantă. Ce-ar fi să aduci biberonul lui Allison şi să-i dai să mănînce, în timp ce noi stăm de vorbă?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, dar luă biberonul cu lapte pe care el avusese inspiraţia să-l scoată din frigider cu o oră în urmă şi se aşeză pe unul din scaune, ţinînd-o pe Allison în îndoitura braţului stîng. Laptele avea să o potolească momentan, iar mai tîrzîu avea să-i dea cerealele şi fructele.

— Bine, cine a fost la telefon? îi întrebă ea cît putu de calmă. Vreau să aflu chiar în clipa asta ce-ai vrut să spui cînd ai făcut afirmaţia că trebuie să ne căsătorim. Nu că ar exista cea mai mică şansă ca aşa ceva să se întîmple, dar sînt, pur şi simplu, curioasă cum de ţi-a venit o idee atît de absurdă.

Katherine consideră că, în ciuda împrejurărilor, vorbise foarte bine.

Jace îi zîmbi, în timp ce turna cafeaua.

— Te rog să ai grijă cum vorbeşti în faţa copilului, Katherine. Cum bei cafeaua?

Găsi acest lucru extrem de amuzant şi izbucni într-un hohot de rîs, făcînd-o pe Allison să îl privească peste biberon.

— Tocmai am cerut în căsătorie o femeie şi nici măcar nu ştiu cum obişnuieşte să bea cafeaua sau chiar dacă bea aşa ceva, spuse el şi îşi ridică o sprînceană întrebător.

— Cu o picătură de lapte, te rog, spuse Katherine.

Cînd avea de gînd, oare, să abordeze subiectul?

Îi pregăti cafeaua şi i-o puse în faţă pe masă. Îşi umplu şi pentru el o ceaşcă şt încălecă un scaun, proptindu-şi mîinile pe spătar.

— Katherine, părinţii mei au de gînd să te acuze că le-ai răpit nepoata. Probabil că ar pune chiar să te aresteze, dacă ar şti unde te afli.

Îi lăsă timp să înţeleagă bine. Toată culoarea dispăru din obrajii ei. Allison se revoltă cînd mătuşa ei o strînse deodată mai tare. Katherine scutură din cap ca pentru a nega cele spuse de ei.

— Nu, nu, nu pot să facă asta! Deţin tutela ei. Sora mea...

El o întrerupse.

— Pot şi or s-o facă, te rog să mă crezi. Dă-mi voie s-o iau de la început, da?

Ea încuviinţă, neputînd să mai vorbească şi el îi spuse ce ştia în legătură cu situaţia din Denver.

— Un prieten de-al meu, un avocat, ţine totul sub observaţie. Cînd m-am întors din Africa i-am găsit pe ai mei foarte supăraţi pe tine, ca să nu spun mai mult. Chiar de atunci emiteau tot felul de ameninţări. O vor pe Allison.

Văzînd că voia să spună ceva, ridică rnîna.

— Ascultă-mă mai întîi, da?

Ea încuviinţă şovăitoare şi el continuă:

— Cam în perioada în care am plecat încoace vorbeau de răpire, de FBI, de tot felul de chestii din astea. Atunci i-am spus lui Mark – prietenul meu – să mă anunţe cînd află ceva concret. Am ţinut legătura cu el tot timpul şi i-am dat numărul tău de telefon să sune aici în cazul în care nu mă găseşte la companie sau la motel.

— Dar n-am răpit-o, Jace! exclamă Katherine cînd el făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea şi a lua o gură de cafea. Mary mi-a lăsat-o în grijă înainte de a muri. Am şi o hîrtie în acest sens.

— Unde e?

Ea ezită o clipă, după care îi arătă spre biroul din living-

room.

— Al treilea sertar din stînga.

Dacă distrugea documentul, mai avea originalul din cutia de valori din Denver.

El scoase copia şi se întoarse în bucătărie. Se uită pe hîrtie şi apoi îşi ridică ochii plini de tristeţe spre ea.

— A scris asta înainte să moară?

— Da, spuse Katherine răguşită.

— E elocventă şi valabilă, dar mă îndoiesc că ar avea vreo putere la tribunal.

— Originalul e în Denver, adăugă ea plină de speranţă.

— Chiar şi aşa, spuse el clătinînd din cap şi oftînd. A văzut-o cineva scriind asta? Nimeni altcineva n-a mai semnat.

Katherine scutură din cap dezamăgită.

— Nu.

— Fiecare stat are propriile criterii de evaluare a testamentelor scrise de mînă. Am putea să le verificăm pe cele ale statului Colorado, dar...

Ridică din umeri şi o privi gînditor.

— Katherine, aş vrea să-ţi spun ce am aranjat, zise el şi se duse lîngă chiuvetă, uitîndu-se pe fereastră. Din experienţa trecută, mi-am închipuit că ai mei ar face orice ca să obţină custodia fetiţei lui Peter.

Era pentru prima oară cînd se rostea acest nume. Cînd îşi aducea aminte de Peter, Katherine se cutremura de repulsie. Oare imaginea chipului palid şi nefericit al lui Mary nu avea să i se şteargă niciodată din minte? Jace o trezi din reverie.

— Am avut intenţia de a obţine custodia lui Allison eu însumi. De aceea te-am căutat.

Îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

— Era firesc să-ţi fie teamă de mine la început, căci eram decis să ajung la tine şi la tribunal dacă era nevoie pentru a o obţine pe Allison. Dar... ei bine, am văzut cît de bună eşti cu ea şi ştiu că un copil are nevoie de o mamă. Aşa că... zise el şi ridică din umeri, am început să mă gîndesc că ar trebui să ne

combinăm eforturile şi să o împărţim. L-am rugat pe Mark să facă toate aranjamentele necesare ca să putem obţine un certificat de căsătorie în Texas. Are un amic la tribunalul din Dallas. Acum, din moment ce mama şi tata vor să-şi pună în aplicare ameninţările, cred că ar trebui să ne căsătorim cît mai curînd posibil. Astăzi chiar.

Ei nu îi venea să creadă că îi punea stăpînire pe viaţă cu atîta uşurinţă, fără să îşi pună problema că ea s-ar fi putut împotrivi.

— Ei bine, domnule Manning, eu nu sînt pregătită să mă mărit nici cu dumneata, nici cu nimeni altcineva. Şi, dacă îţi închipui că m-aş căsători cu un Manning, eşti nebun. N-am uitat cruzimea lui Peter faţă de Mary şi nici n-o s-o uit vreodată.

El se răsuci brusc şi o ţintui cu privirea.

— Ştiu foarte bine ce părere ai despre familia mea şi ştiu şi de ce. Nu pot spune că te condamn.

— Mulţumesc, zise ea cu sarcasm. Cum pot să ştiu că nu e o înscenare? Ai putea să mi-o iei pe Allison şi să le-o dai părinţilor tăi. Nu pot să cred că un muncitor ar dori neapărat responsabilitatea unui copil de patru luni.

Cuvintele ei erau urîte şi pline de răutate, dar aşa erau şi împrejurările. Respira greu. Dacă nu ar fi fost Allison, ar fi stat în picioare, faţă-n faţă cu el.

— Ştii curm ar fi Allison dacă ar creşte sub influenţa mamei tale? Ar...

— Da, spuse el calm. Ştiu.

Ea fu momentan luată prin surprindere.

— Da?

— Ar fi o proastă şi nu i-ar păsa de nimeni şi nimic în afară de sine. Exact ca tatăl ei.

Katherine deschise şi închise gura de cîteva ori înainte să spună ceva.

— Îmi pare rău, n-am...

— Te rog să nu-ţi ceri scuze. Îmi dau seama că ai o părere foarte proastă despre mine. Mă vezi la fel ca pe ei. Nu-i de

mirare că ai impresia că această căsnicie este deja sortită dezastrului.

— Nu o să mă mărit cu tine, Jace! strigă ea, după care adăugă mai încet: Am fost învăţată că o căsnicie trebuie să fie ceva permanent şi...

— Şi acuzaţia de răpire e ceva permanent, Katherine. Stai puţin, spuse el cu autoritate cînd ea dădu să obiecteze. Nu cred că ar face, totuşi, o asemenea acuzaţie, dar acest lucru te-ar marca toată viaţa. Se va scrie din nou despre moartea lui Peter şi a lui Mary, ca să nu mai vorbim de cea a fetei care era cu Peter. Vrei să treci prin toate astea din nou? Data trecută ai fost doar pe margine, dar acum te-ai afla chiar în centrul atenţiei.

Traversă încăperea şi îşi propti mîinile pe masă, aplecîndu-se deasupra ei. Faţa i se afla la numai cîţiva centimetri distanţă de a ei.

— Eşti pregătită pentru aşa ceva? Îţi poţi permite financiar? M-am interesat. Nici un avocat nu s-ar ocupa de cazul ăsta pentru mai puţin de cinci mii de dolari. Poate chiar mai mult. Îţi garantez că ai mei or să facă tot posibilul să cîştige. Nu se vor da înapoi de la nici o cheltuială şi şmecherie. Vor trage toate sforile. Şi cu Allison ce se va întîmpla între timp? Probabil că va fi dată în grija statului şi plasată unor părinţi adoptivi temporari pînă se va lua o hotărîre, ceea ce ar putea însemna luni întregi. Asta vrei pentru ea?

Katherine strînse fetiţa la piept şi îşi feri privirea. Avea dreptate! Cum ar fi putut să lupte în acea situaţie? Chiar dacă, pînă la urmă, avea să cîştige, preţul victoriei ar fi fost prea ridicat. Atunci îi veni o altă idee.

— Dar dacă... dacă ne-am căsători, totuşi, părinţii tăi n-ar lupta atunci cu amîndoi?

— Ar putea s-o facă dacă aş încerca să obţin tutela eu singur. Ar putea folosi chestia aia cu un singur părinte. Dar împotriva amîndurora n-ar putea să lupte. Împreună alcătuim o familie. Am depune imediat o cerere de adopţiune şi astfel ar deveni copilul nostru din punct de vedere juridic. Oricine ar fi în

favoarea noastră. Şi sîntem mult mai tineri decît părinţii mei, un punct favorabil pentru noi. Şi, în plus, zise el zîmbind sarcastic, nu cred că lor, îndeosebi mamei, le-ar plăcea acest gen de publicitate.

Rîse uşor.

— De fapt, imediat ce or să afle că sîntern căsătoriţi, or să ţină o conferinţă de presă în care or să declare cît sînt de încîntaţi că s-a rezolvat această problemă. Or să creeze impresia că a fost ideea lor şi că sînt extrem de bucuroşi că ne-am întîlnit.

Katherine o hrănise pe Allison şi fetiţa, a cărei existenţă nevinovată era sursa atîtor probleme, adormise din nou. Katherine o duse în dormitor şi o culcă în pătuţ. Baia avea să i-o facă mai tîrziu în ziua aceea.

Cînd se întoarse în bucătărie, îl găsi pe Jace spălînd vasele.

— Mai bine du-te şi îmbracă-te. Trebuie să ne întîlnim cu judecătorul şi cu prietenul lui Mark la ora două.

— Jace, nu pot să mă mărit cu tine, spuse ea calmă.

Poate că lucrurile nu aveau să stea atît de rău cum le zugrăvise el. Furia era ceva inutil acum, dar nu putea suferi felul cum o grăbea.

— Pot să am grijă de Allison la fel de bine ca şi de mine.

Ochii lui albaştri aruncară fulgere de mînie cînd o priviră.

— Ei bine, iartă-mă că îţi aduc aminte, clar te descurci de minune. Ai grijă de tine, hm? Aseară era să fii violată de un dobitoc bătrîn şi maniac.

— Nu-i drept! strigă ea. Am fost o victimă. Acum tu faci din mine din nou o victimă obligîndu-mă să intru într-o căsnicie pe care nu o doresc.

El era furios şi se duse spre ea încet, dar ameninţător, oprindu-se chiar în faţa ei. Îi vorbi cu o voce înşelător de senină.

— Te-ai gîndit vreo clipă, domnişoară Adams, că nici eu nu ţin neapărat să-mi sacrific libertatea? N-am străbătut lumea şi o mare parte din ţară ca să mă-nsor! Te rog să mă crezi că n-am avut această intenţie nici măcar o clipă.

— Atunci, de ce...

— Pentru că simt că am obligaţia de a-i oferi acestui copil un cămin în adevăratul sens al cuvîntului. Ea e adevărata victimă, Katherine. Nu eu sau tu. Sînt gata să mă căsătoresc cu tine pentru a compensa tot ce i-a făcut Peter lui Mary. În acelaşi timp, tu îţi vei ţine promisiunea faţă de sora ta.

Se dădu puţin înapoi şi o întrebă:

— Deci, eşti gata să vii cu mine la Dallas?

Ea îşi acoperi faţa cu mîinile. Îi era atît de greu să raţioneze în apropierea lui. Îi simţea căldura furioasă care îi emana din trup. Era la fel de agitat ca ea. Nu avea timp să analizeze situaţia. Trebuia să ia o hotărîre pe loc.

Cum putea să fie atît de stăpîn pe sine? Întotdeauna avea dreptate? Care erau alternativele? Nu exista nici una. El ştia acest lucru. Şi ea ştia.

— Bine, Jace.

Era singurul lucru pe care i-l putea spune.

Îi mulţumi în gînd că nu arătă nici un pic de satisfacţie cînd spuse:

— Mă întorc peste o oră. Vrei să rămînem la Dallas peste noapte sau să ne întoarcem?

Peste noapte? Cu el? Într-o cameră de hotel?

— Nu. Hai să ne întoarcem tot astăzi.

— Bine. Vrei s-o lăsăm pe Allison cu Happy?

— Nu. Dacă nu te superi, aş vrea s-o luăm cu noi. Nu vreau să mai ştie cineva de chestia asta pînă nu se rezolvă totul. Happy ar vrea să...

— Înţeleg, o întrerupse el. Atunci, ne vedem peste o oră.

●

Drumul spre Dallas a fost lung şi obositor. Jace s-a întors să le ia exact după o oră, timp în care Katherine făcuse eforturi teribile pentru a fi gata pînă venea el. Îşi puse o rochie galbenă subţire şi un blazer bleumarin. Era ceva cu totul diferit de

tradiţionala rochie de mireasă, dar aceea nu era o nuntă tradiţională.

Pe Katherine nu o mai mira faptul că Jace arăta minunat, indiferent cu ce s-ar fi îmbrăcat. În ziua aceea, sacoul bleumarin, pantalonii bej, cămaşa crem şi cravata imprimată i-ar fi umplut de invidie şi pe cei care pozau pentru *Gentleman's Quarterly*. Avea aceeaşi graţie şi agilitate ca atunci cînd purta blugi.

Jace propuse să ia maşina ei, pentru că bancheta din spate a jeep-ului nu oferea destulă siguranţă pentru Allison.

Parcurseră drumul în vreo două ore numai, dar li se păru o eternitate. Nici unul dintre ei nu vorbi prea mult. Fiecare se temea de gîndurile celuilalt, drept pentru care se apărau păstrînd liniştea sau vorbind foarte puţin.

Cînd intrară în oraş, Jace opri la o benzinărie aglomerată datorită Zilei Muncii şi întrebă cum să ajungă la tribunal.

Curiozitatea o făcu pe Katherine să întrebe:

— Cum ai reuşit să obţii un certificat de căsătorie?

— Ţi-am spus doar. Prietenul lui Mark o să ni-l dea imediat. Nu va trebui decît să-l semnăm. Şi tu să-ţi treci al doilea prenume, pe care eu nu-l ştiu.

Îi aruncă o privire scurtă şi un zîmbet strălucitor.

— June, murmură ea, încă nedumerită. Dar nu e nevoie de analize şi alte chestii din astea?

— Un alt prieten de-al meu e medic în Denver. A garantat el pentru amîndoi şi Mark a trimis toate hîrtiile necesare aici.

Ea era şocată.

— E ilegal, nu? Fraudulos?

El doar ridică din umeri.

— Poate, nu ştiu.

Acea licărire de neastîmpăr pe care ea ajunsese să o recunoască, jucă în ochii lui cînd întrebă:

— De ce? Crezi că ai putea să ai sifilis?

— Ahh... spuse ea nervoasă.

Jace izbucni în rîs.

— Ar fi bine să nu te înfurii pe mine. Roşeşte ca o mireasă,

pentru că am ajuns.

Nu îi fu greu să găsească un loc de parcare în acel weekend de sărbătoare.

— Aşteaptă aici puţin, îi spuse el coborînd şi apropiindu-se de doi bărbaţi care se aflau pe treptele clădirii pustii.

După ce vorbi puţin cu ei, se întoarse şi îi spuse:

— Totul e aranjat.

Katherine dădu mîna cu cei doi, fără să o intereseze să le reţină numele şi încercînd să nu le întîlnească privirile speculative. Credeau, probabil, că Allison era fetiţa ei şi că era vorba de o căsătorie în pripă. Certificatul fu semnat în grabă.

Vîntul sufla cu putere printre zgîrie-norii din centrul Dallas-ului. Katherine se chinuia să-şi ţină fusta şi, în acelaşi timp, pe Allison, care începuse să plîngă. Printre jurăminte, Jace o luă, culcîndu-i căpşorul pe umărul lui, şi ea se linişti imediat.

Gata. Jace îi dădu lui Katherine sărutul cuvenit şi apoi se întoarseră la maşină. După ce le instală pe amîndouă, el se duse înapoi la cei doi bărbaţi, cărora le dădu cîteva bancnote, le strînse mîinile din nou şi după aceea urcă la volan.

Îi propuse lui Katherine să mănînce undeva, dar ea refuză, arzînd de nerăbdare să ajungă în sanctuarul propriei case.

— Vrei să mergem la *Neiman-Marcus* să-ţi iau un cadou de nuntă? o întrebă el conducînd maşina prin labirintul de străzi din centrul oraşului.

Ea fu tentată pe moment, căci nu mai fusese niciodată în acel magazin celebru. Allison îşi alese, însă, tocmai acea clipă pentru a-şi arăta nemulţumirea, dînd agitată din picioare. Fără tragere de inimă, Katherine refuză oferta lui Jace.

Ca de obicei, el îi sesiză emoţia şi îi ghici dezamăgirea.

— O să venim odată singuri. Îţi promit.

Drumul la înapoiere fu extrem de obositor. Cei doi adulţi erau încordaţi şi agitaţi datorită noului lor statut. Fie că simţea tensiunea dintre ei, fie că era obosită şi dorea să ajungă mai repede în mediul ei obişnuit, Allison a plîns absolut tot timpul.

Jace înjură dimensiunile reduse ale maşinii, spunînd că

primul lucru pe care avea să-l facă marţi dimineaţă va fi să cumpere alta.

— Cea mai mare maşină afurisită pe care o găsesc.

— Te rog să ai grijă cum vorbeşti în faţa copilului, îi spuse Katherine cu dulceaţă.

El o privi furios şi se lovi cu fruntea de apărătoare. Înjură din nou, dar, de data aceasta, în şoaptă.

Cînd ajunseră acasă, le era cald, foame şi erau obosiţi şi nervoşi, Katherine îi dădu lui Allison morcovi pasaţi şi spanac pe care ea le scuipă pe sine şi pe Katherine. Acest lucru făcu necesară cea de-a doua baie a zilei. Katherine răsuflă uşurată cînd o aşeză în pătuţ în seara aceea.

Era epuizată şi hotărî să facă ea însăşi o baie. După ce le adusese, Jace plecase la motel.

— Trebuie să mă duc să-mi iau lucrurile şi să eliberez camera. Sînt deja două săptămîni de cînd locuiesc acolo. Îmi pare rău că nu pot să vă ofer un cămin, spusese el zîmbind. Te superi dacă o să stau la tine o vreme?

— Nu, bineînţeles că nu, zise ea.

Pînă în clipa aceea, nu se gîndise mai departe de ceremonie. Abia acum realiză, de fapt, ce presupunea acea căsătorie. Avea să locuiască împreună cu Jace. Să locuiască şi mai ce? Întrebarea aceea o obseda.

Picioarele îi tremurau cînd ieşi din baie. Scoase apoi din dulap un tricou al Universităţii din Colorado şi cea mai veche şi mai decolorată pereche de blugi, după care se încălţă cu o pereche de sandale. „Poate că dacă nu arăt ca o mireasă, n-o să se aştepte să mă port ca atare”, îşi spuse ea plină de speranţă. Îşi perie părul şi şi-l prinse în creştet cu doi piepteni.

Jace nu se întorsese cînd se apucă să pregătească cina. Intră fluierînd exact cînd ea aşeza cîteva sandvişuri cu brînză pe un grătar încins.

— Am timp să fac un duş? întrebă el.

— Da, unul scurt.

— Nu stau mult. Micuţa doarme?

— Da, am dus-o la culcare.

— Foarte bine, zise el îndreptîndu-se spre baie.

„Foarte bine”? De ce era atît de bine că Allison dormea? Însemna oare că nu avea să-i încurce? Mîinile îi tremurau cînd rupea salata într-un castron.

La o cutie de supă de ciuperci adăugă puţină ceapă şi două linguri de sherry de gătit. Jace păru să-i aprecieze eforturile. După prima înghiţitură, îşi arcui o sprinceană şi spuse:

— Nu-i rău. Ai trecut primul test.

Primul test? Mai urmau, oare, şi altele?

— Sper că-ţi plac sandvişurile cu brînză.

— La nebunie, spuse el făcîndu-i cu ochiul.

Părul îi era încă ud şi se îmbrăcase cu o pereche de blugi şi o cămaşă simplă, pe care nu o încheiase complet, astfel încît Katherine observă că părul des de pe piept era ud şi cîrlionţat.

— Sper că nu te superi dacă o să despachetez mîine dimineaţă. Deocamdată am dus totul în living-room.

— N-nu, e... în regulă, îngăimă ea.

Oare toţi tinerii căsătoriţi întîmpinau greutăţi în conversaţie?

Cînd el duse paharul la buze, ea îl avertiză:

— De obicei, eu nu îndulcesc ceaiul cu gheaţă. Dacă tu...

— Nici eu nu-l îndulcesc. Vezi cîte lucruri avem în comun deja?

Bău şi o salută cu paharul înainte de a-l pune pe masă. O tachina, clar ea era nervoasă şi irascibilă. Părea atît de mare. Abia avea loc în bucătăria aceea mică. Virilitatea lui o înspăimînta.

Mîncară într-o linişte apăsătoare. La sfîrşit, Katherine se scuză pentru simplitatea mesei.

— N-am fost la magazin de cîteva zile şi a trebuit să mă descurc cu ce-am avut în casă.

— Nu te scuza. A fost delicios. Abia aştept să mă impresionezi cu talentul tău culinar. Dar să nu crezi că o să mă aştept să găteşti tot timpul. Şi eu mă pricep foarte bine la

bucătărie.

Zîmbi şi ochii albaştri îi licăriră. Gropiţele din colţurile gurii se adînciră. Îi mai observase pînă atunci forma senzuală a buzelor? Da, recunoscu ea, de multe ori.

El îşi plimba absent degetul pe suprafaţa mesei. Mîiniie îi erau puternice, dar blînde, iar unghiile, tăiate şi curate.

Katherine îşi aminti cum se simţise cînd mîna aceea îi mîngîiase sînii, la fel cum se mişca acum pe masă, încet, liniştitor. În ziua aceea, la lac, aceleaşi mîini îi ridicaseră bluza şi o ţinuseră lipită de pieptul lui gol. Cînd o sărutase, degetele lui îi mîngîiaseră sfîrcurile, strîngîndu-le uşor între...

Sări brusc de pe scaun, izbind masa şi făcînd farfuriile să zăngăne. Nu mai putea să-l privească nici o clipă în plus. Ce nebunie! S-ar fi zis că se căsătorise cu el din dragoste. Ce absurd!

Jace se întinse peste masă şi o apucă de încheieturi cu precizia unui şarpe. O ţintui cu privirea şi o trase cu hotărîre spre el. Îşi depărtă genunchii, aşezînd-o între ei.

Dîndu-i drumul, îi scoase pieptenii din păr.

— Îmi place mai mult cum îţi stă cu el lăsat liber, îi spuse el încet, privindu-l cum îi cădea pe umeri. E o culoare neobişnuită. Îl decolorezi? o întrebă el, trăgînd în joacă de o şuviţă.

— Nu... soarele îl decolorează.

De ce îi era gîtlejul atît de încordat? Nu putea nici să tragă adînc aer în piept.

— E frumos, murmură el şi mîinile lui ferme o traseră şi mai aproape. Miroşi excelent.

Ea îi simţi umezeala răsuflării prin tricou.

— Vino încoace, Katherine, spuse el trăgînd-o în braţe.

Îi privi chipul multă vreme.

— N-ai de ce să te porţi ca un poney speriat. N-o să-mi exercit cu forţa drepturile conjugale. N-o să îrnpărţim patul pînă n-o să ne cunoaştem mai bine, îi spuse ei zîmbind. Deşi, aseară am fost tentat.

Aseară! Trecuseră numai douăzeci şi patru de ore de cînd o scăpase din mîinile lui Ronald Welsh? Roşi puternic cînd îşi aminti cu cîtă plăcere îi primise alinarea, mîngîierile pline de pasiune, intime, şi sărutările. În timpul discuţiei aprinse din cursul acelei dimineţi, se rugase ca el să nu folosească purtarea ei din seara precedentă ca metodă de convingere. Nu o făcuse, dar nici nu uitase.

În timp ce acele gînduri i se îmbulzeau în minte, îl privi surprinsă. Expresia ei trebuia să fi trădat multe, căci el izbucni în rîs.

— N-am posedat nici o femeie cu forţa pînă acum şi n-am de gînd să încep cu soţia mea. Şi, în plus, n-am citit ziarele de azi.

O ridică din braţe şi îi dădu o palmă uşoară peste şezut, după care se duse în living. Katherine încercă să îşi stăpînească emoţiile. Era supărată că o alungase cu atîta uşurinţă. Trupul îi ardea de dorinţa generată de pura lui masculinitate. Era chiar dezamăgită că nu îşi exercitase drepturile conjugare cu forţa.

— Cred că mă duc să mă culc, spuse ea şi îi zîmbi tremurător cînd se duse în living-room după ce făcuse ordine în bucătărie. A fost o zi plină de evenimente.

— Sigur. Odihneşte-te.

— Noapte bună, atunci.

— Noapte bună.

O oră mai tîrziu, ea încă se mai foia în patul îngust, cînd Jace deschise uşa dormitorului.

— Doamnă Manning, îi spuse el.

Inima îi tresări şi, instinctiv, trase cearceaful pînă sub bărbie.

— D-da? bîigui ea.

— În legătură cu celălalt dormitor...

— Ce este?

— Există o problemă.

— Care?

— Nu e pat.

Katherine duse mîna la gură ca să nu rîdă.

— Ah, Jace. Nu m-am gîndit! Îmi pare rău. Cînd m-am mutat, am ştiut că o să dorm în aceeaşi cameră cu Allison pînă va mai creşte. Am cumpărat patul ăsta, dar n-am...

— Ajunge, zise el oftînd. Probabil că nici dacă l-ai fi dus pe ăsta acolo, n-am fi încăput în el amîndoi. Iar dacă am fi făcut-o, nu m-aş fi putut ţine de cuvînt, adăugă el cu un glas răguşit şi oftă pentru a doua oară. Deci, bănuiesc că-mi rămîne canapeaua. Patul e în capul listei de cumpărături alături de maşină. Nici un afurisit de lucru nu mi se potriveşte în afurisita asta de casă, spuse el, şi ieşi trîntind uşa, dar Katherine ştia că o făcuse din cauza exasperării, nu de furie.

Ea chicoti din nou, după care se întoarse şi se lăsă furată de un somn odihnitor. Exact înainte de a adormi îşi spuse iarăşi că reacţiile pe care le avusese faţă de el în seara aceea se datoraseră recunoştinţei. Emoţiile ei îşi spuseseră, în sfîrşit, cuvîntul. Nimic altceva. Era convinsă de acest lucru, indiferent ce ar fi vrut Jace să înţeleagă.

Capitolul şase

Lui Katherine îi era greu să îşi dea seama cînd a început să-şi piardă îndoiala iniţială faţă de Jason Manning. În primele cîteva zile, după bizara lor căsătorie, ea a fost tot timpul în gardă, cîntărind fiecare cuvînt şi repetînd fiecare gest?

Jace nu-i dădea motiv de nervozitate. Era extrem de atent, de politicos şi de săritor. Îi lăsa momente de singurătate, intuind foarte corect, că punea mare preţ pe intimitate.

Allison era o legătură puternică între ei. Era încîntător să-l vezi pe Jace înfiripînd o relaţie cu nepoţica lui, iar Katherine era fericită că nu se punea problema ca el să nu fie un părinte bun. Ba, uneori, Allison îi prefera compania.

— Cred că ar fi bine să ne îmbrăcăm şi să mergem la biserică, îi spuse el din dosul ziarului de duminică în dimineaţa de după căsătorie.

Venise la micul dejun dezmorţindu-se după ce dormise pe canapea. Katherine rîse cînd îl văzu cum se strîmbă şi cînd îi auzi oasele trosnind. Pentru manifestarea ei primi o privire încruntată.

— La biserică? întrebă ea surprinsă de propunerea lui.

— Da. Happy e afară în curte de vreo douăzeci de minute făcînd tot felul de lucruri minore şi aruncînd priviri, pline de indignare şi dezaprobare în sus, spre noi. Fără îndoială că a văzut jeep-ul aici şi îşi închipuie probabil că întreţinem o relaţie ilicită.

— Ah, uitasem, spuse Katherine tulburată.

— Imediat ce o să fii gata, o să coborîm să-i spunem.

— Chiar vrei să mergem la biserică?

— Da. Doar dacă nu cumva convingerile noastre religioase nu se potrivesc. Eu sînt creştin, protestant. E vreo problemă aici?

— Nu, nu, doar că...

— Katherine, te-ai gîndit că s-ar putea să se bîrfească despre faptul că tînăra văduvă Adams s-a măritat cu cumnatul ei demult dispărut? Şi că tînăra văduvă Adams are un copilaş de cîteva luni doar? Dacă familia Manning va trăi în Van Buren, doresc să se afle imediat că este un exemplu de moralitate. O să te apăr cum pot de speculaţii eronate sau defăimătoare. Nu avem absolut nimic de ascuns în afară de identitatea adevăraţilor părinţi ai lui Allison şi, de cum o vom putea adopta, asta n-o să mai fie o problemă.

O privi din dosul ziarului şi îi zîmbi.

— Da?

— Îţi mulţumesc, murmură ea, şi, simţind cum lacrimile îi înţeapă pleoapele, ieşi repede din bucătărie pentru a-i duce biberonul cu lapte lui Allison, care aştepta nerăbdătoare.

Nu voia să-i fie îndatorată, dar el făcea să fie necesar ca ea să-i fie recunoscătoare. Nu omitea, oare, nimic, niciodată? Nu uita nimic?

Jace fu încîntat cînd află că unele magazine aveau să fie

deschise şi cumpără un pat de la unul din cele mat mari, aranjînd să fie trimis a doua zi.

— Bine, Jace, dar un pat mare de mijloc nu încape în camera aia! protestă Katherine cînd văzu ce alesese.

— O să-l fac să încapă chiar dacă ar fi să scot tot restul mobilei. Altă dimensiune nu-i bună pentru mine, zise el şi rîse strîngîndu-i braţul. Promit să nu-ţi dau peste cap prea mult planurile de decorare.

Cumpără o camionetă şi, spre uimirea lui Katherine o plăti cu bani gheaţă. Provenind dintr-o casă unde se trăgea de fiecare bănuţ şi socotelile făceau parte din stilul de viaţă, Katherine nu putea concepe că cineva cheltuia atît de mult odată.

Acel gînd nu îi dădea deloc pace. Nu se vindecase de aversiunea faţă de familia Manning, chiar dacă acum era căsătorită cu un membru al acesteia şi purta ea însăşi acel nume. Ideea de a trăi din banii lor era îngrozitoare. Aduse vorba despre acest lucru cînd se întorceau de la cumpărături.

— Jace... spuse ea cu timiditate.

— Hmm?

Mînca un baton *Hershey*. În ultimele cîteva zile, ea observase că avea o adevărată pasiune pentru ciocolată. Atunci, de ce nu se îngrăşa?

— Tu ai plătit spitalizarea lui Ronald Welsh, nu-i aşa?

El se opri din mîncat şi îi aruncă o privire cînd opri la un semafor.

— Da, spuse el.

— Şi i-ai trimis bani soţiei lui?

El îi răspunse dînd afirmativ din cap.

Ea îşi strînse fusta de vară între degete şi continuă şovăitoare:

— Ai o grămadă de bani. Adică, faptul că ai cumpărat maşina cu bani gheaţă şi toate chestiile astea. E... salariul tău? Adică...

— Mă-ntrebi, de fapt, dacă banii sînt ai mei sau ai părinţilor mei.

Nu era o întrebare. Oprise maşina pe aleea din faţa casei lui Happy şi se întoarse să o privească.

— Banii sînt ai rnei, Katherine, spuse el zîmbind slab. I-am cîştigat muncind cinstit pe rupte. Cînd am venit din Africa mi s-a oferit o primă frumuşică. Willoughby Newton, proprietarul companiei *Sunglow*, e foarte cinstit. Am partea mea la fiecare puţ pe care îl descopăr. De cînd am absolvit colegiul, n-am mai luat un sfanţ de la ai mei.

— N-am vrut să mă amestec în problemele tale personale. Doar că...

— Nu voiai să trăieşti din banii lui Eleanor şi ai lui Peter Manning Sr., pentru că ai foarte multă mîndrie, spuse el şi apoi adăugă mai încet: Şi eu sînt foarte mîndru de tine.

Se întinse spre ea şi îi ridică bărbia, forţînd-o să-l privească.

— Iar problemele mele personale sînt şi ale tale acum. Ai uitat că eşti soţia mea?

Buzele lui le atinseră pe ale ei foarte încet. Era un sărut scurt, lipsit de pasiune, dar Katherine îi simţi dorinţa reţinută, inima îi bătu nebuneşte cînd el se depărtă din nou şi o privi cu ochii lui de un albastru fără fund. Ea simţi că se îneacă în ei, dar, imediat, el deschise portiera şi coborî.

Happy primi vestea căsătoriei lor cu mare bucurie. Dacă bănuia existenţa vreunei relaţii anterioare sau se mira din cauza perioadei scurte în care el îi făcuse curte, nu spuse nimic, fapt pentru care Katherine îi fu recunoscătoare.

Happy se oferi să aibă grijă de Allison tot restul după-amiezei, cît ei zugrăviră un perete din dormitorul lui Jace. Katherine insistă să o facă înainte de a fi adus patul.

— Din moment ce o să zugrăvim amîndoi, n-o să dureze mult. Îţi promit, zise ea cînd propunerea îi fu întîmpinată cu mormăieli.

— Cine a pomenit să se lucreze în Ziua Muncii? întrebă Jace, dar se apucă de treabă cu entuziasm cînd ea se îmbrăcă în costumul pe care îl purtase cînd o văzuse el prima oară. Arăţi

minunat în chestia asta, îi spuse el mai tîrziu, cînd făcură o pauză.

Ea stătea turceşte pe jos, bînd o băutură răcoritoare.

— Dar să nu te prind că mai deschizi uşa cuiva îmbrăcată aşa, mormăi el apoi.

Privind-o cu ochii pe jumătate închişi, spuse încet:

— Prima dată cînd ţi-am văzut picioarele, a fost nevoie de toată puterea mea de stăpînire ca să nu te acostez pe loc.

— Poftim? întrebă ea uimită de acea dezvăluire. Cînd?

— Păi, stai să mă gîndesc, spuse el părînd să se concentreze. Cred că se întîmpla a doua zi după ce am venit în oraş. Mă plimbam pe culoarele clădirii unde lucrai tu. Eram curios şi voiam s-o zăresc pe acea domnişoară Katherine Adams care luase din spital cu atîta îndrăzneală un copil născut prematur şi plecase la drum cu el.

Luă o înghiţitură din băutura lui răcoritoare şi se rezemă de perete.

— Ai ieşit din birou şi te-ai dus să bei apă. Cred că ai înghiţit vreo două aspirine. Oricum, cînd te-ai aplecat să bei, am putut să-ţi văd foarte bine picioarele... şi alte lucruri, zise el şi ochii lui aveau un licăr de neastîmpăr...

Stînjeneala o făcu pe Katherine să nu poată scoate nici un cuvînt timp de cîteva clipe, dar apoi zise cu fermitate:

— Nu poate fi adevărat! Te-aş fi văzut dacă ai fi fost pe hol. Cu siguranţă că te-aş fi observat.

El îşi arcul o sprinceană arătîndu-se brusc interesat.

— Ah, da? o întrebă el cu un glas scăzut şi se tîrî pe şezut pînă ajunse lîngă ea. Asta înseamnă că îţi consideri soţul oarecum atrăgător, doamnă Manning?

— Ăăă... înseamnă...

— Da? întrebă el încet apăsîndu-i umerii în jos. Ce voiai să spui?

Faţa lui se afla la mai puţin de un centimetru de a ei. Se întinse lîngă ea şi Katherine îi simţi trupul lipit de al ei.

— Voiam să spun că...

— Mai tîrziu, zise el în şoaptă înainte să o sărute.

Katherine primi cu bucurie acel sărut, căci ştia ce căldură delicioasă îi răspîndea în corp. Deschise gura sub buzele lui care se mişcau fără grabă. Îi atinse cu timiditate vîrful limbii şi un geamăt ieşi din gîtlejul lui, gura devenindu-i din ce în ce mai lacomă. Mîna lui îi mîngîia mijlocul gol.

Îşi strecură genunchiul între pulpele ei şi apăsă încet. Şi el purta pantaloni scurţi, astfel că, la atingerea pielii lui, ea cunoscu o senzaţie electrizantă. El începu să-şi frece piciorul de al ei. Firele de păr de pe pulpa lui îi înţepau pielea netedă. Cît de diferite erau mirosul şi pielea lui în contrast cu ale ei! Acele deosebiri o umpleau de o dorinţă teribilă de a le cunoaşte mai bine.

El îşi ascunse faţa în gîtul ei, murmurînd vorbe de neînţeles şi sărutîndu-i pielea cu ardoare în timp ce se chinuia să-i descheie nasturii cămăşii.

— Katherine, vreau să...

— Hei, v-am făcut nişte sandvişuri. Probabil că vă e foame. Veniţi să-mi deschideţi uşa pentru că am mîinile ocupate, strigă Happy prin uşa de la intrare.

— Nu-mi vine să cred! spuse Jace plesnindu-se peste frunte, după care se ridică şi se duse să-i deschidă proprietăresei mult prea zeloase.

●

— E a doua oară cînd Happy întrerupe un moment de intimitate. Va trebui să agăţ o cravată de clanţa uşii aşa cum făcea Ryan O'Neal în *Love Story* de fiecare dată cînd Ali McGraw era în camera lui?

— Jace, te rog! spuse Katherine simulînd indignarea, dar apoi chicoti.

Happy venise şi plecase repede. Nu voia să o lase pe Allison singură mai mult de un minut. Katherine şi Jace mîncară sandvişurile şi se apucară din nou de lucru. După puţin timp,

terminară şi se apucară să facă ordine.

— Îmi place aşa, spuse el. Credeam că maronul o să întunece prea mult camera.

— Nu şi cînd ferestrele se află pe peretele dinspre sud.

Katherine se gîndise foarte mult la decorarea acelei camere, numai că nu îşi închipuise că va fi ocupată vreodată de un bărbat, aşa că acum trebui să le facă unele modificări planurilor ei iniţiale.

Patul avea să fie lipit de peretele maron. În ziua aceea cumpărase lenjerie cu imprimeu maron şi bej.

— Pînă la urmă cred că o să iau şi o tăblie de pat din alamă. Ar arăta superb în contrast cu culoarea închisă a peretelui. Şi o să cumpăr toate celelalte lucruri tot din alamă, veioze şi alte chestii de genul ăsta.

Îşi imagina totul cu ochii deschişi.

— Dar s-ar putea să nu fie prea mult loc. Va trebui să văd ce spaţiu mai rămîne după ce se va instala patul.

— Sper să fie şi mai multă aglomeraţie aici – în curînd.

Tonul lui Jace o trezi din reverie şi îl privi bănuitoare. Lumina care radia din ochii lui îi dădu de înţeles foarte clar la ce anume se gîndea.

Ea era fîstîcită, dar refuză să arate acest lucru şi se prefăcu indiferentă. El îi sesiză jocul şi zîmbi larg.

— Mă duc să o aduc pe Allison. Cred că s-a aerisit destul.

Porni spre uşă, dar apoi se întoarse.

— Katherine.

— Hmm?

— Chiar am fost la tine la birou într-o zi şi chiar te-am văzut mergînd pe hol, zise el făcîndu-i cu ochiul. Restul a fost imaginaţie.

Ea roşi pînă în vîrful urechilor, dar el nu o văzu, deoarece ieşise deja.

●

— Bună ziua, doamnă Manning. Sînt Jim Cooper.

Katherine îi zîmbi acelui tînăr prietenos care se afla în faţa uşii ei, dar nu îşi dădea seama pentru ce se afla acolo. Părea să se aştepte ca ea să-l recunoască.

— Îmi pare rău..., zise ea clătinînd din cap uşor.

— Sînt fiul lui Happy Cooper.

— Ah, spuse Katherine rîzînd. Intră. Iartă-mă, te rog. O clipă, numele nu-mi spunea nimic, zise ea şi îi întinse mîna.

— Bănuiesc că mama a uitat să vă spună că mă mut din nou aici pentru un timp. Nu aici, în casă, adăugă el repede. Împart un apartament cu încă un băiat în partea cealaltă a oraşului. Am dat o fugă să văd dacă domnul Manning e acasă.

— Nu, îmi pare rău, nu e. S-a dus să facă nişte cumpărături. A venit doar de cîteva zile... Adică... n-am...

— Da. Mama mi-a spus că sînteţi tineri căsătoriţi, zise el zîmbind. Felicitări.

— Mulţumesc, murmură ea.

Nu era obişnuită să se gîndească la ea ca la o femeie măritată şi să i se adreseze cineva cu apelativul de „doamna Manning”. Se întrebă dacă avea să se înveţe vreodată cu acel nume. Şi i se părea ciudat să fie nevoită să dea lămuriri despre asta altcuiva. Cu numai o săptămînă în urmă nu trebuise să aibă grijă decît de ea şi de Allison. Acum, în viaţa ei apăruse şi prezenţa foarte dinamică a lui Jace Manning. Locul unde se afla şi obiceiurile lui se împleteau cu ale ei.

— Dacă tot am venit, mama mi-a sugerat să fac curat în pod, unde sînt o mulţime de lucruri de-ale mele din timpul liceului şi colegiului şi probabil că aveţi nevoie de ceva spaţiu în plus.

Jim Cooper zîmbi din nou şi Katherine observă pentru prima oară că era foarte drăguţ. Oare terminase deja colegiul? Trebuia să fie mai mare decît îşi închipuise ea.

Părul lui de culoarea nisipului era mai lung decît se purta, dar era îngrijit şi curat. Ochii, de un căprui cald, îi trădau firea deschisă şi prietenoasă. Cîţiva pistrui pe obraji şi pe nas îi

dădeau şi mai mult un aer copilăresc şi neastîmpărat.

— Nici măcar nu m-am uitat în pod, recunoscu Katherine. Nu te simţi obligat să muţi ceva pentru noi.

— O să arunc doar o privire astăzi. A fost ideea mamei. Chiar dacă o să găsesc ceva amintiri din timpul şcolii, cred că o să pot trăi fără ele, zise el ducîndu-şi mîna la inimă şi făcînd-o pe Katherine să rîdă.

Părea atît de scund în comparaţie cu Jace, îşi spuse ea absentă, dar apoi se mustră pentru comparaţie. De ce devenise Jace, deodată, un standard după care îi judeca pe toţi ceilalţi bărbaţi?

Privit cu obiectivitate, Jim nu era la fel de înalt, dar nu arăta nici o tendinţă spre obezitate ca mama lui. Pantalonii scurţi îi scoteau în evidenţă picioarele bine formate, iar tricoul îi strîngea torsul musculos.

— În pod se poate ajunge pe aici, nu, doamnă Manning? o întrebă el îndreptîndu-se spre dormitorul în care avea să doarmă Jace.

— Da, zise ea, urmîndu-l. Prin debara. Şi numele meu e Katherine.

Jim o luă înainte şi, cînd ea ajunse în dormitor, el se afla deja în debara la scara ce ducea în pod. Cu foarte mare agilitate, urcă treptele şi aprinse lumina.

Katherine îl auzi mişcîndu-se printre cutii şi exclamînd cînd dădea peste vreo comoară uitată. Ea stătea la picioarele scării şi se uita în sus spre pătratul de lumină.

— Ai găsit ceva de valoare? îl întrebă ea.

— Te cred! Uitasem de toate... ăăă... chestiile astea. Cred că o să iau cîteva cutii.

Începu să le aducă jos una cîte una, aşezîndu-se în mijlocul încăperii. Făcu cîteva drumuri înainte să spună:

— Încă una şi am plecat.

— Nu te grăbi, îi spuse ea. Allison doarme şi, pînă se trezeşte, n-am treabă.

— Da, am auzit că aveţi o adevărată păpuşică aici. Abia

aştept s-o cunosc, îi spuse Jim peste umăr, urcînd scara pentru a lua ultima cutie.

Trase cutia mai aproape de gura podului şi, cum Katherine se uita în sus, fu acoperită de o ploaie de aşchii mici şi de praf. O particulă îi intră în ochi făcînd-o să scoată o exclamaţie de durere.

— Ah! ţipă ea şi îşi duse repede mîna la ochi.

— Ce este? întrebă Jim coborînd scara speriat. Dumnezeule, ce-ai păţit? întrebă el din nou agitîndu-se în jurul ei neliniştit. Mă omoară mama dacă ţi-am făcut ceva.

Numai durerea cumplită din ochi o împiedică pe Katherine să rîdă.

— Mi-a intrat ceva în ochi, spuse ea strîmbîndu-se de durere şi apăsîndu-şi mîna şi mai mult pe ochi.

— Oh, Doamne, iartă-mă. Vino încoace, stai jos.

O luă de braţ şi o conduse cu grijă spre pat. Fără să vadă nimic, ea se aşeză şi Jim se sprijini pe pat cu genunchiul.

— Ia să văd, spuse el cu blîndeţe.

Încercă să-i dea mîna la o parte. Ea se supuse, dar, cînd particula găsi un alt loc pe care să-l irite, îşi acoperi din nou ochiul cu repeziciune.

— Au! Mă doare dacă iau mîna.

— Ştiu, dar trebuie să mă laşi să scot chestia aia, altfel poate să-ţi afecteze ochiul şi mai rău. Haide, zise el îndepărtîndu-i mîna. Deschide ochii.

Îi sprijini capul într-o mînă, în timp ce, cu cealaltă, îi examină ochiul cu foarte mare grijă.

Scoase un strigăt triumfător cînd zări firicelul de praf care provoca atîtea neplăceri.

— Aşa, spuse el încrezător. Uită-te în sus acum. Nu, nu în jos. În sus. Încă o secundă. Aşa, gata!

Degetul lui abil reuşise să îndepărteze mica particulă.

— Sper că nu întrerup ceva, spuse Jace.

Capitolul şapte

Vocea lui răsună ca o bubuitură de tun în încăpere. Katherine se întoarse repede, cu ochii umezi, şi îl văzu sprijinindu-se de tocul uşii. Nepăsarea lui era înşelătoare, căci maxilarul rigid şi ochii reci arătau profunda lui nemulţumire.

— Sau să spun altfel, continuă el, cînd cei doi de pe pat nu făcură nici o mişcare şi nu scoaseră nici un cuvînt. Ar fi bine să nu fi întrerupt ceva. Îşi aţinti privirea rece asupra lui Jim Cooper.

Nervoasă, Katherine se ridică de pe pat. Nu îşi dăduse seama că stătea întinsă, sprijinită în coate. Jim era aplecat deasupra ei, ţinîndu-i capul într-o mînă, avînd chipul foarte apropiat de al ei.

— J-Jace, îngăimă ea şi apoi se mustră pentru faptul că era atît de timidă. E Jim Cooper, fiul lui Happy.

— Domnule Manning, spuse Jim salutîndu-l din cap şi zîmbind şovăitor.

Înghiţi în sec cînd Jace nu îi răspunse.

— Jim a venit să-şi ia nişte lucruri din pod şi, în timp ce mă uitam în sus, mi-a intrat ceva în ochi.

Katherine se dispreţui pentru faptul că stătea să-i explice acel incident. Nici ea, nici bietul Jim nu făcuseră nimic necuviincios. Expresia de pe chipul lui Jace nu se schimbă deloc. Nici măcar nu clipi.

— Domnule Manning, voiam să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu altceva, spuse Jim ezitînd.

Katherine îl admiră pentru curajul lui. În ciuda poziţiei lui relaxate, Jace părea extrem de autoritar.

— Da? întrebă el scurt.

— Voiam să vă cer o slujbă la *Sunglow*. Am... am lucrat la o companie independentă de forări în Louisiana, dar, datorită faptului că mama e singură şi... ei bine... m-am gîndit că poate...

Jace se mişcă de pe un picior pe altul şi îşi încrucişă

braţele plictisit. Katherine era extrem de furioasă văzînd acea atitudine de superioritate.

Observînd nerăbdarea lui Jace, Jim se grăbi să continue:

— În fine, am mare nevoie de o slujbă. Sînt un bun muncitor. Am şi scrisori de recomandare.

Cînd termină, îşi umezi buzele.

Jace aruncă o privire în direcţia lui Katherine şi apoi se uită din nou la Jim Cooper. Ea se bucură cînd îl văzu pe acesta susţinîndu-i privirea netulburat.

— Ai un tupeu teribil dacă-mi ceri o slujbă după ce te-am surprins pe pat cu soţia mea, zise Jace puţin amuzat.

— Jace, eu..., spuse Katherine, dar se opri brusc cînd el îi aruncă o privire încărcată de furie.

— Dar îmi place de mama ta, continuă Jace ca şi cum n-ar fi spus nimic. Du-te la Billy Jenkins. Ştii unde forăm?

— Da, domnule, răspunse Jim.

— În regulă. Spune-i lui Billy că te-am trimis eu.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Manning, zise Jim, după care adăugă, arătînd spre cutii: O iau pe asta acum şi după celelalte mă întorc mai tîrziu. Dacă se poate, adăugă el repede.

— Se poate, Jim, spuse Katherine zîmbind.

— Bine, atunci am plecat. La revedere, Kath...ăăă... doamnă Manning, zise el uitîndu-se nervos la Jace.

Încercă să treacă pe lîngă el, dar acesta îl apucă de umăr, ţinîndu-l pe loc.

— Dacă nu-ţi vezi de treabă acolo, zbori imediat, să ştii. Nu contează al cui fiu eşti.

— Da, domnule, am înţeles, spuse Jim solemn.

Jace îi dădu drumul şi îi susţinu privirea lui Katherine pînă auziră uşa de la intrare închizîndu-se. Katherine era furioasă pe proaspătul ei soţ. Purtarea acestuia nu era deloc scuzabilă. Manning cel mare şi tare.

— Cum îndrăzneşti să te porţi atît de groaznic cu cineva în casa mea? îl întrebă ea aruncînd flăcări din priviri.

— A avut noroc că nu i-am rupt gîtul. Nu-mi place deloc

ideea de a veni acasă şi de a-mi găsi nevasta în braţele altui bărbat.

— Abia îl cunoscusem de cîteva minute! A venit să te vadă şi să facă ce-i spusese maică-sa. L-ai umilit intenţionat. Nu-i decît un băiat.

Jace izbucni în rîs.

— Ah, da. Un băiat de douăzeci şi doi de ani. Ascultă-mă pe mine, Katherine, domnului Cooper îi făcea o nespusă plăcere să te ţină în braţe. Oricărui bărbat normal şi cu sînge în vene i-ar place.

— Nu judeca pe toată lumea după pornirile tale animalice.

— Ai uitat de domnul Welsh?

— Ah! Nu eşti decît o brută.

Palidă de furie, traversă încăperea şi îl plesni peste faţă cu toată puterea.

I se tăie răsuflarea cînd el o apucă brusc de mijloc şi o trase spre el. Mîna i se înfipse în părul ei şi îi dădu capul pe spate, astfel încît fu obligată să-l privească.

Teama îi era întrecută doar de neîncredere. Îl pălmuise! Şi temperamentul lui nu trebuia deloc luat în glumă. Se dezlănţuise în ziua cînd fuseseră la lac şi apoi din nou, cu şi mai multă violenţă, asupra lui Ronald Welsh. Acum o străpunse cu privirea şi ea îşi ţinu răsuflarea, speriată.

Spre marea ei surprindere, însă, el izbucni în rîs.

— Eşti o adevărată pisică sălbatică atunci cînd te înfurii, nu, Katherine?

Îşi apropiase faţa de a ei, astfel încît îi simţea răsuflarea fierbinte pe obraji.

— Şi eşti superbă, spuse el răguşit. Cînd eşti furioasă, arăţi minunat.

O sărută şi îmbrăţişarea deveni mai strînsă. Ea era încă supărată şi încercă zadarnic să-l îndepărteze, dar mîinile ei izbeau fără succes în pieptul lui tare ca o stîncă, aşa că renunţă cam în acelaşi timp, cînd limba lui îi pătrunse în gură.

Mîinile care, mai înainte, se opuneau, acum alunecau prin

părul des de pe pieptul lui. El îşi coborî mîna pe o latură a feţei ei şi îi mîngîie obrazul cu degetul mare în timp ce gura îi cerea mai mult... şi mai mult.

În cele din urmă, se desprinse de ea, dar continuă să o privească tandru, plimbîndu-şi degetul arătător peste buzele ei iritate.

— Katherine, am ştiut de ce venise tînărul Cooper. M-am întîlnit cu mama lui afară, dar nu-ţi face iluzii. Sînt extrem de posesiv.

O sărută uşor pe nas şi ieşi din cameră. Stările lui de spirit atît de schimbătoare o derutau şi o uluiau. Oare avea să-l cunoască vreodată cu adevărat pe Jason Manning?

●

Preşedintele *Colegiului Van Buren* îi dăduse liber săptămîna următoare lui Katherine. Cînd Jace îl sunase în legătură cu Ronald Welsh, îl rugase să-i transmită acel mesaj.

— A zis că în decurs de doi ani s-au schimbat cinci, şase fete în acest post. Acum au aflat de ce, spuse el dispreţuitor. Oricum, or să trimită un alt tip care să refacă întregul departament de relaţii cu publicul. Spunea că n-o să fie nevoie de tine săptămîna asta, dar că, bineînţeles, vei fi plătită.

Dispreţul lui se citea foarte clar.

— Chiar vrei să te mai întorci acolo?

— Nu ştiu, spuse ea cu sinceritate. Atîtea lucruri s-au petrecut în ultimele cîteva zile, încît nu prea m-am gîndit la asta. Nu cred că aş putea să stau acasă, doar să am grijă de Allison. Lucrez încă de cînd eram în liceu.

— Bine, gîndeşte-te săptămîna asta, îi sugeră el. S-ar putea să se ivească ceva pe neaşteptate.

Zîmbetul lui era enigmatic şi ea nu reuşi să-l convingă să spună mai mult.

Katherine se gîndi la conversaţia aceea în timp ce ieşea de sub duş şi îşi punea pe ea un halat subţire. Ce se afla, oare, în

spatele cuvintelor misterioase pe care Jace i le spusese cu o seară în urmă? Ce-o mai fi punînd la cale? De ce nu voia să-i spună?

Jace putea să fie foarte încăpăţînat uneori. În fiecare zi descoperea o altă faţetă a personalităţii lui. Trebuia să admită că majoritatea erau favorabile.

Se fardă şi îşi uscă părul. Făcînd ordine pe măsuţa de toaletă, observă obiectele masculine care îi invadaseră deodată teritoriul feminin.

Îi luă aparatul de ras. Iniţialele lui erau gravate pe mînerul de argint. Cine i-l dăruise, oare? Nu era un lucru pe care cineva să şi-l cumpere singur. O femeie? Nu pomesise niciodată de alte relaţii, deşi Katherine era convinsă că trebuia să fi existat multe alte femei în viaţa lui.

Pentru ce o fi fost iniţiala *L*, oare? Nici măcar nu ştia tot numele soţului ei. El o întrebase care era al ei înainte să se căsătorească? Nu îşi mai amintea. Ziua aceea era ca un vis înceţoşat în mintea ei.

Într-o ceşcuţă de argint se afla săpunul de ras. Oare majoritatea bărbaţilor foloseau spumă? Ştia atît de puţine lucruri în privinţa sexului opus.

Din cînd în cînd îşi mai amintea vag de tatăl ei. Lucruri deosebite pe care acesta le spusese sau le făcuse. Odată o pedepsise şi apoi plînsese mai tare decît ea. Aceea era o amintire foarte vie.

Dar nu îşi putea aminti lucrurile lui. Tot ce posedase păruse să dispară odată cu disparţia lui din viaţa lor. Oare folosise o astfel de lamă?

O sticlă de parfum îi atrase atenţia şi se întinse spre ea. Îi studie eticheta şi recunoscu numele. Reclamele de la televizor referitoare la acel produs erau foarte sugestive.

„Nimic nu se interpune între iubita mea şi mine în afară de Temper[1]”. Cel care făcea reclama era un bărbat foarte atrăgător care era înfăţişat întotdeauna întins pe pat şi cu un cearceaf care

1 Temperament

îl acoperea discret de la şolduri în jos. Alteori, apărea pe o motocicletă şi punea frînă, împroşcînd pietriş în toate părţile pînă cînd camera îl prindea în prim-plan şi el spunea: *„Temperamentul meu nu iese întotdeauna la iveală, dar există”*.

Katherine era atentă la toate reclamele, căci îşi dorea tare mult să le scrie. Cele pentru Temper nu erau, oare, cam banale? Duse sticla de parfum la nas şi mirosi absentă.

Sau bărbaţii de pe Madison Avenue erau la curent cu orice? Nu cumva inima îi bătea mai tare după ce mirosise parfumul? Ciudat. Nu îi aducea aminte de chipul fotomodelului ci de...

Tresări surprinsă şi cu un sentiment de vinovăţie în clipa în care uşa se deschise în spatele ei.

Jace o privi în oglindă.

— Sper că-ţi place.

Katherine îşi spuse, cu o parte detaşată a minţii, că bărbatul care făcea reclama nu avea nimic în plus faţă de soţul ei.

— Da, da, îmi place. Doar... ăăă...

De ce se bîlbîia ca o proastă? Era casa ei mai întîi.

— Allison a adormit, i-am citit din ziar, dar a adormit după prima pagină, spuse el zîmbind.

— Îţi mulţumesc că ai stat lîngă ea. E atît de bine să pot face o baie liniştită, fără să fiu nevoltă să stau cu urechile ciulite.

— Cu plăcere. Mica mea contribuţie a fost excelent răsplătită. Arăţi minunat, spuse el şi se duse spre ea întorcînd-o cu faţa.

Conversaţia fusese purtată în oglindă. O luă în braţe, dar o sărută pe frunte doar.

— Trebuie să mă duc pe terenul de forare şi s-ar putea să mă întorc diseară tîrziu.

Era îmbrăcat de lucru, într-o pereche de blugi foarte vechi, foarte strîmţi şi decoloraţi, o cămaşă la fel de decolorată cu mîneci scurte şi nişte cizme de cowboy uzate.

— Forează deja?

— Dacă au făcut tot ce trebuia săptămîna trecută, ar trebui să înceapă astăzi. Întîmplător, prietenul tău, Jim Cooper, a fost angajat.

Îşi ridică privirea spre el. Nu îi dăduse drumul din braţe.

— Tu eşti şeful de echipă, nu?

După ce îşi petrecuse puţinul timp în compania lui, bănui că îi minimalizase poziţia în cadrul companiei. *Sunglow* era una din cele mai prestigioase companii petroliere din America şi nu era puţin să deţii o funcţie de conducere în cadrul ei.

— Da, într-un fel, spuse el ridicînd din umeri. Dar nu m-aş descurca fără oamenii mei. Sînt foarte buni cu toţii. Lucrăm împreună de multă vreme.

Cînd ridicase din umeri, îi trimisese un fior prin trup lui Katherine. Datorită faptului că o ţinea strîns, ea sesiză şi cea mai mică mişcare a lui. Cînd pieptul lui s-a frecat de sînii ei, ea a răspuns fără să vrea cu o reacţie fizică.

El simţi imediat.

— Tot te mai supără? o întrebă el cu blîndeţe. Zgîrieturile şi vînătăile de pe sîni? Ar trebui să te duc la un medic, zise el cu o nuanţă de îngrijorare în glas.

— Nu, Jace, se grăbi ea să-l liniştească. Se vindecă şi mă simt foarte bine.

— Lasă-mă să văd.

— Poftim?

Întrebarea aceea ieşi ca o boare.

— Nu, zău, e...

Vocea i se frînse cînd el se dădu înapoi puţin şi îi desfăcu abil cordonul halatului. Apoi, i-l dădu la o parte foarte încet. Ea îşi ţinu răsuflarea cînd el îi privi trupul gol înainte să se oprească asupra sînilor. Zgîrieturile făcute de Ronald Welsh se transformaseră în nişte dungi subţiri şi trandafirii, iar vînătăile erau doar nişte umbre vagi pe pielea ei de culoarea mierii.

— Cred... cred că ai dreptate. Se vindecă foarte bine.

Vocea lui era strangulată şi răguşită. Îşi ridică privirea şi ea citi în ochii lui scuze şi implorare cînd cu o mînă îi cuprinse

mijlocul pe sub halat şi cu cealaltă îi mîngîie sînul. Atingerea îi era atît de uşoară, încît ea nici nu ştia dacă nu cumva şi-o imaginează.

El îşi lăsă capul în jos şi Katherine închise ochii şi îşi desfăcu buzele pentru a-i primi sărutul. O lipi şi mai mult de el pînă cînd pielea ei sensibilă simţi imediat ţesătura moale a hainelor lui. Gura îi era posesivă, dar dăruia exact cît lua, încîntînd-o cu mişcarea agilă a limbii.

Îşi coborî gura spre gîtul ei mîngîindu-l în timp ce, cu degetul mare, îi freca uşor sfîrcul. Katherine îşi arcui spatele şi lăsă să-i scape un geamăt.

Gura lui îşi continuă drumul spre sîn, iar ea îi simţi răsuflarea fierbinte pe piele în timp ce el, prin mişcarea leneşă a degetului, o excită într-un mod de nedescris.

Cînd sfîrcul i se întări plin de dorinţă, ea spuse pe un ton implorator:

— Jace...

— Oh, Doamne, iubito, gemu el, după care gura lui îi captură sfîrcul într-o căldură dulce şi umedă.

Părul lui negru îi gîdilă pielea cînd îşi lipi capul de pieptul ei. Katherine i-l prinse în mîini nerăbdătoare şi i-l ţinu strîns ca nu cumva gura lui să-şi înceteze activitatea delicioasă. Mîna îi alunecă mai jos pe şold, lipind-o şi mai mult de el şi obligînd-o să realizeze cît de puternică îi era dorinţa. Fără să-şi dea seama, Katherine începu să îşi rotească şoldurile.

Răsuflarea lui era întretăiată cînd o dădu la o parte. Rămase cu capul plecat o clipă şi trase aer în piept în timp ce continua să o ţină strîns în braţe.

Katherine tremura. Odată, cînd i-a permis unui băiat să o sărute mai mult decît ar fi fost normal, el s-a excitat la maximum şi s-a înfuriat teribil cînd ea l-a refuzat, aşa încît a pălmuit-o, adresîndu-i tot felul de cuvinte urîte şi acuzînd-o că îl ademenise intenţionat. Deşi el se satisfăcuse cu grosolănie cu mîna şi apoi o dezgustase cu scuzele lui, ea ştia că, în general, avusese dreptate. Îi plăceau sărutările şi pipăielile, dar niciodată nu

ţinuse la cineva atît de mult încît să-l lase să ducă actul la bun sfîrşit. În ceea ce privea jocurile sexuale, nu fusese cinstită şi o ştia foarte bine. Dintr-un anume motiv, nu voia ca Jace să creadă că îl chinuia intenţionat.

— Jace? îl întrebă ea cu o voce tremurătoare. Te simţi bine?

Chipul lui era îmbujorat şi umerii încă i se mai mişcau datorită efortului de a inhala cît mai mult aer.

Rîse cu tristeţe.

— Nu prea, spuse el. Dar dacă mai faci aşa, nu mai plec la lucru astăzi şi trebuie neapărat să ajung acolo.

Ea nu făcuse altceva decît să-i răspundă pasiunii, recunoştea aceasta. Dacă el ar fi vrut să consume căsnicia, ea ar fi acceptat din tot sufletul.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Simţea dezamăgirea şi insatisfacţia la fel de puternic ca el.

— Îţi pare rău? o întrebă el şi ochii îi sclipiră. Mie nu-mi pare rău absolut deloc că am o soţie cu un corp de zeiţă.

O sărută cu zgomot între sîni, după care îi încheie capotul şi îi legă cordonul plin de regret.

— Probabil că o să-mi fie al naibii de greu să mă concentrez astăzi la lucru, dar aş face sacrificiul ăsta în fiecare zi.

Oftă adînc şi o ciupi de bărbie înainte să plece.

Capitolul opt

Sîmbăta următoare, Jace o întrebă dacă nu voia să-l însoţească pe terenul de forare.

— I-am pus pe oameni să lucreze şi astăzi şi aş vrea să mă duc pe acolo să văd cum merge treaba. N-ar trebui să dureze mult. Ai vrea să mergi?

Săptămîna care trecuse fusese o plăcere pentru Katherine, căci fusese groaznic ca, în fiecare dimineaţă, să-i facă baie lui Allison, să o îmbrace, să-i dea să mănînce şi să o ducă la Happy înainte de a pleca la serviciu. Se bucurase foarte mult de acele zile libere neaşteptate.

Reuşise să-şi găsească de lucru, aranjînd dulapurile şi sertarele pentru a-i face loc noului locatar. Spre sfîrşitul săptămînii rămase fără ocupaţie şi începuse să devină neliniştită. Din cauză că lucrase o mare parte din viaţă, lipsa de activitate era mult mai obositoare pentru ea decît munca.

— Da, mi-ar face plăcere, răspunse ea invitaţiei lui Jace. N-am mai văzut niciodată o turlă de sondă.

Ascultîndu-l vorbind despre munca lui îşi îmbogăţise vocabularul.

— M-au înnebunit, să ştii, se plînse el. Ei îşi închipuie că eşti doar rodul imaginaţiei mele. Nu vor să creadă că am, într-adevăr, o soţie şi o fetiţă. Bineînţeles că Jim Cooper te-a lăudat, dar nimeni nu pune prea multă bază pe ce spune copilul ăsta.

Ea îl privi cu iritare, dar îl făcea plăcere să ştie că le vorbise de ea oamenilor cu care lucra. Nu se întrebă de ce îi făcea plăcere. O căldură puternică îi învălui inima cînd îl privi peste masa unde luau micul dejun – un mic dejun pe care el insistase să-l pregătească.

— Şi, ce le-ai spus despre mine? întrebă ea cu o prefăcută nonşalanţă.

— Păi, stai să mă gîndesc. Dacă-mi amintesc bine, le-am spus că ai părul de culoarea mierii mîngîiată de razele soarelui. Că ochii tăi sînt asemeni apelor din pădurile adînci în care se reflectă frunzişul des al copacilor. Că ai un corp de nedescris şi un piept de proporţii incredibile. Bineînţeles, că nu porţi nici un fel de lenjerie pe sub cele mai strîmte tricouri şi blugi care îţi plac foarte mult.

— Jacel Nu se poate..., exclamă ea înainte să-i vadă licărirea de neastîmpăr din ochi.

Cînd el izbucni în rîs, ea nu putu să nu i se alăture. Allison

se uita la amîndoi plictisită.

— Mă tem că, dacă m-ai descris aşa, or să fie foarte dezamăgiţi.

El se încruntă uşor şi spuse încet:

— Nu, n-o să fie dezamăgiţi.

Inima ei tresări. Din dimineaţa cînd o sărutase în baie, el nu mai făcuse nici un gest asemănător. Ea ştia deja că agresivitatea nu îi stătea în fire. Cucerea prin subtilitate. Toată săptămîna, nu primise sărutări decît pe obraz şi pe frunte. Era, într-un fel, dezamăgită că reţinerea lui o făcea să-i dorească atingerea.

Într-o seară, o rugase să se aşeze lîngă el pe canapea ca să urmărească împreună buletinul de ştiri. Ea se aşezase în capătul celălalt al canapelei, dar el spusese „Îh-îh”, şi o trăsese spre el. Stătea rezemat confortabil de perne în capătul celălalt.

Ea îşi vîrî picioarele goale sub capot şi, peste cîteva minute, îşi dădu seama că se relaxase. Îi simţea răsuflarea regulată, aşa cum stătea rezemată cu spatele de pieptul lui.

Tresări cînd el începu să-i mîngîie braţul cu mîna pe care pînă atunci şi-o ţinuse pe spătarul canapelei. Ea îl privi repede, dar el părea absorbit de emisiune.

Gesturile lui erau lente şi hipnotice şi degetele i se apropiau pe nesimţite de sîn. Materialul capotului se mişca sub încheieturile degetelor lui, atît de aproape era de a o atinge. Dar nu o făcu.

Sfîrcul ei se întări de dorinţă şi în partea inferioară a trupului simţi o căldură puternică. La sfîrşitul emisiunii era tentată să-i ia mîna şi să i-o lipească de sîn. Degetele lui se opriră, în sfîrşit, şi ea îşi ţinu răsuflarea. „Acum o să mă atingă”, îşi spuse ea.

Spre marea ei dezamăgire, însă, el o bătu uşor pe braţ şi se ridică.

— Cred că ar fi bine să mă duc la culcare, spuse el.

În noaptea aceea, trupul îi fremătase din cauza unor dorinţe nesatisfăcute şi se întoarse cînd pe o parte cînd pe alta în

patul ei îngust. Dacă ar fi invitat-o în patul lui, ar fi acceptat bucuroasă. Oare aşa îşi manifesta el cruzimea?

Peter o făcuse pe Mary să-l iubească şi apoi o torturase fizic şi verbal. Oare metoda lui Jace se deosebea doar prin faptul că el tortura cu atingeri mătăsoase? Intenţiona să o facă să ţină la el, numai pentru a o chinui cu respingerile lui?

Hotărî să nu-i pese. A se îndrăgosti de Jace Manning era un fel de moarte lentă, fiindcă ştia că nu o iubeşte. O dorea fizic. Reţinerea nu îi stîrnise dorinţa. Acest lucru era evident în licărirea din ochii lui albaştri pe care îi surprindea adesea aţintiţi asupra ei.

Dar motivele pentru care se însurase cu ea fuseseră explicate foarte clar. Se recompensa pentru felul cum se purtase Peter cu Mary. Se achita de o responsabilitate pe care simţea că o are faţă de Allison. Ba spusese chiar că n-ar fi vrut să se însoare şi că, făcînd acest lucru, îşi sacrifica libertatea.

Aşa cum zisese, prietenul lui, Mark, îi trimisese un articol din ziar despre căsătoria lor. Jace avusese dreptate în privinţa schimbării de atitudine a părinţilor lui. În articol se menţiona că ar fi spus că, între Jace şi Katherine, se înfiripase un puternic ataşament imediat după ce se cunoscuseră (cînd să fi fost asta?) şi, că părinţii lui Jace, erau încîntaţi că acesta se însurase cu sora scumpei Mary.

Katherine se înfuriase cînd citise articolul, dar

Jace ridicase din umeri doar şi îl aruncase în coşul de hîrtii. Poate că era chiar atît de dispreţuitor faţă de părinţii lui cum pretindea. Oare avea vreo afinitate pentru ei pe care şi-o ascundea ori de cîte ori era nevoie? Ca de exemplu cînd trebuia să convingă o femeie că era în avantajul el să se mărite cu el?

Acum Katherine îi privi zîmbetul fermecător peste masă şi îşi spuse din nou că trebuia să fie atentă cu sentimentele ei.

— Mă duc să o îmbrac pe Allison şi plecăm cînd vrei, spuse ea.

●

Au mers vreo jumătate de oră, dar lui Katherine îi plăcea peisajul. Erau păduri dese de pini, cedri, stejari şi ulmi. Din cînd în cînd se mai zărea graţiosul sînger care, primăvara, cu florile lui albe sau roz, îi făcea de ruşine pe uriaşii din jur.

Drumul de ţară se îngustă şi se transformă în puţin mai mult decît o potecă. Jeep-ul se hurducăia, făcîndu-le să le clănţăne dinţii şi împiedicînd orice conversaţie. Katherine o ţinea pe Allison strîns la piept, temîndu-se să nu-i scape din braţe cînd treceau peste vreun dîmb mai mare.

Jace părăsi acel drum la un moment dat şi intră pe un cîmp presărat cu pini, care era oarecum mai plat. Cînd ajunseră într-un luminiş, se văzu instalaţia de forare. Pe Katherine o uluiră foarte mult activitatea şi zgomotul. Toată aparatura aceea era impresionantă.

Cîţiva oameni din echipă se opriră o clipă pentru a-i face semne lui Jace cînd acesta coborî din maşină, nu înainte de a-i spune lui Katherine să nu se mişte de acolo. După aceea, o rupse la fugă spre o rulotă cu aspect jalnic de unde ieşi peste cîteva minute cu o cască de protecţie pe cap şi cu o alta în mînă.

— Ia, pune-ţi asta, îi strigă el pentru a acoperi zgomotul infernal.

Katherine se uită sceptică la casca aceea galbenă.

— Îmi pare rău, dar ăsta-i regulamentul domnului Manning, spuse el făcîndu-i cu ochiul şi îi puse casca pe cap, după care o luă pe Allison în braţe şi porni spre rulotă.

Katherine coborî timidă din maşină, luîndu-şi poşeta şi sacoşa cu scutecele lui Allison. Simţea privirile care i se aruncau pe furiş, deşi oamenii continuau să muncească. Nu încercă să-l recunoască pe Jim Cooper printre ei. Erau cu toţii nişte anonimi, asemeni unei armate. Oare blugii ei erau prea strîmţi, se întrebă ea cuprinsă de panică, amintindu-şi ce îi spusese Jace mai devreme.

Casca părea o măsură de protecţie ridicolă şi inutilă, dar Jace îi vorbise adesea de regulile stricte pe care le impunea în

orice loc lucra.

— Prin anii treizeci, în timpul marii dezvoltări economice a Texas-ului, oamenii aveau nevoie cu disperare de locuri de muncă, pe care le găseau pe terenurile petrolifere, fie că erau calificaţi sau nu. Indivizii care îi angajau pe bani puţini, nu se gîndeau la pericolul implicat, ci erau doar bucuroşi că aveau mînă de lucru ieftină. Abia mai tîrziu au intrat în vigoare regulamentele de protecţie, numai că, din păcate, mulţi au murit sau au fost răniţi grav în nişte accidente inutile. Oricînd există riscul unui accident în preajma unei turle de sondă, dar eu încerc să reduc acest pericol luînd cît mai multe măsuri de siguranţă.

Se părea că nici soţia lui nu era scutită.

Jace stătea acum pe treptele rulotei şi îi ţinea uşa deschisă. Cînd se uită la el, îl văzu zîmbind. „Parcă ar fi mîndru de mine”, îşi spuse ea.

— Katherine, ţi-l prezint pe Billy Jenkins. E rău, îmbufnat, încăpăţînat, grosolan şi total lipsit de scrupule, dar noi ne-am obişnuit cu el.

Katherine îşi scoase casca şi se uită la cel pe care Jace tocmai i-l prezentase în acel mod cu totul neobişnuit. Billy era mai în vîrstă decît restul oamenilor şi ea se întrebă dacă Jace îi dăduse de lucru în rulotă în semn de respect.

Părul rar al lui Billy era cărunt şi creţ. Chipul parcă îi era o bucată de piele uscată şi cafenie întinsă peste oasele feţei. Riduri adînci i-l brăzdau ca o hartă rutieră. Picioarele crăcănate şi torsul scurt îl făceau să pară şi mai scund decît era.

O măsură pe Katherine din cap pînă-n picioare de cîteva ori, examinare care nu era lascivă, ci apreciativă.

— Aş vrea să ştiu cum de o fată drăguţă şi delicată ca tine s-a putut încurca cu un afurisit ca el, de spărgător de diagonală, spuse omul arătînd din cap spre Jace.

Insulta se referea la cineva care fora diagonal spre un alt puţ. În timpul avîntului economic, acest lucru era considerat un delict foarte grav şi vinovatul ca fiind cea mai josnică dintre făpturi.

Katherine auzi în spate rîsul gros al lui Jace.

— Ai de gînd să stai acolo şi să mă insulţi sau să ne oferi ceva de băut?

— Ia-ţi singur, eu vreau să văd copilul.

Katherine ştia că sursa acelor înţepături era o afecţiune reciproca. Billy se apropie de Jace şi i-o luă pe Allison din braţe. Aceasta duse mîna imediat spre batista roşie din buzunarul lui, făcîndu-l pe bătrîn să rîdă.

— Aşa te vreau. Ştii cine-ţi sînt prietenii, nu. Stai pe lîngă bătrînul Billy şi o să te distrezi de minune. Să ştii că da. Ia vino să-ţi arăt ceva frumos.

Billy o duse pe Allison la biroul lui plin de hîrtii, vorbindu-i cu dulceaţă în glas.

Katherine şi Jace începură să rîdă.

— Nimic nu prosteşte pe cineva mai repede decît un copil, zise Jace uitîndu-se la Katherine şi făcîndu-i cu ochiul. Poate doar o femeie frumoasă. Credeam că o să fiu nevoit să-ţi apăr onoarea cînd l-am văzut pe Billy cum te priveşte.

— Am fost măgulită, spuse ea zîmbind. Găsesc că e un adevărat domn.

— Ce? Neruşinatul ăsta bătrîn? Te uiţi la mine urît de fiecare dată cînd folosesc un asemenea limbaj.

— Da, dar e cu totul altceva.

— De ce?

— Pentru că nu cu el sînt măritată, ci cu tine.

El o privi cu asprime, deşi colţurile gurii i se mişcau uşor datorită hohotului de rîs pe care şi-l reţinea.

— Aşa e şi nu cumva să uiţi asta vreodată, mormăi el.

Rîseră amîndoi şi el o strînse în braţe cu putere. Katherine încă nu îşi recăpătase suflarea cînd el deschise un frigider ruginit şi scoase două băuturi reci. Allison era fericită în braţele lui Billy, încîntată de atenţia pe care i-o acorda acesta.

— Ia vino încoace, spuse Jace. Aş vrea să-ţi fac o propunere.

Îi arătă un birou aflat în calălalt capăt al rulotei.

Ea îl urmă şi se aşeză pe scaun. În comparaţie cu acela, biroul lui Billy era ordonat. Era plin de scheme, hărţi şi diagrame. Ea ghicea doar ce reprezentau, dar era curioasă să afle despre ce propunere era vorba.

El se întinse peste umărul ei şi luă o foaie de hîrtie. Katherine bănui că acel scris îndrăzneţ şi înclinat conţinea vreun mesaj.

Am primit nota asta de la Willoughby. E proprietarul companiei *Sunglow*, ţi-am mai vorbit de el.

Cînd ea încuviinţă, el continuă:

— Se pare că e îngrijorat în privinţa actualei reputaţii a companiilor petrolifere din cauza scăderii profiturilor şi altor chestii din astea. E hotărît să facă ceva pentru imaginea publică a companiei şi a reuşit să ajungă la o înţelegere cu cîteva posturi de televiziune din cele mai mari oraşe din Texas şi Oklahoma – Houston, Dallas, Fort Worth, Austin şi Oklahoma City printre altele. *Sunglow* le oferă servicii de întreţinere şi benzină pentru maşinile care trasportă reporterii în diverse locuri, carele de filmare mobile şi, în schimb, să beneficieze de reclame.

Luă o înghiţitură de sifon şi întrebă:

— Mă urmăreşti? Sa ştii că poţi să mă întrerupi dacă vrei. A durat mult timp ca să iau o hotărîre.

— Da, te urmăresc, dar...

— Acum să îţi spun şi care ar fi rolul tău. Au nevoie de cineva care să scrie reclamele; iar eu te-am recomandat pe tine.

Katherine îl privi uluită.

— Pe mine! strigă ea. Jace, eu nu ştiu absolut nimic despre...

— Petrol? Nici nu e nevoie. Willoughby vrea doar nişte reclame care să conţină ideea că *Sunglow* e preocupată de situaţia energiei şi că ia măsuri pentru a o îndrepta, ţinînd, în acelaşi timp, sub control preţul benzinei. Trebuie să ne îmbunătăţim reputaţia. Ai experienţă în domeniul relaţiilor cu publicul. Ai scris comunicate de presă. Asta va fi o bagatelă.

— Dar *Sunglow* face asta cu adevărat? Nu pot să mint.

El păru aproape rănit.

— Katherine, nu ţi-aş cere să minţi. Crezi că eu aş lucra la o companie care trage pe sfoară publicul?

Ea îşi feri privirea.

— Nu, spuse apoi şi îşi muşcă obrazul, încercînd să se gîndească.

Era un prilej atît de fantastic! Abia putea să îşi stăpînească emoţia şi, totuşi, trebuia să aibă atîtea lucruri în vedere.

— Nu cred că aş putea lucra aici, spuse ea gîndind cu glas tare, iar el rîse.

— Bineînţeles că nul Nici nu te-aş lăsa să stai aici şi toţi indivizii ăştia să se holbeze la tine! În nici un caz. Deja ştiu că tînărul Cooper îţi poartă sîmbetele.

Se sprijini de birou, încrucişîndu-şi gleznele. După zîmbetul lui larg, Katherine îşi dădu seama că doar o tachina în legătură cu Jim.

— Mă gîndeam să lucrezi acasă, continuă el. Cred că ar trebui să stai cu Allison în această perioadă critică a vieţii ei. Dar mai înţeleg şi nevoia ta de a munci. Poţi să-ţi faci singură programul să lucrezi cînd vrei numai să fii lîngă ea toată ziua. Ce zici?

— Ar fi minunat, Jace. Mi-am făcut atîtea griji că o lăsam singură înainte să... ei bine, înainte să ne căsătorim.

— Grozav. Atunci, s-a aranjat.

— Stai puţin! Lasă-mă să mă gîndesc o clipă.

Concentrîndu-se, bătea cu degetul arătător în buzele ţuguiate.

— Nu va trebui să lucrez cu echipele de protecţie?

— Foarte bună întrebare. Un post de televiziune e din Houston şi ne oferă tot ce ne trebuie şi cei de acolo or să facă toată treaba după ce le trimiţi materialele. Dacă au nevoie de tine, pot să sune. Sau, dacă e neapărată nevoie, poţi să iei avionul companiei şi să te repezi pînă acolo o zi, două.

— Ah, Jace, mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Depinde numai dacă vrei s-o faci. Ştiu că ai putea.

Îi mîngîie obrazul uşor şi îi zîmbi încrezător.

— Să-l sun pe Willoughby să-i spun că are o nouă angajată?

Ea ezită doar o clipă, după care exclamă, bătînd din palme:

— Da, da!

●

Katherine şi Jace hotărîră să mănînce împreună cu lucrătorii. Unul din ei se dusese pînă în oraş, de unde adusese hamburgeri şi cartofi prăjiţi. După biberonul de lapte de la prînz, Allison păru mulţumită să doarmă în braţele lui Billy, care ignora toate glumele pe care ceilalţi le făceau pe seama lui.

Maşinăriile din jur făceau un zgomot asurzitor cînd muşcau din pămînt şi stîncă, iar motoarele aveau o cadenţă care ar fi înnebunit-o pe Katherine dacă le-ar fi auzit ore în şir. Dar muncitorii păreau să nu bage de seamă zgomotul şi mîncară rapid, uluitor de mult.

Stăteau pe pămînt sau pe banchetele camionetelor, ori în grupuri mici şi era multă veselie între ei. Uneori, vocabularul lor devenea cam liber, dar Katherine bănuia că se abţineau foarte mult din cauza ei.

Cînd toată lumea termină de mîncat, Jace strigă:

— Ce naiba se petrece aici? Credeţi că, dacă am adus-o pe nevastă-mea să vă cunoască, trebuie să pierdeţi vremea toată ziua? Toată lumea înapoi la lucru. Picnicul s-a sfîrşit.

Glasul îi era sever, dar el zîmbea. Se auziră mormăieli şi bombăneli, dar se întoarseră cu toţii încet-încet la treabă. Mulţi o salutară sau îi adresară cîteva cuvinte timide lui Katherine cînd trecură pe lîngă ea. Jim Cooper îi zîmbi larg pe sub cască, dar se depărtă repede cînd Jace îi aruncă priviri furioase.

Membrii familiei Manning plecară la scurt timp după aceea. Urcînd scările spre uşa apartamentului, Jace spuse:

— Peste cîteva zile o să primeşti un pachet de la

Willoughby cu nişte materiale care s-ar putea să-ţi fie de folos. Or să fie multe cifre, dar şi cîteva lucruri interesante.

— Ard de nerăbdare să încep, spuse ea oprindu-se cu mîna pe balustradă. Era să uit. Va trebui să-i anunţ pe cei de la colegiu că nu mă mai întorc la slujbă, nu-i aşa?

Jace se dădu la o parte, lăsînd-o să intre înaintea lui. Zîmbi misterios şi ea zări o licărire ciudată în ochii lui albaştri. O clipă mai tîrziu îşi dădu seama de ce era atît de încîntat de sine.

Pe un birou nou aşezat în mijlocul living-ului, se afla o maşină de scris electronică. Katherine scoase un ţipăt de încîntare şi se întoarse spre el surprinsă.

— Pentru mine?

— Nu, pentru Allison, spuse el sec.

Ea îi ignoră gluma şi se duse repede să examineze maşina aceea splendidă. Avea tot felul de mecanisme, sistem de corectare automată şi alte lucruri care aveau să o sperie pe Katherine pînă o să înveţe cum să le folosească.

— Ah, Jace, e minunată. Eu... cînd?

— Am cumpărat-o acum cîteva zile, dar i-am rugat să o trimită în absenţa noastră. Voiam să fie o surpriză. Îţi place?

— Dacă-mi place? E visul oricărui scriitor. Dacă ai fi văzut...

Tăcu brusc în clipa în care un alt gînd i se înfiripă în minte.

— Erai sigur că o să accept slujba, nu?

— Speram să accepţi, spuse el rîzînd.

Ea încercă să se arate îmbufnată, dar nu putea şi chipul îi fu luminat de un zîmbet plin de încîntare.

— Ar fi trebuit să fiu supărată pe tine că ai fost prea sigur pe mine, dar nu pot. Îţi mulţumesc, Jace, pentru tot. Pentru slujbă. Pentru maşină. Pentru tot.

Se simţea ruşinată că se îndoise vreodată de sentimentele lui.

— Vino încoace şi mulţumeşte-mi cum se cuvine. Cu un sărut, îi spuse el, privind-o fără nici o urmă de zîmbet.

Intimidată deodată de tonul vocii lui, ea se îndreptă

şovăitoare spre el. I-o luase pe Allison din braţe în clipa cînd dăduse fuga să-şi examineze darul şi fetiţa stătea mulţumită. Katherine se ridică pe vîrfuri şi îl sărută uşor pe obraz.

El se încruntă.

— Ăsta nu-i sărut. Uite, ăsta-i sărut.

Se aplecă şi îi captură gura cu a sa. Neputînd să o cuprindă în braţe din cauza lui Allison, el folosi alte mijloace. Forţa sărutului său era mult mai mare decît ar fi fost cea a braţelor.

Îi roase uşor buza de jos pînă cînd ea îi permise accesul, dar el continuă să se abţină, explorîndu-i buzele cu o limbă leneşă.

Ea gemu şi se lipi şi mai mult de el, luîndu-l de gît cu ambele braţe şi trăgîndu-i capul şi mai jos.

Abia atunci el îi satisfăcu dorinţa. Gura lui o posedă cu o violenţă dulce. Sărutul lui îi făcu trupul să vibreze de senzaţii care îi mîngîiau sufletul.

Katherine se întrebă cum de putea să o transforme într-o fiinţă neputincioasă atît de uşor. „Cum de-mi stăpîneşte simţurile atît de complet? N-ar trebui să mă supun sentimentelor mele, dar vreau. Îl vreau.”

Acele gînduri îi treceau prin minte chiar în timp ce îi sorbea nectarul gurii. Apoi, cînd Jace îşi înclină capul şi descoperi o nouă parte a gurii ei pe care să o exploreze, toate gîndurile se evaporară.

Katherine simţi deodată nişte lovituri în piept şi abia atunci îşi dădu seama că Allison fusese strivită între ei. Îşi desprinse braţele din jurul gîtului lui şi se dădu încet înapoi.

Amîndoi se uitară în jos, la fetiţa al cărei chip se boţi de indignare şi aproape imediat începu să plîngă.

— Ia uite ce am făcut, spuse el şi o ridică pe Allison pe umăr, bătîndu-i uşor spatele. Hai, prinţeso, o să-mi răscumpăr greşeala. Mă duc să-i dau să mănînce, spuse el apoi peste umăr, îndreptîndu-se spre bucătărie. Tu joacă-te cu jucăria cea nouă.

Katherine nu zise nu, ci se aşeză la noul birou şi luă

broşura cu instrucţiuni.

— Manualul ăsta e o adevărată enciclopedie, strigă ea. O să fiu nevoită să-l studiez cîteva ore pînă o să mă simt în stare să o pun în funcţiune măcar.

— O să te descurci tu, îi strigă Jace din bucătărie.

Trecu aproape o oră înainte să fie smulsă din studiul broşurii. Jace păşea cu Allison prin living-room, îndreptîndu-se spre dormitorul ei.

— A mîncat. Am reuşit să-i dau aproape toată chestia aia cu aspect dezgustător. Mi-a ţinut tovărăşie cît am pregătit faimosul meu sos pentru spaghete. Îţi place?

— Pare delicios?

— Trebuie să fiarbă puţin pe foc scăzut. Stai acolo şi vezi-ţi de treabă că mă duc să o culc pe Allison.

Imediat după ce termină el de vorbit, Katherine se aplecă asupra maşinii de scris, pierzîndu-se în complexitatea ei.

Un strigăt uimit de durere o întrerupse deodată din studiu. Lăsă cartea să cadă şi dădu fuga în dormitor.

Capitolul nouă

Katherine deschise uşa repede şi intră în cameră, dar acolo nu era nimeni. Se uită prostită la pătuţul gol pînă cînd auzi alt icnet şi un „au!” de durere, ceea ce o făcu să-şi dea seama că exclamaţiile lui Jace se auzeau din baie.

Katherine se duse iute într-acolo, dar rămase încremenită de uimire.

Jace şi Allison se aflau în cadă. Contrastul dintre fundulejţul alb şi neted al lui Allison şi pieptul acoperit de păr al lui Jace era uluitor. Chiar şi mai uluitoare i se păru lui Katerine imaginea lui Jace care stătea întins în cadă. Nici măcar genunchii pe care îi ţinea ridicaţi datorită faptului că nu încăpea cu totul în

cadă, nu îi ascundeau masculinitatea.

— Ah, Katherine, slavă Domnului. Ajută-mă, spuse el strîmbîndu-se de durere şi, pentru prima oară, ea observă care era motivul suferinţei lui.

Allison era întinsă pe pieptul lui şi îl apucase strîns de firele de păr. Datorită bucuriei de a fi găsit o jucărie nouă, strîngea din ce în ce mai tare şi lovea încîntată cu picioruşele în burta lui.

Katerine înghiţi nodul imens care i se pusese în gîtlej şi murmură:

— O s-o iau imediat...

Se aplecă şi apucă trupul mic şi alunecos de mijloc.

— Nu! strigă Jace cuprins de panică. Dacă faci asta, mă depilează şi se pare că ustură îngrozitor.

Katherine se uită la degetuţele care păreau încurcate zdravăn în părul negru şi îşi dădu seama că avea dreptate.

— Atunci...? începu ea să întrebe.

— Vezi dacă poţi să-i descleştezi degetele. Mi-e teamă să-i dau drumul. E extrem de alunecoasă.

Katherine închise ochii o clipă şi trase adînc aer în piept, după care îngenunche lîngă cadă şi îi desprinse uşor degetele lui Allison. Atunci, Jace îi apucă pumnul şi i-l ţinu departe de el.

Katerine făcu acelaşi lucru şi cu mîna cealaltă, aplecîndu-se peste trupul lui ca să vadă ce făcea. Refuză să-i simtă răsuflarea în păr.

În cele din urmă, Jace scăpă din mîinile lui Allison, dar, în loc să i-o dea lui Katherine, se ridică repede continuînd să ţină fetiţa în braţe.

— Ar trebui să-ţi dau o bătaie bună pentru asta, domnişoară, o certă el. De acum încolo cînd o să mai facem baie împreună, o să-mi pun un tricou.

Fără să se ruşineze, se duse gol puşcă în dormitor, unde o şterse pe Allison cu un prosop moale. O ignoră pe Katherine după ce îi aruncă peste umăr un „Mulţumesc, scumpo”.

Ea trecu pe lîngă el cînd traversă dormitorul. Jace îi punea

pijamaua lui Allison stînd aplecat peste pătuţ. Fesele lui tari erau doar puţin mai deschise la culoare decît spatele lat şi neted şi se continuau apoi cu nişte pulpe lungi şi musculoase. Katherine ieşi repede şi se întoarse în living.

Răsfoi manualul care, cu numai cîteva clipe înainte, îi atrăsese atenţia, şi, după ce îl scăpă din mîinile tremurătoare, îl puse lîngă maşină. Nu mai putea să citească, de acest lucru era convinsă. Nu îl vedea decît pe Jace întins în cadă.

Se duse la bucătărie. Trebuia să găsească acolo ceva care să-i distragă atenţia, să o liniştească, aşa încît să înceapă să se poarte ca un om normal din nou şi nu ca o bucată de gelatină.

Ridică uşor capacul de pe cratiţa cu sos şi adulmecă aroma delicioasă. Tocmai îl punea la loc cînd auzi nişte paşi înăbuşiţi şi ştiu că Jace se afla în spatele ei. Capacul de aluminiu îi scăpă pe aragaz, dar înainte ca ea să apuce să îl ia, Jace întinse mîna şi îl aşeză la loc deasupra cratiţei. Ea îi simţi pieptul lipit de spate.

Îşi strecură apoi ambele mîini pe sub buza ei şi, cu un gest iute, îi desfăcu sutienul. Dînd la o parte articolul din dantelă îi cuprinse sînii.

— Te-a încins şi te-a tulburat, nu? o întrebă el adulmecîndu-i ceafa pe sub păr.

Vîrful limbii îi explora pielea catifelată de după ureche.

— Ce anume?

Mîinile lui o frămîntară uşor.

— Imaginea goliciunii mele. Se ştie că poate tulbura teribil. Cînd eram în Africa, era de ajuns să trec pe stradă ca părinţii fetelor să tremure de frică.

Vocea îi era puţin mai mult decît o şoaptă captivantă. Se apropie şi mai mult şi pulpele i se frecară de picioarele şi de şoldurile ei.

Era greu să scoată vreun cuvînt, dar Katherine continuă acea conversaţie neobişnuită.

— M-mergeai gol pe stradă?

Mîinile lui îi lipiră sînii unul de celălalt şi îşi frecă degetele

mari de sfîrcurile întărite.

— Bineînţeles. În unele culturi africane, asta-i o chestinune de formă. N-am intenţionat nici un joc de cuvinte, spuse el apoi, muşcîndu-i uşor lobul urechii.

— Aici nu e Africa, spuse ea oftînd cînd mîinile lui îi alunecară peste burta plată. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai... ah, Jace.

O întoarse cu faţa spre el. Ochii îi erau plini de hotărîre cînd o luă în braţe şi străbătu cu ea living-ul, ajungînd în dormitorul care, pînă atunci, fusese numai al lui. O aşeză cu grijă pe pat după care se ridică, îşi desfăcu prosopul din jurul mijlocului, lăsîndu-l să cadă, şi se întinse lîngă ea.

Îi dădu la o parte părul care îi acoperea obrajii îmbujoraţi şi îi sărută uşor tîmpla.

— Katherine, o să fac dragoste cu tine.

Nu îi cerea permisiunea. Îşi afirma intenţia. O sărută cu tandreţe şi cu o insistenţă convingătoare.

Se bucura de fiecare parte a trupului ei pe măsură ce i se oferea privirii. Îi îndepărtă hainele cu multă îndemînare şi cu un calm înnebunitor, oprindu-se mereu să sărute şi să mîngîie.

Cînd îi trase bikinii peste picioarele lungi, şopti cuvinte de laudă pentru trupul ei pe care Katherine nu şi-ar fi închipuit niciodată că le putea rosti cineva.

Se întinse lîngă ea şi o ţinu strîns. Încetul cu încetul, trupul i se relaxă sub mîngîireile lui liniştitoare. Mişcările lor excitante o făcură să participe şi ea. Capul îi era pe pernă şi bărbia ridicată, permiţîndu-i gurii lui să-i atingă gîtul.

Buzele lui se contopiră apoi cu ale ei, sărutînd-o cu extrem de multă pasiune şi tandreţe. Limba îi cerceta dulceaţa în timp ce mîinile îi explorau trupul. Continuă să rămînă cu buzele lipite de ale ei cînd şopti:

— Nu ştiu ce-ţi place. Spune-mi dacă...

Ea, însă, îl reduse la tăcere, sărutîndu-l. Dacă acela era un exemplu pentru ceea ce avea să urmeze, nu era nimic care să nu-i placă.

Gura lui îi alunecă apoi uşor pe obraz spre ureche, tachinînd-o cu răsuflarea lui fierbinte şi cu limba lui agilă.

Mîna o mîngîie pornind de pe umeri, peste sîni şi în jurul mijlocului. Degetele lui îi mîngîiară interiorul mătăsos al pulpelor şi ea se simţi străbătută de un foc lichid.

— Ai o piele ca de catifea, murmură el plimbîndu-şi mîna peste feminitatea ei. Îţi aduci aminte de seara cînd te-am dus la culcare?

— Da, şopti ea.

— Şi atunci aş fi vrut să te ating aşa, spuse el oprindu-şi mîna în triunghiul ei mătăsos.

Răsuflarea ei întretăiată îi fu oprită în gîtlej de sărutul lui adînc. Ea îi luă atunci capul în ambele mîini şi i-l trase uşor în jos.

— Jace, sărută-mă aici, spuse ea rugător apropiindu-i capul de sîni.

El îi sărută unduirile moi. Cu limba le contură părţile de dedesubt, pînă cînd ea începu să se zvîrcolească de dorinţă. Cînd îi simţi gura închizîndu-se în jurul unui sfîrc, se auzi gemînd cuprinsă de extaz. El trase uşor şi apoi îşi înălţă capul încet şi îşi folosi doar limba pentru a gusta acel mugur tare.

Ea îi prinse umerii şi îi exploră muşchii tari. Căpătînd mai mult curaj, îşi strecură mîinile între trupurile lor şi îşi plimbă degetele prin părul des de pe pieptul lui şi examinîndu-i curioasă sfîrcurile mici şi cafenii. Fu încîntată cînd îl auzi respirînd mai iute.

— Ah, Katherine, eşti atît de dulce, spuse el cînd degetele îi descoperiră căldura umedă dintre pulpe.

— Acum? o întrebă el în timp ce îi rodea uşor urechea. Acum?

Ea încuviinţă şi sărutul lui deveni simbolic.

Se ridică deasupra ei şi găsi comoara pe care o căuta. Intră în moliciunea ei şi împinse uşor, dar cînd întîlni un văl neaşteptat de împotrivire, se opri puţin şi o privi uimit. Mîinile agitate de pe pulpele lui şi şoldurile ei înălţate îl îndemnau să nu mai zăbovească.

După ce durerea iniţială trecu, Katherine se supuse ineditului acelei experienţe. Îşi alungă orice gînd conştient, orice lucru care ar fi putut atenua furia senzaţiilor care o copleşeau. Nu mai conta cum îl chema, cu cine era înrudit sau faptul că proveneau din lumi diferite. Nu era doar o unire fizică, ci şi una spirituală. Îi aparţinea; era corect.

Deşi era primul ei iubit, Katherine ştia că era un adevărat expert. O încuraja, o lăuda, o adora, făcea dragoste cu ea prin intermediul cuvintelor ca şi prin intermediul trupului. O săruta, o muşca, o lingea, o mîngîia, o respira. Era ceva mai presus de o simplă consumare.

Cînd se simţi alunecînd spre o stare de uitare necunoscută dar seducătoare, strigă:

— Jace! Jace!

— Da, scumpa mea, da, îi şopti el la ureche. Katherine, scumpă Katherine, dă-i drumul.

Şi ea îl ascultă.

●

— O virgină? întrebă Jace uimit stînd în pat lîngă ea şi ţinînd-o strîns. Sînt însurat cu o virgină de douăzeci şi şapte de ani, zise el apoi clătinînd din cap nedumerit.

— Acum nu mai sînt, zise ea lipindu-se şi mai mult de el, dacă aşa ceva era posibil.

— Obraznico! spuse el dîndu-i o palmă peste şezut în joacă. Acum bănuiesc că o să vrei s-o faci tot timpul, adăugă el oftînd şi prefăcîndu-se resemnat.

Ea chicoti şi se sprijini în coate, în timp ce el îi acoperea faţa cu sărutări. Începu să o gîdile pînă o făcu să cadă pe spate. O privi şi rîse uşor înainte de a-i captura gura.

Împreunîndu-şi mîinile pe după gîtul lui, Katherine îl trase şi mai aproape, încîntată că se întorseseră la pasiune. El îi mîngîie gîtul uşor şi îşi coborî degetele spre pieptul ei, aşezîndu-le apoi posesiv pe sînii ei.

Se opri din sărutul lui arzător şi îi privi sînii şi sfîrcurile care se întăreau sub atingerea lui.

— Fascinant, spuse el aplecîndu-se şi sărutîndu-i uşor.

După aceea, mîna îi alunecă spre abdomen şi, chiar atunci din stomacul ei se auzi un zgomot.

— Ţi-e foame? o întrebă el rîzînd şi desprinzîndu-se de ea.

— Da, gemu ea, întinzîndu-se spre el. Dar nu de mîncare.

— Haide, spuse el dîndu-se jos din pat. Hai să mîncăm.

Îşi puse o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou care îi acoperea doar umerii şi partea de sus a pieptului, lăsîndu-i gol mijlocul.

— M-aş simţi jignit dacă n-ai gusta celebrul meu sos pentru spaghete.

— Aş prefera să stau în pat, scînci ea.

— Şi eu, dar de acum încolo, doamnă Manning, am de gînd să mă asigur că îţi vei menţine un nivel ridicat de energie. Pentru că o foloseşti excelent.

O apucă de braţ şi o trase în genunchi la marginea patului. Îşi ascunse faţa în gîtul ei ţinînd-o strîns şi mişcîndu-şi mîinile în sus şi în jos pe spatele ei.

— Katherine?

— Hmm?

— Îmi faci o favoare?

— Îhî.

— Pune-ţi cămaşa aia pe care ai avut-o cînd te-am văzut prima oară. Şi leag-o la fel ca atunci. Da?

Ea se desprinse de el şi îl privi.

— Asta-i favoarea?

— Nu în întregime, recunosu el. Nu mai pune nimic altceva decît o pereche de bikini.

— Jace! exclamă ea. Dar e indecent.

— Şi? N-o să mai spun nimănui. O să spui tu?

— Eşti incorigibil, şopti ea, sărutîndu-i una din gropiţele din colţurile gurii.

— Şi ţie îţi place, spuse el răguşit, după care o împinse în

pat şi adăugă: Grăbeşte-te că şi mie mi-e foame.

Cînd Katherine intră în bucătărie îmbrăcată aşa cum voise el, Jace se întoarse şi o privi lasciv, după care se duse spre ea şi o îmbrăţişă, sărutînd-o cu pasiune.

— Asta am vrut să fac în ziua aceea, spuse el.

— Asta ai şi făcut, îi aminti ea.

— Ah, da, am făcut, nu-i aşa? Eh, bravo mie, zise el.

În timp ce spaghetele fierbeau, Katherine făcu o salată, iar Jace unse cîteva felii de pîine cu unt şi usturoi şi le vîrî în cuptor.

Cu o dexteritate obţinută din experienţă, el deschise apoi o sticlă de vin roşu pe care o pusese mai devreme în frigider. În mod miraculos, totul fu gata în acelaşi timp şi se aşezară să ia cina.

Să fi fost mîncarea delicioasă, sau fericirea lui Katherine îi dădea acea impresie? Vorbiră în permanenţă, astfel încît masa dură vreo două ceasuri.

Ea află că Jace urma să împlinească treizeci şi trei de ani şi care era data naşterii lui. Al doilea prenume al lui era Lawrence. Povestiră amîndoi despre copilăria lor. Fiecare află care erau preferinţele, prejudecăţile, opiniile politice şi filozofiile personale ale celuilalt.

Cînd se săturară de spaghete, salată, pîine şi vin, Jace insistă să mănînce amîndoi cîte un castronel cu îngheţată de ciocolată. În timp ce strîngeau apoi masa împreună, Katherine se minună din nou cum de putea să mănînce atît de mult fără să se îngraşe.

Stăteau amîndoi lîngă pătuţul lui Allison, fiecare cu braţul petrecut pe după mijlocul celuilalt, şi se simţeau legaţi şi mai mult de decizia de a creşte împreună fetiţa. Katherine îi schimbă scutecele, dar Allison nu se trezi.

Nu exista nici o îndoială cu privire la locul unde avea să doarmă Katherine în noaptea aceea. Se duse cu Jace în dormitorul celălalt, firesc şi fără nici o ezitare. Înainte ca ea să apuce să aranjeze aşternutul, el se dezbrăcă şi se duse lîngă ea. Cu o grijă meticuloasă, îi desfăcu nodul cămăşii şi i-o lăsă în jos

peste umeri. Ea îşi îndepărtă bikinii şi apoi se întinseră amîndoi în patul cel mare.

— Sînt teribil de gelos, spuse el mîngîindu-i umărul.

— De ce? întrebă ea cu o voce care aducea mai degrabă a tors de mulţumire.

— Pentru că prima dată ai stat în patul ăsta cu Cooper.

— Aşa e, spuse ea oftînd cu o falsă disperare, bănuiesc că va trebui să renunţ la Jim.

Rîseră amîndoi, după care tăcură un moment îndelungat, mulţumiţi să se ţină în braţe doar.

— Cum te simţi? şopti Jace în întuneric.

— Aşa, spuse ea şi îşi strecură mîna cu timiditate pe sub aşternut, iar el îşi ţinu răsuflarea cînd ea îşi atinse ţinta.

Katherine zîmbi satisfăcută cînd îi simţi mişcarea instantanee sub atingera ei.

— Dumnezeule, gemu el. Nu la asta m-am referit, dar răspunsul tău e clar.

Făcu un efort pentru a-şi controla respiraţia.

— De fapt, mă întrebam dacă nu cumva ţi-am făcut rău, pentru că n-am fost tocmai blînd.

Scoase un geamăt cînd ea căpătă şi mai multă îndrăzneală.

— Katherine... spuse el răguşit, după care adăugă, puţin mai normal: Nu mi-aş fi închipuit niciodată că eşti virgină.

— Credeai că sînt o stricată care a înşirat o mulţime de amanţi? întrebă ea muşcîndu-l uşor de gît.

— Nu, sigur că nu, spuse el printre dinţii încleştaţi, căci îi era din ce în ce mai greu să vorbească. Doar că mă gîndeam că o femeie atît de frumoasă ca tine trebuia să fi... fost implicată... pînă acum. Mă bucur foarte mult că n-ai fost.

— Ah, Jace, murmură ea cufundîndu-şi faţa în părul de pe pieptul lui şi sărutîndu-l uşor, apoi trecîndu-şi limba peste sfîrcurile lui.

— Katherine... spuse el încet. Mă... mă faci să plutesc.

Îşi strecură mîna sub cearceaf şi i-o luă pe a ei, sărutîndu-

i-o.

Îi puse un sărut plin de pasiune în palmă în timp ce o rostogoli pe spate.

Stăpînindu-se cu măiestrie, o posedă din nou cu extrem de multă blîndeţe.

●

Săptămînile următoare au fost idilice. Katherine şi Jace erau total absorbiţi unul de celălalt, împărţeau acele priviri şi gesturi proprii îndrăgostiţilor şi, totuşi, afecţunea lor era observată de oricine sesiza acele schimbări.

Rîdeau, vorbeau şi făceau dragoste cu o bucurie care contrazicea împrejurările în care se căsătoriseră. Katherine se jucă şi exersă la maşina de scris, iar pînă la sfîrşitul primei săptămîni, compuse cîteva încercări de reclame.

În timpul zilei, cînd Jace era la lucru, ea îşi petrecea ore în şir punînd pe hîrtie idei şi făcînd cercetări. Îi citea apoi cu glas tare lui Allison, care era o ascultătoare foarte atentă. O ţineau într-un pătuţ aşezat pe podeaua living-ului, pînă cînd, într-o seară, Jace aduse un leagăn de interior. Montînd acel obiect în formă de A şi instalînd-o pe Allison pe scaunul moale şi confortabil, el remarcă:

— Apartamentul ăsta devine mai neîncăpător pe zi ce trece.

Pentru cineva care gătise întotdeauna numai de nevoie, Katherine descoperi o plăcere neobişnuită de a găti pentru Jace. Într-o seară îi făcu surpriza unei prăjituri cu ciocolată, despre care el spusese că era mîncarea lui preferată.

Ea ştia că era iute la mînie. Nu văzuse acest lucru în seara cînd o atacase Ronald Welsh? Şi o mai dovedise de cîteva ori în timpul discuţiilor de dinainte de căsătorie. În ziua cînd fuseseră la lac şi, fără să vrea, îl comparase cu Peter, îşi dăduse seama exact, cît de exploziv îi putea fi temperamentul.

Dar acum nu se vedea nici urmă de aşa ceva. Era uşor de

trăit alături de el, era ordonat şi generos. Allison se bucura de multă afecţiune din partea lui. În fiecare zi cînd venea de la lucru, făcea un duş, se schimba şi apoi îşi petrecea timpul vorbind şi jucîndu-se cu ea. Uneori, dacă era agitată, o legăna. Atenţia lui o potolea întotdeauna.

Într-o seară, Katherine îl auzi gîngurindu-i în timp ce stătea cu ea în balansoar.

— Allison, fetiţă scumpă, tati te iubeşte. Te iubesc, Allison.

Cuvintele acelea îi străpunseră inima lui Katherine. Căci, nici în cele mai intime momente, Jace nu îi spusese că o iubea. O copleşea cu vorbe de dragoste, şi niciodată nu se elibera fără să-i ofere şi ei, cu răbdare şi tandreţe, o perfectă satisfacţie.

Tînjea, deodată, să-l audă spunîndu-i acele cuvinte cu acea sinceritate cu care îi vorbea lui Allison. Şi atunci îşi dădu seama.

Îl iubea pe Jason Manning.

Cînd se întîmplase? În ce moment renunţase la suspiciune şi îl acceptase ca pe un bărbat sincer ce părea să fie? Cînd încetase să mai caute motive ascunse în adîncimile ochilor lui? Nu ştia. Tot ce ştia era că îl iubea şi că, dacă nu avea să rămînă în viaţa ei, aceasta avea să se transforme într-un vid întunecat.

Niciodată nu îşi permisese să fie atît de vulnerabilă în faţa altei persoane. Era ceva ce o speria. Mai întîi îşi asumase controlul asupra vieţii ei. Acum îl deţinea şi pe cel asupra inimii şi a sentimentelor ei. Ce avea să facă dacă îi înşela vreodată încrederea? Cum i-ar fi suportat duplicitatea?

Alungă acel gînd îngrozitor din minte şi îl ascultă cum îi cînta încet lui Allison. Nu ar fi înşelat-o. Nu ar fi putut! Nu cînd trăiau o experienţă sexuală atît de totală. Nu se mai săturau unul de celălalt.

Un alt gînd cumplit îi invadă mintea. Pofta trupească. Bărbaţii puteau să facă sex şi, în acelaşi timp, să rămînă cu sufletul şi mintea întregi. Asta însemnau, oare, pentru Jace toate acele clipe splendide de iubire? Să fi fost, oare, atît de abil, încît să o facă să creadă că însemnau la fel de mult pentru el ca

pentru ea? Oare vorbele pe care i le şoptea la ureche cu atîta pasiune nu erau decît nişte tirade învăţate pe de rost?

●

— Hei, ce bunătate culinară mai pregăteşti pentru seara asta?

O trezi din acea reverie tulburătoare venind în spatele ei lîngă aragaz şi punîndu-i mîinile pe umeri.

— Ochi de şopîrlă, spuse ea rîzînd şi frecîndu-se fără să-şi dea seama de el.

— Cu sos de brînză? Grozav! Una din mîncărurile mele preferate, spuse el adulmecîndu-i ceafa şi lipind-o de el sugestiv. Şi la desert?

„Uşurel, Katherine”, îşi spuse ea. „N-ar putea să te sărute aşa dacă n-ar simţi ceva pentru tine.”

Pe măsură ce sărutul deveni mai profund, toate gîndurile dispărură din mintea ei.

●

Katherine bombăni hîrtoapele care îi făceau maşina cea nouă să zdrăngăne în timp ce se îndrepta spre locul de forare. Îi făcea o surpriză lui Jace cu un prînz special. Happy fusese încîntată să aibă grijă de Allison cînd Katherine îi spusese ce avea de gînd.

Happy Cooper sesizase schimbarea ce se petrecuse între Jace şi Katherine. Încă de cînd îi văzuse prima oară, bănuise că era soţul lui Katherine şi că venise după ea după ce aceasta plecase în urma vreunui conflict ca între soţi.

Oricine vedea că erau nebuni unul după celălalt. Şi, cu siguranţă Jace era tatăl lui Allison, altfel nu putea să ţină atît de mult la acel copil. Era încîntată că cei doi îşi rezolvaseră problemele care îi despărţiseră iniţial. Poate că nu stătuseră destul timp singuri. Astfel că avea grijă ca acest lucru să nu se

mai întîmple şi se oferea mereu să stea cu Allison. Pe urmă, din moment ce Katherine lucra acasă acum, îi simţea lipsa fetiţei.

Katherine începu să audă zgomotul caracteristic zonei de forare chiar înainte de a ajunge. Bucuroasă că drumul acela hurducăit se sfîrşise, parcă maşina la o mică distanţă de locul propriu-zis şi continuă să meargă pe jos.

În coşul pe care îl ţinea pe braţ erau o sticlă de vin, pui fript şi fructe. Sînii, nestingheriţi de vreun sutien, i se mişcau sub bluza de mătase în timp ce mergea pe drumul acela accidentat.

Chicoti uşor gîndindu-se la ce avea să urmeze. Se gîndi la tot felul de scheme prin care să-l facă pe Billy să iasă din rulotă, aşa încît ei doi să se bucure de un prînz intim.

Spre surprinderea ei, văzu că nu avea să fie nevoie să-l îndepărteze pe Billy, căci acesta nu era în rulotă, ci îşi făcea de lucru la una din camionetele vechi. Judecînd după toate piesele din jurul lui, era ocupat de multă vreme.

— Bună, Billy, îi strigă ea pentru a acoperi zgomotul.

Cînd el îşi ridică privirea şi o văzu, se uită nervos peste umăr, spre rulotă, după care se apropie de ea tîrşîindu-şi picioarele crăcănate şi ştregîndu-şi mîinile pe o cîrpă murdară de petrol.

— Bună, Katherine.

— De ce nu lucrezi în rulotă? Ţi-a dat Jace altceva de făcut cumva? întrebă ea rîzînd şi arătînd spre maşina dezmembrată.

— Nu, am plecat de bunăvoie. N-am vrut să stau sub acelaşi acoperiş cu ea, zise el arătînd din cap spre o maşină Winnebago lungă şi sclipitoare pe care Katherine nu o observase pînă atunci.

— Ea?

— Da, spuse Billy simplu, după care întoarse capul şi scuipă dispreţuitor în praf.

Se întoarse agale spre camionetă, iar Katherine se uită uluită întîi la maşină şi apoi la rulotă.

— Ei bine, spuse ea oftînd. Halal dejunuri-surpriză.

Se duse la rulotă, deschise uşa şi intră în spaţiul slab

luminat. Cînd ochii i se obişnuiră cu întunericul, se uită spre biroul lui Jace.

În clipa aceea simţi că-i vine rău. Rămase fără grai, uluită şi cu inima zdrobită. Apoi, o gelozie cumplită îi puse stăpînire pe tot trupul.

Jace stătea sprijinit de birou cu picioarele lui lungi depărtate şi întinse, iar între ele, cu mijlocul lipit intim de el, se afla o femeie brunetă. Mîinile lui Jace erau împreunate la spatele ei şi degetele ei cu unghii date cu lac roşu se strecurau prin părul lui negru şi des.

Văzînd reacţia de uimire a lui Jace la apariţia lui Katherine, femeia se întoarse şi o privi cu un aer de superioritate şi cu nişte ochi închişi la culoare şi umezi. Nu îi dădu drumul lui Jace, în schimb, spuse pe un ton mieros:

— Trebuie să fii Katherine. Ce plăcere să te cunosc!

Se apropie şi mai mult de Jace cu mişcări senzuale şi spuse cu o stînjeneală prefăcută:

— Ah, iartă-mă, te rog. Nu m-am prezentat. Sînt Lacey Newton Manning. Soţia lui Jace.

Capitolul zece

Katherine poseda, probabil, foarte multă autodisciplină şi autocontrol care o împiedicară să leşine sau să o rupă la fugă. În schimb, îşi încleştă pumnii, înfigîndu-şi unghiile în palme. Plămînii i se contractară şi răsuflarea păru să-i iasă din trup încetul cu încetul pînă cînd trase aer în piept într-un efort de a se stăpîni.

Îşi desprinse privirea de chipul ironic şi triumfător al lui Lacey şi şi-o îndreptă spre Jace a cărui supărare se manifestă printr-o zvîcnire în maxilarul rigid şi prin răceala ochilor. Se desprinse încet din îmbrăţişarea lui Lacey şi se ridică, dînd-o la o parte.

— Nu e chiar aşa, Lacey. Eşti fosta mea soţie, ceea ce cred că e o diferenţă, o corectă el.

„Deci, chiar a fost căsătorit cu femeia asta”, îşi spuse Katherine, care se agăţase de speranţa foarte slabă cum că Lacey i-ar fi făcut o glumă proastă unui vechi prieten. Dar atitudinea seducătoare pe care o avea faţă de Jace demonstra că relaţia lor depăşea cu mult limitele prieteniei. Pînă şi un prost ar fi observat asta.

— Ah, Jace, îl mustră Lacey supărată, totdeauna ai fost atît de precis. Eu încă mă mai simt măritată cu tine. Întotdeauna o să te consider soţul meu. În ochii lui Dumnezeu, sîntem.

— Zău? spuse el arcuindu-şi o sprînceană cu scepticism. Lacey, dacă Dumnezeu i-ar lua în considerare pe toţi care se cred căsătoriţi cu cineva, lumea ar fi plină de bigami.

Katherine nu îşi amintea să-l mai fi auzit vreodată vorbind cu atîta amărăciune. Se referea, oare, la căsnicia lor? Durerea din inima ei era insuportabilă.

El continuă să o privească pe Lacey stăruitor, în timp ce ea îi făcea o invitaţie foarte clară cu buze provocatoare.

Katherine se simţi străină şi în plus. Trebuia neapărat să plece de acolo. Privirile lor intime îi făceau greaţa. Întrerupsese o întîlnire intimă pe care ei păreau dornici să o continue.

Coşul cu mîncarea de prînz îi căzu din mînă. Înciudată, Katherine spera ca totul să se împrăştie pe jos şi să facă murdărie. Poate că sticla de vin avea să se spargă. Cînd atinse clanţa uşii, el strigă:

— Katherine, unde te duci?

Ea îl privi furioasă, nevenindu-i să creadă. Oare îşi pierduse minţile? Credea că avea să stea să vadă cum îşi doreşte – sau îşi iubeşte – fosta soţie?

— Acasă, spuse ea cu răceală. Am venit doar să-ţi aduc ceva de mîncare.

— Ia te uită ce... începu Lacey, dar Jace o întrerupse.

— Mulţumesc, spuse el.

Acea expresie de durere nu dispăruse de pe chipul lui, dar

capacitatea de percepţie nu îl înşelase niciodată. O măsură din cap pînă-n picioare cu ochi intuitivi. Ştia de ce venise şi ea roşi puternic. Planurile ei de a petrece cîteva momente de intimitate ca între soţi i se păreau acum obscene.

— Poate mîncăm împreună mai tîrziu, propuse el.

— Nu cred, spuse Katherine tăios.

Jace mormăi o înjurătură. Fiecare părticică a trupului îi emana furia.

— Bine, încă nu pleca. Vreau să stăm de vorbă.

Lacey se urcă pe birou, încrucişîndu-şi picioarele. Şoldurile şi picioarele i se vedeau foarte bine conturate prin pantalonii albaştri de mătase. Prin bluza bej croşetată, Katherine îi vedea sînii mari cu sfîrcuri închise la culoare. Şl Jace îi vedea, îşi spuse ea nefericită.

— Nu-i aşa că Jace e un soţ minunat, Katherine? întrebă ea cu un glas mieros. Cînd eram căsătoriţi, mă ţinea ocupată cîte o oră de fiecare dată.

— Lacey, zise el furios.

— Şi acum îmi amintesc cum era cînd făceam dragoste, ceea ce se întîmpla foarte des, spuse ea rîzînd. Face din sex un adevărat eveniment, nu?

Katherine simţi că-i vine să verse şi tare mult ar fi vrut să alerge spre uşă şi să se depărteze cît mai mult posibil de acei ochi căprui batjocoritori şi de acea gură senzuală.

— Bineînţeles, căsătoria noastră s-a bazat pe dragoste, în timp ce a voastră...

Katherine completă fraza în gînd. Oare Jace considerase necesar să-i povestească lui Lacey împrejurările în care se căsătoriseră?

— Lacey, toate astea ţin de trecut şi nu o privesc absolut deloc pe Katherine.

Era, oare, o tentă de avertisment în tonul lui?

— Ba dimpotrivă, dragul meu, spuse ea sprijinindu-se cu mîinile de suprafaţa biroului şi aplecîndu-se puţin înainte.

Sînii grei i se balansau asemeni unor pepeni copţi.

— Cred că i-ar plăcea să afle că am divorţat din cauza copiilor.

Se uită la Katherine cu un aer de superioritate.

— Vezi tu, Jace are o mare pasiune pentru familie. Imediat după ce ne-am căsătorit, a început să-mi spună că vrea copii, zise ea şi se bosumflă. Dar eu am vrut să fie numai al meu un timp.

— Lacey, eu...

Ea se lăsă pe spate şi începu să-şi balanseze picioarele. Îl ignoră pe Jace şi continuă, netulburată de furia lui crescîndă.

— Nu-i un mare noroc că a făcut rost de o familie de-a gata însurîndu-se cu tine?

Zîmbetul ei era strălucitor, dezvelind nişte dinţi albi şi ascuţiţi.

Katherine îşi muşcă buzele. Refuza să se arate distrusă în faţa lui Lacey sau a lui Jace. Cînd el făcu o mişcare spre ea, se feri brusc. Tot ce spunea Lacey era adevărat, dar, într-un fel, a auzi acele cuvinte rostite de femeia aceea superbă care fusese căsătorită cu Jace, trăise cu el, dormise...

Se cutremură. Faptul că el îi povestise lui Lacey despre viaţa lor personală era o insultă de neiertat. Poate că stătea acolo să o asculte pe Lacey fiindcă în subconştient dorea să fie pedepsită. Fusese o proastă că acceptase acea căsătorie de la bun început. Apoi mai făcuse un pas şi se îndrăgostise de Jace cînd ştia că nu este ceva reciproc. Ajunsese să aibă încredere în el. Aceasta fusese greşeala cea mai mare. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Mary nu îl iubise pe Peter şi nu avusese încredere în el?

— Din moment ce ţine atît de mult la a avea o familie, cum să nu se ofere să crească fetiţa bietului şi scumpului Peter? Totuşi, îi stă în fire să sacrifice tot pentru o cauză nobilă.

— Taci, Lacey, spuse el întorcîndu-se spre ea şi străpungînd-o cu ochii lui albaştri care aruncau fulgere de mînie.

Se vedea foarte limpede că era nervos. Lacey scotea în evidenţă amănuntele neplăcute ale căsătoriei lui şi acestea îl deranjau, mai ales cînd se vedea foarte clar că încă îşi mai iubea

fosta soţie.

— Eh, aşa faci tu, dragul meu, ca o situaţie neplăcută să se rezolve cu bine, zise ea studiindu-şi manichiura. Ai fost foarte generos făcîndu-i rost lui Katherine de slujba asta. Bineînţeles, cu cît e mai ocupată, cu atît stai mai puţin cu ea.

Ultimele ei cuvinte îi străpunseră inima lui Katherine ca o suliţă. Involuntar, muşchii feţei îi zvîcniră şi se întoarse furioasă spre Jace.

— Ce-ai făcut pentru a-mi face rost de slujba asta?

— Ah, draga mea, ar fi trebuit să-l auzi cum căuta să-l convingă pe tata că e o idee bună, zise Lacey. Eu ascultam la celălalt telefon. Practic îl implora să fie de acord cu ideea reclamelor ăstora prosteşti.

Katherine asculta fiecare cuvînt, îngrozită de implicaţiile lor. Căuta pe chipul lui Jace vreun semn de negare, dar el nu făcea decît să strîngă din maxilar şi să adune răceală în ochi.

— E adevărat, Jace? E adevărat că ai născocit o slujbă inutilă pentru mine?

— Katherine, ascultă-mă, te rog... zise el făcînd un pas spre ea.

— Răspunde-mi, afurisit să fii, strigă ea. Domnul Newton a avut ideea sau tu?

— Nu înţelegi...

— Spune-mi. Acum!

— La naiba! explodă el. Ţi-aş explica dacă m-ai lăsa să termin o frază.

— N-am nevoie de nici una din explicaţiile tale mincinoase. A cui a fost ideea reclamelor?

Văzînd că nu răspunde, strigă:

— A cui?

— A mea! urlă el.

Cuvintele acelea ricoşară în pereţii rulotei, găsindu-şi ecoul în spaţiul strîmt din interior.

Katherine şi Jace se înfruntau ca doi tauri extrem de furioşi. Piepturile li se umflau, nările le fremătau şi furia îi

mistuia.

În cele din urmă, Katherine se sili să-şi elimine tensiunea din trup şi, îndreptîndu-şi umerii, se pregăti să iasă. Deschise uşa şi coborî pe treaptă.

Se miră cînd Jace veni după ea şi o apucă de braţ cu putere.

— Dă-mi drumul, zise ea încercînd să se elibereze din strînsoare.

— Nici vorbă. N-o să pleci de aici ca din puşcă, pentru că ar servi drept subiect de bîrfă.

Mergea lîngă ea cu paşi mari şi furioşi.

— Eh, sigur că nu vrem să se bîrfească despre viaţa amoroasă a şefului, nu-i aşa? întrebă ea cu dulceaţă în glas. Cred că precauţiile tale sînt inutile din moment ce fosta ta soţie se află deja aici.

Strînsoarea lui era dureroasă, dar el nu-i dădu drumul, ci ignorîndu-i sarcasmul, o întrebă:

— Unde naiba ţi-e maşina?

— Acolo, zise ea arătîndu-i camioneta parcată la umbra unui stejar.

Practic o tîrî restul drumului. Credea că-şi păcăleşte oamenii făcînd pe cavalerul? Parcă ei nu îşi dădeau seama că era furioasă după chipul rigid şi spatele drept?

Cînd ajunseră la maşină, unde nu mai puteau fi auziţi de nimeni din cauza zgomotului produs de echipamentul de forare, spuse:

— Nimic din ce s-a spus sau s-a făcut acolo nu are importanţă pentru noi. Mă auzi, Katherine? o întrebă el scuturînd-o uşor.

— Mă doare. Vrei să-mi dai drumul, te rog?

Îl privea calmă, fără să arate nimic din tulburările lăuntrice.

— El îi dădu drumul imediat şi ea îşi frecă braţul, încercînd să-şi refacă circulaţia sîngelui.

— Să mă aştept la un tratament şi mai dur cînd vii acasă?

Mai vii acasă?

— Katherine, spuse el exasperat, dar îşi întoarse privirea spre peisajul din jur care era atît de liniştit.

Oftă adînc şi o privi din nou.

— Cînd ţi-am făcut rost de slujbă...

— Îţi mulţumesc, dar n-o vreau, spuse ea cu amărăciune.

— Am făcut-o pentru tine!

— Ah, sînt convinsă, spuse ea rîzînd ironic. Era singura parte din viaţa mea asupra căreia nu deţineai controlul. Cariera mea. Ai pus stăpînire pe viaţa mea, pe casa mea. Pe...

Se opri înainte să facă o mărturisire care i-ar fi confirmat totala umilire.

— A trebuit să ai totul, nu? N-ai vrut să păstrez nici măcar o fărîmă din mîndria sau respectul faţă de mine însămi. Dumnezeule, voi ăştia din familia Manning, sînteţi tare lacomi. Acum îţi sînt absolut îndatorată şi sînt sub supravegherea ta, nu?

Recunoştea simptomele. Furia lui începea să iasă la suprafaţă. Vorbele ei îi străpunseră armura. „Aşadar, am avut dreptate”, îşi spuse ea, văzînd cum cutele din jurul gurii lui deveneau şi mai adînci. „Adevărul doare întotdeauna şi el nu suportă.”

— Bine, spuse el ameninţător. Poţi să crezi ce vrei, adăugă el apoi şi făcu încă un pas spre ea. Dar mai deţin controlul asupra unui lucru de care ai uitat să spui.

— Care? întrebă ea cu un glas tremurător, temîndu-se instinctiv de licărirea periculoasă din ochii lui.

— Ăsta, zise el şi o trase la piept.

— Nu... protestă ea înainte ca gura să-i fie astupată de a lui.

După un sărut de pedeapsă, el îşi înălţă capul o clipă.

— Poţi să începi să-mi plăteşti datoriile.

O ţinea nemişcată, lipită de trupul lui tare ca o stîncă. Îşi apăsă buzele pe gura ei închisă şi nu renunţă pînă nu o făcu să se deschidă.

Limba îi pătrunse înăuntru şi şoldurile i se frecau de ale ei

lipind-o de maşină. Mîinile o pipăiau peste tot, jignitoare şi abuzive. Din fericire, el se afla cu spatele spre zona de lucru şi nimeni nu era martor la umilirea ei.

El îşi încetă sărutul şi îşi lipi buzele de gîtul ei.

— Ai venit pentru un prînz intim, nu-i aşa? o întrebă el răguşit.

Ea scînci şi lacrimile ameninţau să-i ţîşnească din ochi cînd îşi aminti de planurile ei iniţiale. Atîtea se întîmplaseră de atunci. Cum i se spulberaseră visurile în interval de o oră!

— Mi-ar fi făcut mare plăcere, Katherine, spuse el atingîndu-i sînul. Ştiu că n-ai nimic pe sub bluză. În gîndul meu îţi văd sînii, îi simt şi îi gust.

Îi găsi gura din nou şi, de data aceasta, în sărutul lui nu mai exista nici un pic de violenţă, ci era extrem de tandru. Gura lui îi sorbi buzele şi limba, pînă cînd ea se relaxă total.

Degetele lui îi frecară sfîrcurile prin materialul subţire al bluzei pînă le simţi răspunzînd. Erau ca nişte nasturi tari şi catifelaţi sub atingerea lui.

Katherine simţi cum fermitatea i se topea sub mîngîierile lui. Trupul o trăda prin faptul că răspundea mişcărilor lui. Nu. Nu trebuia. De la început fusese atrasă spre el datorită sexualtăţii lui convingătoare şi văditei lui virilităţi. Acum suferea din cauza propriei slăbiciuni. Acest lucru nu însemna nimic pentru el. Folosea acele îmbrăţişări drept nişte metode de a-i înfrînge voinţa, de a-i distruge autocontrolul şi de a obţine ceea ce voia.

Adunîndu-şi toate puterile, îl împinse, deodată. Ochii lui, înceţoşaţi din cauza pasiunii, clipiră de cîteva ori, încercînd să se focalizeze. Cînd îi văzu chipul furios, îşi lăsă braţele să-i cadă pe lîngă trup.

— Greşeşti, Jace. Nu mă mai impresionezi. Nu mai ai putere asupra nici unei părţi din viaţa mea. Plec acum, dar după toate aparenţele, Lacey are de gînd să mai rămînă. Sînt sigură că e mai mult decît gata să-ţi satisfacă cele mai primitive instincte.

Urcă la volan şi trînti portiera. După ce porni motorul, Jace puse mîna pe mînerul uşii.

— Un discurs frumos şi bine jucat, Katherine, dar nu ţine.

Furia îi dispăruse din glas.

— Mă mai vrei încă la fel de mult cît te vreau şi eu. Şi o să vin acasă ca de obicei.

●

Katherine îl înjură în gînd pe Jace, propria ei vulnerabilitate şi treapta de sus în care se lovi cînd intră în casă. Din fericire, maşina lui Happy nu era pe alee. Probabil că plecase cu Allison la cumpărături. Aceasta îi oferea lui Katherine răgazul necesar pentru a se gîndi la problema ei şi pentru a-şi linge rănile.

Nu-i stătea în fire să se trîntească în patul cel mare şi să izbucnească într-un torent de lacrimi. Katherine Adams cea calmă şi stăpînă pe sine rareori îşi lăsa emoţiile să erupă cu atîta violenţă. Dar niciodată nu se simţise atît de trădată.

Nici măcar nu ştiuse că Jace mai fusese căsătorit. Cît de mult, oare? Cînd? De ce divorţaseră? Lacey spusese că unul din motive fusese dorinţa lui de a avea copii înainte ca ea să fie pregătită pentru aşa ceva. Să fi fost Jace capabil să se însoare cu Katherine şi să o crească pe Allison numai pentru a o pedepsi pe Lacey pentru refuzul de a-i dărui copiii pe care şi-i dorea? Acela să fi fost motivul şaradei?

Strîngînd în braţe perna care avea mirosul lui, îşi cufundă faţa în moliciunea ei şi îi rosti numele suspinînd. „De ce m-am îndrăgostit de el?” Se mustră ea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o asemenea iubire nu exista decît în minţile poeţilor şi ale visătorilor. Nu putea supravieţui în lumea reală.

Nu îşi putea aminti de dragostea tatălui ei, deşi era sigură că trebuia să o fi iubit foarte mult. După moartea soţului ei, Grace Adams a realizat deodată că moştenise responsabilitatea de a-şi întreţine copiii şi pe sine într-o vreme cînd femeilor nu li se ofereau prea multe posibilităţi în privinţa locurilor de muncă. Dragostea ei luase forma sacrificiului personal pentru ca Mary şi Katherine să aibă mai mult. Doar rareori găsea timpul sau

energia necesare după o zi de muncă la poştă să le mîngîie, să le alinte şi să-şi arate dragostea faţă de fete. Dacă îşi găsea timp pentru aşa ceva, Mary era, de obicei, cea care beneficia de atenţie, căci era cea mai mică.

Katherine nu îşi învinuia tatăl că murise şi nici mamei ei nu-i găsi vreo vină.. Dar tînjea să fie iubită. Se ferise întotdeauna de legături temporare, pentru că, undeva, înăuntrul ei, ştia că nu ar fi putut suporta durerea despărţirii, de a pierde din nou o fiinţă iubită. Pînă cînd nu îl întîlnise pe Jace Manning nu îşi deschisese niciodată inima atît de mult, nu îşi mai arătase profunda afecţiune pentru nimeni.

Ea şi Mary se înţeleseseră foarte bine şi, dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi spus că îşi iubeşte sora şi ar fi fost adevărat. Dar nu era acelaşi lucru. Ea şi Mary nu avuseseră niciodată discuţiile intelectuale pe care le avea cu Jace. Isteţimea şi subtilul lui simţ al umorului nu se comparau cu teribila naivitate a lui Mary. Jace fusese primul care primise dragostea ei adevărată şi acum i-o respinsese.

Cînd lacrimile îi secară, aranjă patul şi se spălă pe faţă. Cînd se întoarse cu Allison, Happy observă că era neobişnuit de tăcută, dar Katherine nu spuse nimic despre nefericirea ei. O atitudine stoică şi indiferentă avea să fie scutul ei.

Pregăti cina vorbind singură. Îşi pleda cazul, repetînd fiecare cuvînt. Dacă – şi era un mare „dacă” – Jace venea acasă, aşa cum spusese, ea era gata să-i înfrunte logica, despre care ştia că era mai ascuţită decît o sabie.

Intenţionat, făcu baie şi se îmbrăcă îngrijit. Nu voia ca el să o găsească răvăşită şi deprimată. Nu avea de gînd să se umilească. Avea să-l înfrîngă prin aplombul ei.

În ciuda faptului că îşi spunea că nu-i pasă dacă se va întoarce sau nu, inima îi tresări cînd auzi motorul jeep-ului urmat de zgomotul paşilor lui pe scară.

Tocmai fixa leagănul lui Allison cînd intră el. Îi aruncă o privire scurtă, după care o aşeză pe Allison cu grijă pe scaun. Fetiţa îl zări pe Jace şi începu să dea din picioruşe şi să scoată

chiote de bucurie. Katherine le întoarse spatele şi se duse la bucătărie.

Jace se purta supărător de normal. Se spălă şi se jucă cu Allison înainte de cină, aşa cum făcea întotdeauna. În bucătărie, Katherine trîntea şi zdrăngănea vasele. Cînd se fripse scoţînd ceva din cuptor fără protecţia mănuşilor, înjură tare şi grosolan. „Naiba să-l ia!" îşi spuse ea. „Uite ce-a făcut din mine!"

Jace intră în bucătărie şi întrebă politicos:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, spuse ea tăios. Pot să fac totul singură, adăugă apoi cu subînţeles.

— Bine, zise el vesel şi se aşeză la masă.

Era întruchiparea calmului, aşa cum stătea la masă cu picioarele lungi întinse, cu gleznele şi cu braţele încrucişate. Ea simţi o poftă teribilă de a-i răsturna în cap farfuria cu cartofi fierbinţi doar ca să-l vadă pierzîndu-şi cumpătul.

O culcase pe Allison şi mîncau în linişte – Jace cu plăcere şi apreciere, Katherine cu o hotărîre sufocantă.

Ca de obicei, Jace o ajută la vase. Ea evita orice contact cu el. O dată şi-a vîrît mîna în apa cu detergent şi i-a prins-o pe a ei mîngîindu-i palma cu degetul mare în timp ce analiza furtuna din ochii ei verzi. Ea şi-o smuci furioasă, dar se stropi pe faţă.

— Vreau să-ţi vorbesc, spuse el cînd ieşiră din bucătărie.

Katherine era furioasă că începuse el discuţia. Atacul era cea mai bună strategie şi acum el deţinea acel avantaj. Să-l ia naiba!

— Bine, zise ea tăioasă şi se aşeză pe un fotoliu în faţa canapelei. Şi eu vreau să-ţi vorbesc.

Jace se aşeză pe marginea canapelei şi îşi studie mîinile.

— Ar fi trebuit să-ţi spun de Lacey. Iartă-mă. Îmi pare rău că a trebuit să afli despre ea aşa.

— Sînt convinsă. Cred că am întrerupt o întîlnire romantică.

— Nu chiar, spuse el scurt.

Expresia feţei, care se mai înmuiase cînd îşi ceruse scuze,

devenise acum severă şi ochii îi erau furioşi.

— Nu? Ah, bineînţeles, acum ai handicapul unei soţii, nu? Ce păcat! Dar mă îndoiesc că acest mic detaliu v-ar împiedica să vă reluaţi legătura.

— La naiba, spuse el frecîndu-şi încheieturile degetelor agitat. Întotdeauna eşti atît de defensivă. Nu vrei să încerci să înţelegi?

— Să înţeleg? întrebă ea cu o voce ridicată. Intru în biroul soţului meu şi îl găsesc în braţele unei femei frumoase, care se întîmplă să fie chiar fosta lui soţie, zise ea şi făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, şi nu înţeleg?

— Eşti geloasă? o întrebă el cu o licărire de umor în ochi.

Schimbarea stării lui de spirit o derută. „Da!” ar fi vrut ea să strige. „Da. Pentru tot timpul cît a stat cu tine. Da. Pentru fiecare dată cînd ai făcut dragoste cu ea. Da. Pentru fiecare sărut pe care i l-ai dat. Da, mă roade gelozia.”

În schimb, spuse cu dezinvoltură:

— Geloasă? Nu. Ca să fii geloasă trebuie să iubeşti.

Să fi fost o uşoară licărire de durere în ochii lui? Nu, era numai iritare datorită faptului că ea nu se arăta mai distrusă.

— În definitiv, e o căsătorie de convenienţă, continuă ea. Amîndoi ştim de ce am făcut-o.

Îi ocoli privirea, incapabilă să-i înfrunte ochii cercetători. Se ridică brusc şi se duse la birou. Trebuia să pună distanţă între ei. „Apără-te, Katherine”, se sfătui ea.

— Eu... ăăă... se bîlbîi ea şi se enervă pentru că nu îşi mai putea păstra sîngele rece cînd o privea el. M-a deranjat faptul că m-ai minţit în legătură cu slujba.

— O să faci o treabă foarte bună, Katherine, indi...

— Să ştii că o să fac! exclamă ea răsucindu-se brusc pentru a-l privi. Sînt mai decisă ca oricînd să fac o treabă excelentă. Ca să vă arăt ţie şi domnului Willoughby Newton că nu trebuie să-mi facă favoruri numai pentru că sînt nevasta unuia din oamenii lui cei mai buni.

„Ai grijă, Katherine”, se avertiză ea. Simţea lacrimile

umplîndu-i ochii.

— Indiferent care ţi-ar fi fost motivele, mi-ai găsit o slujbă excelentă. Îţi mulţumesc, domnule Manning, dar acum sînt o simplă angajată şi o să mă descurc singură. Dacă voi reuşi, foarte bine. Dacă nu, va fi propriul meu eşec. Dar nu vreau nici un ajutor din partea ta.

Ultimele cuvinte le rosti răspicat şi sfidător.

— Te înşeli dacă îţi închipui că aş fi vrut să fac altceva, Katherine, spuse el calm.

Pe ea o surprinse foarte mult acea acceptare imediată a discursului ei. Unde îi era mînia? De ce nu riposta? Părea... cum? Trist? Făcu un efort pentru a-şi recăpăta elanul.

— Cît despre căsnicia noastră, fiecare îşi vede de ale lui. Ţinînd cont de împrejurări, găsesc că-i cinstit.

— Da.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o afirmaţie abia perceptibilă.

— Da, spuse ea cu mai multă convingere decît simţea.

Îi oferea permisiunea de a fi cu Lacey cînd dorea. Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte care îi dăruiau libertatea, se întrebă dacă ar fi suportat ca el să o părăsească acum.

— De dragul lui Allison, putem continua să ne prefacem că sîntem o familie, dacă... dacă mai doreşti asta, spuse ea cu greu.

Făcînd o pauză, îi dădu prilejul de a o contrazice şi se rugă să nu o facă. Văzînd că el nu spune nimic, continuă:

— Cred că ar trebui ca amîndoi să ne vedem de treburi şi... să facem ce vrem.

Gata. Unde era sentimentul de satisfacţie pe care se aşteptase să-l simtă? Nici o bucurie triumfătoare nu îi umplea simţurile. În schimb, un gol, în mod ironic, la fel de greu ca o stîncă, îi apăsa inima. Discursul ei păruse banal, copilăresc, neinspirat şi nesigur.

Jace se ridică şi se duse spre ea.

— Cred că ai perfectă dreptate, Katherine.

Ea îşi blocă mintea în faţa durerii produse de vorbele lui.

Strînse din buze pentru a-şi înăbuşi suspinul ce ar fi dorit, să iasă. Chiar şi în acel moment spera ca el să-i implore iertarea şi să-i spună că o iubea. Ei bine, ea îi dăduse un ultimatum şi el îl acceptase. Dar ura acea acceptare calmă. Era o înfruntare pe care s-ar fi bucurat să o piardă.

El continuă să se apropie încet şi se opri chiar în faţa ei. Se simţea încolţită, sufocată, copleşită. Apropierea lui declanşa întotdeauna o destructivă reacţie în lanţ în trupul ei. Acest lucru se întîmpla încă de cînd îi deschisese uşa şi îl văzuse pentru prima oară.

— Cred că fiecare din noi ar trebui să ne urmărim ţelurile personale şi să facem ce vrem. Şi, în clipa asta, eu vreau să-mi sărut nevasta.

Ea se trezi în braţele lui înainte să aibă timp să-şi dea seama care îi era intenţia. Gura i-o acoperi pe a ei. Nu era nici un pic de violenţă în sărutul lui, aşa cum se întîmplase în după-amiaza aceea. Forţa era la fel de dominantă, dar era cu totul altceva.

Îi simţea gura mişcîndu-se pe buzele ei cu o precizie rugătoare pînă cînd, fără voia ei, buzele ei se depărtară pentru a-i primi mîngîierea limbii. O sărută profund, complet şi senzual. Nu îşi mişcă mîinile, ci doar o ţinea strîns lipită de el făcînd inutilă cea mai mică împotrivire.

Ea era cu răsuflarea tăiată cînd, în sfîrşit, el îşi înălţă capul. Se uită în ochii ei verzi şi umezi şi îşi trase mîinile uşor pînă cînd podurile palmelor îi atinseră părţile laterale ale sînilor pe sub braţe.

— Noapte bună, şopti el atunci şi, dîndu-i drumul, se îndepărtă, intră în camera lui şi închise uşa.

Instinctiv, întinse mîna căutîndu-i sprijinul şi îi şopti numele cu un glas răguşit. Acele senzaţii, deja familiare, îi furnicau trupul. „Nu mă lăsa aşa”, strigă ea în gînd.

Apoi îşi recăpătă luciditatea. Aceasta se transformă în furie. Şi furia clocotea.

Cum a îndrăznit? Cum a îndrăznit să mă sărute astfel după

ce şi-a petrecut ziua cu Lacey?

Intră furioasă în camera lui Allison şi trînti uşa. Zgomotul o trezi pe fetiţă şi trebui să o legene pînă adormi din nou.

Capitolul unsprezece

— Cred că o să cumpăr nişte lemne de foc. Am văzut cîteva anunţuri în ziar. Cooper şi cu mine ne-am gîndit să cumpărăm un stînjen şi să-l împărţim. În curînd o să fie destul de răcoare pentru a face focul.

Jace mînca o brioşă şi sorbea dintr-o ceaşcă de cafea în timp ce Katherine îi dădea lui Allison porţia de dimineaţă de cereale şi fructe pasate. Văzînd că ea nu răspunde încercării lui de a înfiripa o conversaţie, insistă:

— Ce zici?

Sporovăiala lui degajată o supără şi acum la fel ca toată săptămîna. Încă din ziua în care noua şi minunata ei lume se prăbuşise, lăsînd-o pustiită, el se purtase ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat între ei.

Ar fi preferat ca el să strige, să azvîrle cu ceva, să aibă o izbucnire de furie, orice, numai să nu fie tot timpul atît de plăcut.

— Cum crezi, murmură ea ştergînd-o pe Allison la guriţă cu un şerveţel de hîrtie umed.

Cu o săptămînă în urmă, ea n-ar fi crezut că vremea rece avea să-i mai prindă împreună şi acum el vorbea de cumpăratul lemnelor de foc.

Aproape că-i învinsese atitudinea indiferentă în seara cînd venise şi îi spusese că dăduseră de petrol în locul unde forau.

— Jace, e minunat! exclamase ea, după care se înfuriase pe sine pentru bucuria sinceră pe care o simţise la auzul acelei veşti bune.

El o privise repede şi zîmbise încîntat.

— Da. Ştii, nu pot să mă obişnuiesc niciodată, spuse el frecîndu-şi mîinile bucuros. De fiecare dată cînd descoperim petrol, chiar dacă sînt convins că acest lucru se va întîmpla, e... e...

Se întrerupse şi ridică din umeri, rîzînd copilăreşte.

— E ca nimic altceva.

Ar fi vrut să-i împărtăşească fericirea, entuziasmul, ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-l felicite, dar...

— Mă gîndeam să ieşim undeva în seara asta, continuă el repede. Am putea s-o lăsăm pe Allison cu Happy şi să cinăm...

— Nu, spuse ea scurt.

Dorinţa de a accepta era extrem de puternică.

— Ăăă... am scris ore întregi astăzi şi sînt obosită.

Dezamăgirea lui era foarte vizibilă, dar îi zîmbi şi spuse:

— Bine. Altă dată.

— Cred că ar cam trebui să plec, spuse Jace acum şi se întinse, ridicîndu-şi braţele deasupra capului. Mă bucur că am cumpărat patul. Umple camera, dar merită.

Zîmbetul lui era fermecător şi diabolic. Ea încercă să-l ignore.

El se aplecă şi îi sărută uşor ceafa.

— Ca totul să fie perfect nu mai trebuie decît să fii şi tu lîngă mine, zise el, iar buzele lui îi mîngîiau pielea delicată şi lui Katherine îi tremură mîna cînd vîrî linguriţa în gura lui Allison.

Jace îşi strecură mîna pe sub braţul ei şi îi strînse sînul uşor. Atingera aceea îi pîrjoli pielea pe sub tricoul subţire. Lăsă linguriţa jos şi se ridică, întorcîndu-se iute spre el.

— Nu mai face asta, spuse ea şi se luptă să-şi stăpînească vocea tremurătoare, adăugind şi mai categoric: Dacă vrei să... să te joci cu cineva, du-te şi joacă-te cu Lacey.

Se simţi încurajată cînd îl văzu strîngînd din buze nervos.

— În plus, trupul ei e mult mai... generos... decît al meu, spuse ea usturător.

Răceala metalică din ochii lui îi arătă foarte limpede că reuşise să-l irite. Maxilarul i se încleştă şi tot trupul îi era rigid, de

parcă ar fi încercat să-şi stăpînească o dorinţă de a ucide.

Totuşi, victoria nu-i reveni lui Katherine, căci el o măsură din cap pînă-n picioare cu insolenţă şi spuse:

— Da, aşa e. Mult mai generos.

După aceea se întoarse şi ieşi din bucătărie, iar peste cîteva clipe Katherine auzi uşa de la intrare închizîndu-se în urma lui.

Distrusă, se prăbuşi pe un scaun şi dădu frîu liber lacrimilor.

— Ah, Jace, spuse ea plîngînd şi, fără să-şi dea seama, îşi duse mîna la sînul care, cu cîteva clipe înainte, se înfiorase sub atingerea lui. Mi-e dor de tine, gemu ea şi puse capul pe masă, suspinînd.

Nu îşi putu permite să-şi plîngă de milă prea mult, însă. De două zile, Allison era agitată şi irascibilă, iar pofta de mîncare îi scăzuse. Nasul îi era înfundat şi, mai tîrziu, în ziua aceea, începu să tuşească. Cu timpul, Katherine se opri din lucru, căci neliniştea în legătură cu sănătatea lui Allison o împiedica să creeze ceva.

După-amiază tîrziu, fetiţa plîngea sfîşietor şi făcuse febră. Katherine se plimba în sus şi în jos cu ea în braţe, încercînd să o liniştească prin bătăi uşoare pe spate şi cuvinte de alinare. Începu să respire mai greu, iar tuşea deveni mai aspră.

Katherine nu reuşi să dea de Happy, a cărei maşină nu se afla în locul obişnuit. Cînd sună telefonul, se repezi la el ca la un colac de salvare. Jace suna pentru a-i spune că era posibil să întîrzie, dar Katherine era atît de bucuroasă să-i audă vocea, încît uită de mîndrie şi de hotărîrea de a-l îndepărta şi spuse repede de boala fetiţei.

— L-ai sunat pe doctor? întrebă el.

— Da. A zis să-i dau un sirop pentru scăderea febrei, să o ţin sub observaţie şi să-l sun din nou dacă starea ei se înrăutăţeşte.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— După-amiază devreme.

— O să-l sun să-i spun să vină acolo. Tu te simţi bine?

— Da, zise ea agitat. Dar, Jace, era atît de mică la naştere şi plămînii...

— Ştiu, draga mea, ştiu. Stai liniştită că vin şi eu cît pot de repede.

Katherine puse receptorul la loc şi simţi un val de iubire cuprinzîndu-i inima. Jace venea să o ajute. Totul avea să fie bine. Jace avea să vină acasă în curînd. Îi şoptea acele cuvinte micuţei Allison care plîngea şi tuşea, în timp ce continua să se plimbe cu ea prin casă sau să o legene în balansoar.

Copilul devenea din ce în ce mai agitat, iar neliniştea lui Katherine se transformă în groază cînd respiraţia fetiţei se îngreună foarte tare. O auzi scoţînd un sunet aspru şi hîrîit din gîtlej. Tusea era ceva îngrozitor. Îi amintea lui Katherine de lătratul cîinilor de vînătoare.

Era înnebunită cînd auzi paşi pe scară şi dădu fuga la uşă, deschizînd-o larg. Jace urca treptele cîte două odată, urmat de doctorul Peterson, medicul lui Allison. Jace se opri brusc cînd văzu privirea îngrozită a lui Katherine, dar după aceea urcă repede şi celelalte trepte şi intră în casă.

Se uită la Allison, în timp ce Katherine bîiguia:

— Abia mai respiră. Ascultă. O să moară. Ştiu sigur. Plămînii...

Doctorul şi Jace o ignorară şi se uitară la Allison. Cînd auzi tusea aceea puternică, doctorul spuse repede:

— În baie.

Jace o împinse pe Katherine spre baie. Părea să ştie ce să facă, deoarece dădu drumul la apă fierbinte înainte ca doctorul Peterson să intre şi să închidă uşa.

— Ce... începu Katherine, dar doctorul o întrerupse întrebînd-o:

— Aveţi Mentholatum, Vaporub sau altceva de genul ăsta?

Ea încuviinţă tăcută şi arătă spre dulăpiorul de medicamente din spatele oglinzii. Doctorul luă un borcan şi începu să ungă fetiţa pe gît cu o gelatină mentolată.

Între timp, baia se transformă într-o adevărată saună, fiindcă apa fierbinte continua să curgă în cadă cu toată forţa. Jace luă un prosop pe care îl înmuie în apă caldă şi, după ce îl stoarse, i-l puse cu grijă pe piept.

— Ar fi trebuit să ştiu... zise Katherine începînd să se scuze pentru ignoranţa ei.

— N-aveaţi de unde dacă n-aţi mai avut un copil bolnav de laringită difterică, o întrerupse doctorul din nou. E una din cele mai alarmante experienţe. Pare ceva mai grav decît este în realitate.

Vocea lui era liniştitoare, iar Jace o luă pe după umeri. Uitînd de problemele dintre ei, Katherine se rezemă de el recunoscătoare, în timp ce doctorul puse din nou prosopul cald şi umed pe pieptul lui Allison.

Cei trei adulţi aflaţi în spaţiul acela îngust erau scăldaţi de sudoare cînd, în sfîrşit, Allison tuşi îndelung şi puternic. Katherine se întinse spre ea, dar doctorul o reţinu.

— S-ar putea să se termine.

Din năsucul fetiţei ieşi o mucozitate şi, în acelaşi timp, ea tuşi şi scuipă tot ce îi crease atîta suferinţă.

— Aşa, strigă doctorul vesel, după care îi şterse nasul cu o batistă de hîrtie şi guriţa cu un deget blînd.

Aproape imediat, respiraţia lui Allison reveni la normal, iar ea închise ochii somnoroasă. Pentru prima oară după ore întregi, nu plîngea.

Jace făcu ordine în baie, iar Katherine îl urmă pe doctorul Peterson, care o duse pe Allison în camera ei. După ce o aşeză cu grijă în pătuţ, scoase stetoscopul şi i-l lipi de piept.

— Exact cum am bănuit, spuse el îndreptîndu-se. N-are nimic la plămîni. Probabil că a răcit şi căile respiratorii s-au îmbîcsit puţin. Răsuflarea grea şi tusea şi-au aflat originea în gît, nu în plămîni.

— Vă mulţumesc mult, domnule doctor. M-am speriat atît de tare.

— Ştiu. Amintiţi-vă mereu de trucul cu baia dacă Allison

sau viitorii copii or să mai păţească aşa ceva.

Apoi se uită la Allison şi hotărî să-i dea un medicament pe care i-l administră cu pipeta.

— E un calmant foarte slab care o s-o facă să doarmă liniştită toată noaptea.

În timp ce completa o reţetă, spuse:

— Cumpăraţi toate astea mîine. Dacă face febră îi puteţi da aspirină lichidă, iar dacă, într-o zi, două, nu se face bine, sunaţi-mă din nou.

— Da, spuse Katherine, conştientă de faptul că Jace apăruse în încăpere.

— Vă mulţumim, domnule doctor, îi spuse acesta strîngîndu-i mîna şi conducîndu-l.

Cînd se întoarse, o văzu pe Katherine aplecată deasupra pătuţului, mîngîindu-i spatele lui Allison.

— Ţi-a tras o sperietură zdravănă, aşa-i? şopti el.

— Oh, Doamne, Jace, am fost îngrozită, zise ea cu un glas tremurător.

— Ştiu. Mă bucur că am sunat şi am putut să fiu alături de tine.

Îşi puse mîinile pe umerii ei şi îi făcu un masaj uşor.

— Îţi mulţumesc, spuse ea încet, apoi, amintindu-şi cît de priceput fusese în timpul crizei, îl întrebă: De unde ai ştiut ce să faci?

El rîse uşor şi apoi zise:

— Cînd te afli într-o zonă de forare în sălbăticie, înveţi să faci o mulţime de lucruri. Uneori trebuie să jucăm rolul de soră medicală unul pentru celălalt. Într-o seară, unul din oamenii mei a avut o astfel de criză şi Billy ne-a spus ce să facem.

— Spune-i lui Billy că o să-i fiu veşnic îndatorată.

— O să-i placă, spus el. Hei, nu ţi-e foame? Am sărit peste cină.

— Şi peste prînz, zise ea, apoi o bătu uşor peste şezut pe Allison şi se întoarse. Dar nici nu m-am gîndit.

— Odihneşte-te puţin pînă mă duc să iau nişte

hamburgeri.

— N-aş vrea să...

— Nu-i nici o problemă, o întrerupse el şi ieşi repede.

Katherine se aşează pe canapea şi îşi rezemă capul de spătar, închizînd ochii. Ce zi...

Acela fu ultimul ei gînd conştient înainte de a fi trezită de nişte sărutări delicate pe obraz. Deschise ochii şi îl văzu pe Jace aplecat deasupra ei.

— Am adormit? întrebă ea somnoroasă.

— Aş fi putut să jur. Ce-ai zice de un picnic?

— Poftim? întrebă ea ridicîndu-se în capul oaselor. Ah, Jace! exclamă ea cînd văzu hamburgerii şi cartofii prăjiţi aşezaţi frumos pe măsuţa de cafea luminată de lumînări.

— Stăpîna e servită, spuse el făcînd o plecăciune.

Katherine rîse pentru prima oară după mult timp. Aceasta creă o atmosferă plăcută pentru cina lor intimă. El îi povesti tot felul de lucruri despre experienţa din străinătate. Descrierea unui şeic care îl voise de soţ pentru una din cele douăsprezece fiice ale lui o făcu să rîdă cu lacrimi.

— Rîzi, dar eu abia am scăpat cu virtutea intactă, spuse el prefăcîndu-se indignat.

Katherine se ridică şi începu să strîngă farfuriile şi cutiile din carton, dar mîinile îi rămaseră nemişcate cînd el o luă pe după mijloc şi o întoarse cu faţa.

Fără să se împotrivească, ea îl lăsă să o tragă mai aproape. Mînile lui i se plimbau pe spate în sus şi în jos în timp ce el o privea în ochi.

— N-ai sutien astăzi, şopti el răguşit şi îi aruncă acel zîmbet neastîmpărat pe care ea ajunsese să-l adore.

Susţinîndu-i privirea, el îşi strecură mîinile mîngîietoare pe sub tricoul ei şi ochii ei se umplură de emoţie cînd îi simţi degetele pe piele. Nu îi opuse rezistenţă. Voia acest lucru. Avea să-şi consume regretele mai tîrziu. Deocamdată, se bucura de atingerea lui.

El îi ridică tricoul şi i-l scoase, iar părul de culoarea mierii îi

căzu greu pe umeri. Luminările ofereau singura lumină şi trupul ei părea o sculptură minunată.

Jace îşi cufundă faţa între sînii ei şi îi sărută pielea delicată. Cuvintele îi erau înăbuşite.

— Katherine... frumoasă... dulce...

Îi sărută sînii cu tandreţe, aproape cu respect, după care se dădu puţin înapoi şi îi veneră din priviri în timp ce degetele lui îi mîngîiau. Apoi îi sărută din nou.

Privindu-l din poziţia aceea, Katherine observă că genele negre îi erau dese şi lungi. Nasul avea o formă perfectă – lung, drept şi aristocratic.

Îi cuprinse genunchii şi îşi plimbă mîinile peste partea din spate a pulpelor. Inima ei bătea cu putere de emoţie. În mod spontan, îi luă capul în mîini şi şi-l aplecă pe al ei peste el, acoperindu-l cu părul ei.

Mîinile lui îi înconjurară mijlocul, după care se îndreptară spre burtă. Îi desfăcu blugii şi trase fermoarul. Strecurîndu-şi mîinile înăuntru, le aşeză pe şoldurile ei.

— Katherine, pielea ta e aurie şi splendidă peste tot, şopti el trecîndu-şi buzele peste abdomenul ei.

Firele de păr care îi crescuseră pe faţă îi zgîriau pielea, dar era o senzaţie plăcută.

Mîinile lui o strînseră şi mai tare cînd gura îi cuprinse buricul, pe care i-l roase uşor cu dinţii şi i-l exploră cu limba. Îl atacă, făcu dragoste cu el.

Era un atac sexual cald, posesiv şi absolut.

Răsuflarea ei se înteţi. Mici explozii aveau loc înăuntrul ei pornind din feminitatea care pulsa, umplînd-o de foc. Avea prea mult sînge pentru a fi conţinut de vene, aşa că acesta îi inundă trupul năvalnic.

Jace se dădu înapoi şi îi studie banda elastică a bikinilor. După aceea îşi strecură un deget sub ea şi trasă o linie ameţitoare mai întîi într-o parte a abdomenului şi apoi în cealaltă, oprindu-se chiar sub buric. Cu o precizie lentă, îşi lăsă degetul să alunece în jos.

Exact cînd ea avea impresia că nu mai suportă, Jace îşi retrase mîna şi se ridică brusc, aproape dezechilibrînd-o. Îi luă faţa în mîini şi îi căută gura cu lăcomie.

— Nu mai rezist, murmură el cu un glas îngroşat, după care stinse luminările repede şi o trase spre dormitor.

Dînd la o parte aşternutul cu nerăbdare, o aşeză pe Katherine pe pat. Ea nu ezită nici o clipă să-şi scoată blugii şi bikinii, în timp ce el se dezbrăcă, înjurînd furios nasturi, catarame şi închizători.

Cînd erau goi, el îi acoperi trupul cu al său şi îi copleşi faţa cu sărutări trecîndu-şi degetele prin părul auriu răsfirat pe pernă.

Îi şopti cu disperare:

— Katherine, nu mă respinge. Te rog. Te vreau. Am nevoie...

Trupul ei răspunse oferindu-i-se fără nici o rezervă. Mîinile i se plimbau pe spatele lat, în jos pe şolduri şi cît putu acoperi din pulpe. Dorinţa adunată în ea o făcu să-i răspundă pasiunii cu pasiune.

Se uniră fără să stea pe gînduri. Jace îşi încetă sărutările febrile şi îşi puse capul pe pernă lîngă al ei, trăgînd aer în piept. Katherine rămase cu mîiniie pe şoldurile lui. Erau bucuroşi să savureze senzaţia, satisfacţia, fericirea provocată de unirea trupurilor lor în acea intimitate atemporală.

După cîteva momente îndelungate, Jace se sprijini în coate şi se uită la ea.

— Am ştiut că eşti pregătită, altfel n-aş fi...

— Ştiu, şopti ea, dîndu-i la o parte de pe frunte buclele negre şi ude de transpiraţie.

El îi contură trăsăturile feţei, lăsîndu-şi degetul să alunece peste pomeţi, pe nas spre buze. Iar gura lui urmă acelaşi drum.

— Să fiu aşa cu tine... e... ah, Katherine, sărută-mă, şopti el răguşit.

Ea simţi că trupul lui cerea mai mult acum, că dorinţa iniţială fusese satisfăcută şi îl sărută, explorîndu-i gura curioasă. El se depărtă uşor şi îi cuprinse sînii în cîte o mînă, ridicîndu-i

spre buzele lui lacome. Limba lui catifelată îi umezi sfîrcurile trandafirii înainte de a le suge.

Katherine îi rosti numele cuprinsă de extaz şi nu mai ştiu nimic în afară de faptul că Jace îi aducea împlinirea. Nu mică îi fu încîntarea cînd îşi auzi numele rostit de Jace în clipa propriului său extaz.

●

— Mă duc să văd ce face Allison, spuse Katherine în întuneric la puţin timp după aceea.

— Cine? întrebă el în glumă şi se feri de palma pe care ea i-o dădu în joacă. Vin şi eu cu tine.

Chicotiră ca doi copii neastîmpăraţi în timp ce străbăteau casa goi puşcă. Jace reuşise să se lovească şi să se împiedice de orice şi se agăţă de Katherine ca să nu cadă. De fiecare dată, se prindea de cîte o parte intimă a anatomiei ei şi apoi îşi cerea mii de scuze.

— Ah, iartă-mă, stăpînă. Îmi pare nespus de rău. E teribil de întuneric, zău aşa.

Katherine chicoti.

— Nici nu-ţi trebuie lumină. Ştii perfect unde se află fiecare lucru.

— Ai perfectă dreptate, spuse el şi o ciupi de şezut.

— Jace! În faţa copilului?

Rîseră amîndoi de nebunia lor, dar deveniră serioşi cînd se uitară la Allison, care dormea liniştită în pătuţul ei.

— Nu cred că i-a fost dor de noi, şopti Jace.

Stînd în pat, după aceea, cu spatele lipit de pieptul lui, Katherine simţi primele regrete.

Să fi fost atît de naivă şi de visătoare încît să creadă că sexul era o prelungire a iubirii? Îl iubea pe Jace şi sexul făcea parte, cu siguranţă, din dragostea ei, dar ştia că el nu o iubeşte.

Totuşi, simţea ceva faţă de ea. Părea să-i placă să fie cu ea. Mai devreme, se temuse la fel de mult ca ea pentru Allison.

Poate că, pentru el, iubire însemna acea preocupare plină de afecţiune.

Un lucru era sigur. Nu avea să-şi permită să mai sufere atît de mult ca în acele cîteva săptămîni. Dacă atît avea să aibă de la el, atîta avea să ceară. Va trebui să-i fie de ajuns.

Parcă aprobîndu-i gîndurile, Jace se mişcă în somn şi îi strînse uşor sînul înainte ca degetele să i se relaxeze din nou.

Katherine mimă ceva ce nu ar fi recunoscut niciodată la lumina zilei.

— Te iubesc, Jace.

●

Katherine stătea în faţa maşinii de scris privind în gol. Trebuia să facă altă serie de reclame, dar amintirea delicioasă a nopţii trecute îi înceţoşa mintea şi îi stimula trupul astfel încît îi era imposibil să gîndească.

Allison se simţea mai bine. Îşi mai recăpătase pofta de mîncare, iar medicamentele prescrise de doctorul Peterson îi provocau o stare de somnolenţă.

Katherine îşi stabilise un ţel pentru ziua aceea şi era hotărîtă să-l atingă înainte să se apuce de pregătirea cinei. Bătu cîteva cuvinte şi fu întreruptă de soneria telefonului.

Se miră cînd auzi vocea aspră a lui Billy.

— Bună, Billy, spuse ea veselă. Cu ce pot să te ajut?

— Păi, Katherine, nu-mi place deloc că a trebuit să dau telefonul ăsta.

Inima lui Katherine se strînse dureros. I se întîmplase ceva lui Jace. Nu! Un accident? Era rănit?

— Jace? întrebă ea cu o voce subţire.

Probabil că Billy bănuise la ce se gîndea, fiindcă se grăbi să o liniştească:

— Jace e bine. Adică nu-i rănit, mort sau ceva de genul ăsta.

Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi recunoscătoare în cel

mai apropiat fotoliu.

— Mi-ai tras sperietură teribilă.

— Îmi pare rău, Katherine.

Să fi fost un scuipat ceea ce auzi ea şuierînd pe lîngă receptor?

— Jace m-a rugat să te sun şi nu-mi place deloc că trebuie să-ţi spun că nu vine acasă în seara asta.

— S-a întîmplat ceva cu puţul?

Un alt scuipat.

— Nu chiar, se eschivă Billy.

— Atunci ce este? întrebă ea exasperată de şovăiala lui.

— S-a dus la Longview să o scape din bucluc pe căţeaua aia de Newton.

Îl auzi pe Billy răsuflînd uşurat după ce, în sfîrşit transmisese mesajul.

— Înţeleg, murmură ea fără să mai adauge ceva de teamă să nu-şi trădeze emoţia.

— Pe naiba, dar asta-i treaba voastră. Oricum, stricata aia a sunat acum vreo oră, agitată şi vorbind aiurea. Se pare că a dat de vreun necaz într-unul din localurile alea ale cowboy-lor care le plac atîta femeilor singure şi nesatisfăcute. L-a implorat pe Jace să se ducă imediat. Şi el s-a dus, zise Billy dezgustat.

— Bineînţeles, spuse Katherine oftînd. Mulţumesc că m-ai sunat, Billy. Aş fi fost îngrijorată dacă aş fi văzut că nu vine acasă.

— Nu ştiu cînd să-ţi spun că o să se întoarcă. Muierea aia... adică... ea...

— Înţeleg, Billy, spuse ea scutindu-l de şi mai multă stînjeneală.

Închise telefonul înainte ca el să apuce să-i răspundă. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă că Jace ar fi putut să o părăsească pentru Lacey. După seara trecută? Imposibil! După dimineaţa aceea, cînd se dusese la farmacie înainte ca aceasta să se deschidă pentru a-i lua medicamentele lui Allison? Nu!

Cum putea să o sărute cu atîta tandreţe şi pasiune ca, după numai cîteva ore, să dea fuga în braţele lui Lacey? Aşa ceva să fie viaţa lor de acum încolo? Va trebui să-i împartă pasiunea cu Lacey, în timp ce aceasta beneficia în plus şi de dragostea lui?

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, spuse Katherine cu glas tare şi abia atunci îşi dădu seama că luase o hotărîre.

Capitolul doisprezece

— Bună, iubito.

Katherine încremeni la birou, furioasă, cînd Jace descuie şi intră, venind apoi să o sărute pe obraz.

— Dumnezeule, sînt frînt. A mai rămas ceva cafea?

— Cred că da, spuse ea cu răceală.

Îl urmări cu privirea cum se duse la bucătărie, sporovăind ca şi cum ar fi ieşit doar să cumpere un ziar – cu două zile înainte. Vorbi despre vreme, întrebă de Allison şi îşi exprimă dezamăgirea cînd auzi că dormea. Nu spuse nimic referitor la locul unde fusese în ultimele două zile şi la ce făcuse cu Lacey Newton Manning.

Katherine trăise într-un vid din clipa în care primise telefonul lui Billy. Jace se dusese repede la Lacey. Lipsise două zile fără să-i spună măcar un cuvînt. Oare se aştepta să vină acasă şi să reia lucrurile de unde le lăsaseră? Avea de gînd să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat? Ei bine, nu-i va fi chiar atît de uşor domnului Jason Manning.

— Cum merge lucrul? o întrebă el venind cu o ceaşcă de cafea.

Se aşeză pe canapea şi îşi rezemă capul de spetează, închizînd ochii cîteva clipe. Îi deschise şi o privi mirat cînd răspunsul ei întîrzie să vină. Ea îi observă cearcănele şi barba

care îi crescuse. Părea tras la faţă.

— Merge bine, spuse ea după cîteva clipe. Ieri am primit o scrisoare de la domnul Newton prin care mă felicită pentru primele materiale pe care i le-am trimis. Am vorbit şi cu şeful de producţie de la televiziune, care mi-a spus că e deja în căutarea unui loc de filmare.

— Hei, e grozav. Ştiam că o să reuşeşti. Sînt mîndru de tine.

Ea se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. Stătea cu spatele la el cînd îi spuse:

— Bănuiesc că poţi să răsufli uşurat. Acum nu mai trebuie să te simţi răspunzător faţă de mine.

Trecu un moment îndelungat de linişte. Cînd vorbi, el o făcu cu oarecare asprime.

— Ce vrea să însemne asta?

Katherine înghiţi în sec, încercînd să îşi înăbuşe durerea care îi sfişia inima. Îşi îndreptă umerii, adoptă o expresie rece şi lipsită de emoţie şi se sili să se întoarcă spre el.

— Înseamnă că mă gîndesc că ar trebui să punem capăt circului ăstuia căruia îi spunem căsătorie.

Dacă acele cuvinte nu o uciseră, durerea din inimă avea să o facă sigur. Continuă cu hotărîre, neputînd să-i întîlnească ochii pătrunzători care o sfredeleau.

— Ai alte... interese... şi eu am fost întotdeauna independentă. Nu-mi place ca altcineva să-mi conducă viaţa tot timpul.

De ce nu putea să păstreze un ton ferm? Vocea îi tremura. Nu voia să admită că furia lui crescîndă şi privirile lui acuzatoare o intimidau.

— Înţeleg. Te-ai gîndit la toate, spuse el cu amărăciune.

— Da.

— Nu poţi accepta existenţa lui Lacey.

Ea rămase uimită cînd îl auzi exprimînd în cuvinte sursa problemei lor, dar nu ezită să-i răspundă.

— Nu, nu pot s-o accept...

— Nu poţi să mă accepţi pe mine! N-ai acceptat absolut nimic în legătură cu mine încă din clipa în care am intrat prima oară în casa asta, spuse el ridicîndu-se şi ducîndu-se spre ea furios.

Katherine făcu un pas înapoi instinctiv.

— Vezi? strigă el referindu-se la gestul ei. Asta vreau să spun, zise el apoi, oprindu-se la cîţiva paşi de ea. De fapt, ce te-a deranjat la mine? Hm?

Ea îl privi doar, încremenită de teamă.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

— Faptul că eşti un Manning, spuse ea. Tîmplele îi zvîcneau şi trase adînc aer în piept.

Acum, cînd venise momentul răfuielii, îi era groază de el.

— Am fost rănită de familia ta o dată şi n-am de gînd să sufăr şi mai mult.

— De familia mea, nu de mine, spuse el.

— Nu-i acelaşi lucru?

— Nu! Nu ţi-ai dat seama pînă acum că mă deosebesc de ei ca ziua de noapte? Dumnezeule! exclamă el izbind cu pumnul în palma celeilalte mîini.

— Nu neapărat, spuse ea înfierbîntîndu-se. Era, intimidată de furia pe care el o radia prin fiecare por, dar era decisă să-şi pledeze cauza şi să fie cît se poate de convingătoare. Nu-i putea spune că îi era imposibil să trăiască împreună cu el cînd era îndrăgostit de altă femeie. Era o situaţie insuportabilă din moment ce ea însăşi era îndrăgostită de el.

— Te-ai purtat exact cum mă aşteptam, Jace. Manipulezi şi îţi farmeci victimele pînă cînd le faci să renunţe la apărare şi atunci dai lovitura. Mi-ai înşelat şi puţina încredere pe care începusem s-o am în tine.

— Ah, dra...

Nu rosti, însă, toată înjurătura. După ce îşi trecu degetele nervoase prin păr, îşi propti mîinile în şolduri şi o privi cu un dispreţ vădit.

— Eşti o prefăcută şi o suspicioasă. Ştiai asta?

— Poftim! spuse ea îndreptînd spre el un deget acuzator. Tocmai mi-ai dovedit că am dreptate. Şi Peter îi vorbea urît surorii mele. Mary a recunoscut chiar că, uneori, nici nu înţelegea toate cuvintele pe care i le arunca. Dar asta a fost numai prima rundă, pentru că, mai tîrziu, a început să o maltrateze şi fizic. Allison e rezultatul unui viol. Ştiai? Să mă aştept la aşa ceva şi din partea ta? În rest, ai făcut totul la fel, pînă şi faptul că ţi-ai etalat prin faţa mea fosta nevastă transformată în amantă. Şi Peter o chinuia pe Mary cu relaţiile pe care le avea cu alte femei.

Din doi paşi, el străbătu distanţa care îi despărţea şi, apucîndu-i braţele, o trase spre el.

— Ţi-am spus să nu mă mai compari niciodată cu Peter, zise el printre dinţii încleştaţi. Era un monstru. Înţelegi? Încă din copilărie era predestinat, distrugerii. Mi-a omorît primul căţel şi mi-a lăsat un bilet pe pernă în care-mi spunea unde îl pot găsi îngropat. A violat-o pe una din fetele cameristei. Cred că avea vreo treisprezece ani. Venise la maică-sa după orele de şcoală. Bineînţeles, totul a fost muşamalizat. S-au dat bani, spuse el şi, strîngînd-o şi mai tare, o întrebă: Te iau prea repede cumva? O să-ţi dau toate amănuntele oribile pe care le doreşti.

— Jace, te rog...

— Ah, nu, domnişoară Katherine. Vrei să afli totul despre noi, cei din familia Manning şi n-am de gînd să te dezamăgesc.

Îi dădu drumul şi îi întoarse spatele brusc. Îşi vîrî mîinile în buzunarele blugilor şi începu să se plimbe încolo şi încoace, continuînd:

— Fireşte, era lumina ochilor alor mei. Era moştenitorul lor, în timp ce eu eram o cantitate neglijabilă, fapt care mi se amintea tot timpul. Băiat fiind, mă întrebam mereu de ce nu eram şi eu copleşit cu tot atîta dragoste şi devotament. Cît am fost mic n-am putut suporta faptul că-l preferau pe Peter, dar acum mă bucur, căci, altfel, aş fi ajuns exact ca el. Vezi tu, l-au iubit, dar nu cum trebuia. Erau prea ignoranţi ca să-şi dea seama. Mie mi-au trebuit ani întregi ca să înţeleg. Ani de prea multă băutură, prea multe bătăi şi aventuri inutile. Într-o bună zi,

mi-a trecut prin cap că, dacă voiam să ajung o persoană respectată, trebuia s-o fac prin propriile mele puteri. Eram decis să nu-i las să-mi distrugă viaţa.

Katherine îşi acoperi gura cu o mînă tremurătoare ca să nu strige. Dacă ar fi putut să ia înapoi cîteva din cuvintele jignitoare pe care le spusese, ar fi făcut-o. Dar acest lucru era imposibil.

Jace nu vorbea cu ea acum, ci analiza totul în mintea lui pe măsură ce rostea acele cuvinte.

— Mi-a părut nespus de rău pentru biata Mary. Ştiu că trebuie să se fi simţit ca Daniel în cuşca cu lei. Bănuiesc că venise vremea ca Peter să se însoare. Era o mişcare bună pentru imaginea bancherului şi alte porcării din astea. Dar nu am înţeles de ce s-a căsătorit cu o fată ca ea şi de ce ai mei au fost de acord cu acea partidă. Apoi am înţeles. Dacă s-ar fi însurat cu o femeie din lumea lui, la prima greşeală, ea ar fi dat fuga la taică-său sau, şi mai rău, la presă, şi Peter ar fi avut de înfruntat un imens scandal. Dar micuţa Mary cea dulce şi naivă, orfană, care nu avea decît o soră mai mare, n-ar fi făcut o asemenea scenă, ci ar fi îndurat totul cu stoicism, cum s-ar spune.

Se opri şi trase adînc aer în piept. O privi pe Katherine îndelung, făcînd un efort pentru a-şi concentra privirea obosită.

— Jace, îmi...

El îşi ridică mîinile pentru a o împiedica să vorbească.

— Te rog, Katherine, nu mai vreau să aud nimic. Sînt foarte obosit, zise el şi închise ochii frecîndu-i cu degetul mare şi cel mijlociu. Cred că ai spus ce ai avut de spus şi eu ţi-am răspuns. Hai să încheiem discuţia.

Se aplecă să ia cheile jeep-ului de pe măsuţa de cafea şi porni spre uşă.

— Unde te duci? întrebă ea timidă.

— La lucru. Aveam de gînd să-mi iau liber astăzi, dar ţinînd cont de împrejurări...

Glasul i se frînse şi ridică din umeri.

Cînd ajunse lîngă uşă, se întoarse şi o privi.

— Ai dreptate, Katherine. Dacă simţi cum simţi, cred că ar fi bine să punem capăt acestui... „Circ căruia îi spunem căsătorie.” Am citat corect?

Inima lui Katherine se sfărîmă în milioane de bucăţele, fiecare sfîşiindu-i sufletul.

— Şi, dacă-i aşa, continuă el cu acea voce lipsită de orice inflexiune, unul din noi va trebui să renunţe la Allison.

Katherine duse o mînă la piept şi gura ei formă un „O” mic.

— Ce vrei să spui? întrebă ea tremurător.

El o privi cu ochii închişi pe jumătate şi spuse:

— Eşti atît de deşteaptă, încît găseşti răspuns la orice; fă-o şi acum. Dar să nu uiţi că noi, cei din familia Manning, sîntem foarte periculoşi cînd ne stă cineva în cale.

Uşa se trînti în urma lui.

●

Katherine acţionă ca un robot în următoarele cîteva ore, dîndu-i să mănînce lui Allison şi făcîndu-şi treburile personale ca o făptură drogată. Strînse fetita la piept şi plînse. Nu îi era teamă că Jace avea să-şi pună în aplicare ameninţarea, dar era disperată din cauza iubirii pentru el care fusese distrusă.

Îl rănise prea mult pentru ca el să o ierte vreodată pentru bănuielile ei. Poate că se înşelase în privinţa motivelor şi caracterului lui, dar de un lucru era sigură – era foarte orgolios. Orgoliul acela avea să-l împiedice să se întoarcă pentru a încerca să refacă relaţia dintre ei.

Grgoiiul şi Lacey.

Katherine auzi vag sirenele pompierilor, dar era prea absorbită de suferinţa ei pentru a mai băga de seamă cîte maşini trecură în viteză.

Abia cînd auzi pe cineva urcînd scara se trezi din letargie. Să fi fost Jace? Inima i se opri în loc, dar imediat îşi reveni, căci recunoscu paşii grei ai lui Happy. Şi părea foarte grăbită.

Katherine îi ieşi în întîmpinare la uşă.

— Katherine, scumpa mea. Nu te speria pînă nu aflăm ce s-a întîmplat.

Buza de jos îi tremura, iar ochii ei, atît de veseli de obicei, acum erau umbriţi de nelinişte.

— Ce tot spui? o întrebă ea ameţită, dar avu presimţirea că se întîmplase ceva cumplit şi se cutremură.

Amintirile legate de seara în care muriseră Peter şi Mary îi fulgerară prin minte ca nişte diapozitive.

— Scumpa mea, n-ai auzit maşinile pompierilor?

— Ba da, dar...

— A fost o explozie la puţul petrolifer, Katherine.

— Dumnezeule! strigă ea şi îşi astupă repede gura pentru a-şi înăbuşi ţipetele isterice pe care le simţea în gîtlej.

— Nu ştim foarte multe...

— Poţi să stai cu Allison? o întrebă Katherine ducîndu-se deja spre dormitor pentru a-şi lua poşeta şi a se încălţa cu o pereche de espadrile.

— Katherine, doar nu te gîndeşti să te duci acolo! E încă periculos. La radio se spune tot timpul să nu se apropie nimeni.

— Mă duc. Stai cu Allison sau trebuie să chem pe altcineva?

Lui Katherine îi păru rău că trebuia să fie atît de brutală cu prietena ei, dar nu putea pierde timpul acum. Trebuia să vadă ce era cu Jace. Dacă...? Oh, Doamne, nu! Nu se putea.

— Katherine, ştii foarte bine că o să stau cu ea. O s-o duc la mine şi o s-o poţi lua de acolo oricînd te vei întoarce.

Happy păru jignită, iar Katherine se opri puţin pentru a o îmbrăţişa, dorind cu disperare ca femeia aceea să-i dăruiască din forţa ei.

— Îţi mulţumesc Happy, pentru... Oh, Doamne! Jim?

Abia atunci îşi aminti că şi fiul ei putea fi în pericol.

— E ziua lui liberă. Slavă Domnului. S-a dus pînă la Dallas, spuse ea şi o împinse uşor. Hai, du-te odată. Sună-mă cînd o să afli ceva. Nimic nu i s-a întîmplat lui Jace, sînt sigură.

Ochii îi erau ciudat de umezi.

Şi ai lui Katherine înotau în lacrimi cînd spuse:

— Sper să ai dreptate. N-aş suporta să...

Nu vru să exprime în cuvinte ce gîndea. Coborî scara în fugă şi se duse spre camionetă.

●

Îi era imposibil să străbată drumul şi, în acelaşi timp, să caute la radio un post care să transmită ceva despre incendiu. Pînă la urmă, renunţă. Poate era mai bine să nu ştie.

Plîngea, se ruga şi se autoîncuraja. Jace trebuie să trăiască! Chiar dacă era desfigurat, ars sau altcumva, dar trebuia să trăiască. Gîndurlle acelea îi făceau greaţă, dar se sili să-şi păstreze sîngele rece.

Se rugă „Doamne, dacă mă urăşte, nu-i nimic. Dacă o vrea pe Allison, renunţ eu la ea. Numai să nu fi murit. Îl iubesc. Dacă e să moară, lasă-mă să-i spun mai întîi că-l iubesc. Să nu sufere. Să nu fie ars. Oh, Doamne, nu suport.”

Nici măcar nu intenţionase să se ducă la lucru în ziua aceea. Spusese că ar fi vrut să stea acasă. Numai acuzaţiile ei oribile îl făcuseră să plece. Numai din vina ei se afla acolo.

Peisajul din jur era înceţoşat din cauza lacrimilor care îi umpleau ochii. Se ghida după dîra de fum care se înălţa pe deasupra pădurii de pini tot aşa cum Moise se ghidase după coloana de foc din sălbăticie. Se vedea de la o distanţă de cîteva mile. Văzu cîteva elicoptere rotindu-se deasupra incendiului asemeni unor vulturi deasupra unui hoit. Acest lucru îi displăcea şi teribil de mult dorea să dispară aceste imagini apăsătoare. În fiecare seară, urmărea buletinele de ştiri unde se arătau imagini ale unor ciocniri de trenuri, accidente de maşini şi incendii. Oare şi familiile acelor victime urau acea încălcare a intimităţii lor? Katherine nu îşi dăduse seama pînă atunci că suferinţa lor era reală. Întîmplările acelea nu era pentru divertismentul telespectatorilor, ci tragedii umane şi personale.

Fu surprinsă cînd zări turla de sondă. Deci explozia nu avusese loc la puţul petrolifer. În jurul zonei de forare se aflau autovehicule, camionete şi maşini de pompieri. Opri brusc şi sări, rupînd-o la fugă spre focul pe care îl vedea acum izolat într-o parte lîngă...rulotă!

— Hei, doamnă!

Două braţe viguroase o prinseră de mijloc şi ea se zbătu ca o tigroaică să scape.

— Nu se poate să vă duceţi acolo. E periculos.

Pompierul îmbrăcat într-o manta impermeabilă de un galben aprins înjură teribil cînd ea îl muşcă de mîna care o ţinea.

— Cred că-ţi va fi foarte greu s-o convingi.

Vocea aceea calmă şi groasă străpunse mintea febrilă a lui Katherine şi ea se prăbuşi deodată în braţele pompierului uluit, care i-ar fi dat drumul dacă altă pereche de braţe nu l-ar fi ajutat să o ţină.

— Jace, şopti ea nevenindu-i să creadă cînd îi văzu faţa înnegrită. Ah! exclamă ea speriată.

— Nu, nu sînt ars, doar murdar, o linişti el.

— Ah, dragul meu, dragul meu, spuse ea atunci, îngropîndu-şi faţa în cămaşa lui şi îmbrăţişîndu-l strîns. Am fost atît de îngrijorată. Credeam...

Emoţia îi încleştă gîtlejul şi ea îl strînse şi mai tare.

— Vino încoace să-ţi explic ce s-a întîmplat, spuse Jace desprinzîndu-se din îmbrăţişarea ei.

În timp ce se îndepărtau, îl zări pe pompier care continua să-şi îngrijească mîna.

— Îmi pare rău, spuse ea. Credeam că soţul meu e rănit şi eram înnebunită. Îmi pare nespus de rău.

— Nu-i nimic, spuse el îmbufnat.

Jace o conduse spre maşină ţinînd-o cu fermitate de cot. Cînd ajunseră, Katherine îl privi înlăcrimată.

— Ce s-a întîmplat?

Jace îşi şterse fruntea cu mîneca.

— Pare mai rău decît e în realitate. Pompierii au venit din

cauza pădurii din jur. Mai degrabă ca să prevină ceva. Dar ar trebui să fim mulţumiţi că n-am zburat cu toţii în aer, adăugă el sumbru.

— Fumul...

— Da, petrolul scoate foarte mult fum. Ceva din apropierea rulotei – un cablu electric sau telefonic – ceva a generat o scînteie destul de puternică pentru a face cîteva butelii de butan să sară în aer. Cîţiva barili fuseseră puşi neglijent unde nu trebuia. Dacă aş fi fost aici...

Strînse din dinţi.

— Oricum, a sărit în aer şi rulota.

— Billy! exclamă Katherine apucîndu-l de braţ.

— Din fericire, tocmai ieşisem amîndoi ca să-i aruncăm o privire camionetei ăleia la care lucra.

Cînd ea se cutremură, el o strînse la piept.

— Am o echipă grozavă, Katherine, spuse el cu mîndrie în glas. Au lăsat totul şi au pus mîna pe stingătoare. Alţii au luat lopeţile şi au început să sape şanţuri în jurul focului. Au reacţionat ca nişte profesionişti.

— Au un şef excelent, murmură ea cu gura lipită de gîtul lui.

El o depărtă puţin şi o privi adînc în ochii umezi.

— Te grăbeai foarte tare cînd ai venit. De ce? o tachină el, deşi părea foarte serios.

— Trebuia neapărat să te văd, recunoscu ea fără ezitare. Să te văd, să-ţi spun că-mi pare rău, Jace. Pentru tot. Am fost o proastă.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji acum.

— Cînd mă gîndeam că ai putea să fi... Ei bine, nimic nu mai conta. Absolut nimic. Nici chiar... vreau să spun... te iubesc, indiferent ce...

El nu o lăsă să termine şi o întrerupse coborîndu-şi gura asupra gurii ei. Katherine ignoră praful şi funinginea care îi acopereau fiecare părticică vizibilă a pielii şi mirosul oribil de fum din haine şi păr. Nu era conştientă decît de căldura cu care o

săruta.

Îi lipsea totuşi acea pasiune senzuală a celorlalte sărutări, dar nu era momentul potrivit pentru pasiune, ci pentru angajamente, iar gura lui Jace, contopită cu a ei, reprezenta un legământ puternic între ei.

— Katherine, Katherine, te iubesc. Cum ai putut să te îndoieşti vreodată de asta? De mine?

— Am fost o proastă, bănuiesc, spuse ea zîmbind.

El o ciupi uşor de bărbie şi spuse cu tristeţe:

— Oricît de mult aş vrea să continuăm această discuţie, am o mulţime de lucruri pe cap. Du-te acasă şi nu folosi toată apa caldă, pentru că s-ar putea să fie nevoie să fac o baie cînd o să vin. Şi nu mă aştepta, pentru că s-ar putea să mai stau mult pe-aici, zise el apoi.

— O să te aştept, şopti ea, după care îl sărută şi urcă la volan.

●

— Jace?

— Hmm?

— Povesteşte-mi despre Lacey.

Jace deschise un ochi cu care o privi. Erau întinşi în pat şi soarele dimineţii îşi trimitea razele printre obloane, mîngîindu-le goliciunea. Jace stătea cu faţa în sus, cu un genunchi ridicat, iar Katherine, pe burtă, sprijinită în coate şi îşi privea liniştită soţul.

Acesta venise acasă după miezul nopţii, epuizat, murdar şi înfometat. Cît timp a făcut duş, ea i-a pregătit un sandviş cu mai multe straturi, pe care el l-a înghiţit practic dintr-odată înainte de a se prăbuşi în pat şi de a cădea pradă unui somn adînc.

Katherine încercase să o ia pe Allison, dar Happy insistase ca ei doi să-şi petreacă ziua liniştiţi. Jace avea nevoie de odihnă după trauma provocată de incendiu şi nu trebuia să fie deranjat de stările de agitaţie ale lui Allison, oricît de rare ar fi fost acestea. Katherine era încîntată să ştie că îşi putea petrece toată

ziua cu Jace şi nu se împotrivi propunerii lui Happy.

Jace se trezise cu o oră în urmă şi nu o dezamăgise. Făcuseră dragoste cu o pasiune plină de tandreţe.

Acum el îşi întinse braţele deasupra capului şi şi le împreună la ceafă.

— Lacey. Lacey, spuse el dispreţuitor. Nici nu ştiu de unde să încep. Era frumoasă, fata şefului. S-a dat pe lîngă mine, un tînăr viguros, sănătos şi ambiţios şi m-am însurat cu ea. A jucat bine teatru. Cît i-am făcut curte, actul sexual a fost total interzis. Închipuie-ţi mirarea mea cînd, în noaptea nunţii, am descoperit că mai existaseră şi alţii. Poate de aceea am fost atît de surprins cînd am văzut că cea de-a doua soţie era virgină.

Se întinse şi o sărută pe nas, iar ea şi-l ascunse imediat în părul de pe pieptul lui.

— Lacey era o răsfăţată, semănînd într-un fel cu Peter. Era, şi mai este în continuare, hotărîtă să se distrugă. A avut legături amoroase una după alta şi după fiecare mă implora să o iert, făcînd scene îngrozitoare în care plîngea şi ameninţa că se sinucide. Pînă la urmă, m-am săturat şi i-am spus lui Willoughby că, dacă vrea să mai lucrez pentru el, trebuia să divorţez. A rezolvat el totul. Cu toată modestia, trebuie să recunosc că eram prea valoros pentru ei ca să mă piardă. Şi ştia cum era Lacey. Bănuiesc că, în adîncul sufletului, se simte răspunzător pentru ce a creat.

— Ce s-a întîmpat cînd ai fost la Longview?

— Eşti geloasă?

— Bineînţeles.

El rîse, dar redeveni serios cînd continuă:

— Ei bine, aşa cum, fără îndoială, ai observat cînd ne-ai surprins în rulotă, Lacey refuză să accepte ideea că nu mai sîntem căsătoriţi. Pentru ea nu contează asta decît în măsura în care nu mă mai ţine captiv. Are o mulţime de bărbaţi care să-i ţină companie, spuse el fără ranchiună. Şi, adevărul e că e o amantă îngrozitoare. Sexualitatea ei e doar de suprafaţă. E de plîns.

Îşi schimbă poziţia.

— Deci, mai departe, spuse el apoi oftînd. S-a dus la un bar în Longview şi a dat de bucluc încercînd să ia partenerul alteia. Cînd cealaltă a cîştigat, ea a fost distrusă. S-a dus la un motel, a înghiţit o sticlă de somnifiere şi m-a sunat. Reacţia mea iniţială a fost de a-i spune să se ducă naibii, dar n-am putut. Nu ştiu, zise el clătinînd din cap, poate ca de vină e legătura mea cu Willoughby, dar n-am putut s-o ignor. Abia după două zile a putut să iasă din spital. L-am sunat pe Willoughby să vină să o ia şi el a promis să facă ceva ca să o ajute, într-un fel. Nu ştiu dacă o face sau nu. Dar le-am spus foarte clar amîndurora că m-am săturat. Acum am o altă soţie pe care o iubesc foarte mult şi n-am de gînd să-mi pun în pericol această relaţie cu nici un chip.

— Ar fi trebuit să mă suni şi să-mi explici situaţia, Jace. Aş fi înţeles.

— Acum îmi dau seama de asta, spuse el rîzînd uşor. S-au întîmplat atîtea şi, sincer, nu mi-a trecut prin cap. Am trăit singur atîta timp, încît nu sînt obişnuit să spun mereu unde mă duc şi ce fac. Îmi cer scuze. Şi, în plus, nu suportam gîndul de a te tîrî în mizeriile vieţii mele trecute.

— Nu... nu...

— Nu m-am culcat cu ea cu mult înainte de divorţul care a avut loc acum patru ani.

— Şi problema copiilor?

El rîse.

— Nu s-a pus niciodată. A aflat amănuntele legate de căsătoria noastră de la Willoughby şi, cu prima ocazie, s-a răzbunat pe tine.

— De ce nu mi-ai explicat toate astea înainte? Cînd am văzut-o prima oară?

— Poftim? exclamă el amuzat. Şi să te lipsesc de toate clipele acelea minunate de îmbufnare şi de trîntitul sertarelor! Uneori cred că-ţi place incertitudinea. Şi, pe urmă, sînt prea mîndru ca să mă fi apucat să mă dezvinovăţesc cînd, de fapt, nu aveam nici o vină.

— Jace, murmură ea aplecîndu-se şi sărutîndu-l.

Rămînînd fără suflare, i se ghemui la piept şi îşi propti capul sub bărbia lui, iar el îi mîngîia spatele alene.

— Ce-ai zice să cumpărăm un teren şi să construim o casă? o întrebă el, luînd-o prin surprindere.

Ea îşi înălţă capul şi se uită la el.

— Am văzut un loc frumos de vînzare, continuă el. E doar la o milă distanţă de oraş, dar e înconjurat de o pădure superbă. Şi nu cred că o să mai încăpem în apartamentul ăsta multă vreme. Simt cum mă sufoc.

— Jace, e minunat, spuse ea încîntată. Dar *Sunglow*? O să stai aici atîta timp?

— O să forăm în regiune cel puţin încă trei ani. După aceea, zise el ridicînd din umeri, vom vedea, da?

— Da, zise ea zîmbind. O casă, adăugă ea oftînd. O să fie atît de plăcut să o proiectăm.

— Ah, nu, zise el uitîndu-se implorator spre tavan, iar Katherine rîse şi îşi puse capul din nou pe pieptul lui.

— Care ţi-au fost planurile cînd ai început să mă cauţi? îl întrebă ea somnoroasă.

El rîse uşor şi părul de pe piept o gîdilă pe nas.

— Păi, am plecat cu gîndul s-o găsesc pe domnişoara Katherine Adams şi să-i dau o bătaie bună la funduleţ pentru că a făcut o asemenea nebunie. Bineînţeles, asta a fost înainte să văd cît de drăgălaş îţi era funduleţul.

Nu se putu abţine să nu mîngîie uşor obiectul admiraţiei sale.

— Pe urmă aveam de gînd să mă folosesc de mijloace de convingere, de logică, de bani sau chiar de forţă ca să te fac să mi-o dai pe Allison. Nu că aş fi avut ceva cu tine, Katherine, îi explică el, dar mă temeam că vei pierde o eventuală luptă la tribunal şi că părinţii mei vor obţine dreptul de tutelă asupra copilului. Mă bucur că n-au făcut-o, bineînţeles, spuse el şi apoi făcu o pauză. Dar nu ştiu dacă nu ar trebui să-i lăsăm s-o vadă. Ştiu ce părere ai despre asta, zise el încet şi şovăitor, dar poate

că ar trebui să ne gîndim puţin. Poate că mă simt mărinimos datorită faptului că am fost la un pas de moarte ieri, dar probabil că şi ei suferă pentru tot ce s-a întîmplat. Iar Allison ar putea să ne reproşeze peste cîţiva ani dacă nu-i oferim ocazia să-şi formeze propria părere în legătură cu bunicii ei... şi chiar cu Peter.

Katherine rămase nemişcată şi tăcută multă vreme. În cele din urmă, întrebă încet:

— Pot să mă gîndesc la ce-ai spus şi să discutăm din nou mai tîrziu?

— Bineînţeles. Îmi dau seama că e dureros pentru tine să-ţi aminteşti de Mary şi de tot ce s-a întîmplat, spuse el sărutîndu-i umărul. Să ştii că am un temperament îngrozitor, dar încerc să nu mai fie aşa. Jur că o să vă fac fericite pe tine şi pe Allison.

Cînd Katherine vorbi din nou, buna dispoziţie îi revenise în glas.

— Şi, cînd m-ai găsit, ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

— Am văzut ceva, zise el, de asemenea, cu o voce schimbată, răguşită şi caldă.

Katherine se ridică în coate şi îl privi.

— Ce anume? întrebă ea curioasă.

— Chipul tău.

— Jace, şopti ea.

— Ca să nu mai vorbesc de restul, continuă el cu aceeaşi inflexiune tulburătoare în glas.

Îi privi sînii care îi stăteau lipiţi de piept. Se bucură cîteva clipe de splendoarea lor şi apoi se aplecă şi îi sărută.

— Încă de atunci te-am iubit, Katherine. Am ştiut chiar după primul sărut, lîngă pătuţul lui Allison, că nu voiam s-o am fără să te am şi pe tine.

Buzele lui deveniră şi mai lacome.

— Iubeşte-mă. Te rog.

Katherine ezită doar o clipă, după care se ridică deasupra lui, oferindu-i posibilitatea să-i aline durerea sfîrcurilor cu limba lui înfierbîntată.

Se aşeză cu o precizie care îl uimi chiar şi prin ceaţa plăcerii.

— Ai văzut cumva filme porno? o întrebă el răguşit.

— Bineînţeles că nu, spuse ea şicanîndu-i interiorul urechii cu limba.

— Atunci de unde ştii să faci dragoste ca o adevărată expertă?

— Tu m-ai învăţat, Jason Manning, şopti ea înainte de a-şi uni gura cu a lui.

Sfîrşit